

***Almanahs
„10 par
rakstīšanu”***

18.laidiens

***UV
2015***

Savējie, kas sapratīs

Starp rītu un vakaru meklēju taku uz mājām.

Meklēju savas mājas taku pus rītā un puskrēslā.

Starp debesīm un zemi meklēju taku pie sevis...

Tieši tā! Tieši šogad almanaha pilngadības svētkos. Jā, mūsu dzīves ikdienas kritērijiem pielāgojoties, almanahs ir sasniedzis savu pilngadību. Šis ir 18.almanaha laidniens. Vai varam jau sākt runāt par UV literāro mantojumu? Vai mēs lepojamies ar to? Jā, jo lielākā daļa bērnu ir mīlestības pilni un, „meklējot taku pie sevis”, spēj dalīties tajā ar citiem.

Dzīves un radošās pieredzes, izvēlēto tēmu un jautājumu, mākslinieciskā rokraksta un pieredzes apjoma ziņā almanahā publicētie autori ir tik atšķirīgi, taču viņus visus vieno Ulbrokas vidusskola – kādu no viņiem īsāku, citu – garāku dzīves posmu. Un tā ir radošās dvēseles pēctecība un nepārtrauktība. Arī šis almanahs ir raksturīgs ar blīvi apdzīvotām lappusēm, ar jauniem sastādītājiem un jaunām krāsām.

Katram almanaham ir savs vienojošais motīvs, bija iecerēta arī šī almanaha caurvijas tēma, un tas bija ceļš visās tā izpausmēs, taču rakstīšana ir savāda darbība, jo par to nekad nevaru būt drošs! Tie, kam patīk rakstīt, noteikti zina, cik grūti dažreiz ir saņemt rokās sevi, lai ieliktu pamatus pavisam jaunai dzīvei, tas nekas, ka tā tikai uz papīra dzīvo! Un uzrakstās nevis iecerētās, bet pilnīgi citas dzīves. Un šoreiz visas tās vieno piederības zīme, vārdiņš ‘mans’. Varbūt mazliet egoistiski, bet lai jau! Un almanahs sevi kronēja ar pilngadības rāmīti. Un nu ir gluži kā Imantam Ziedonim:

„Mazā bilžu rāmītī

man ir bilde tava.

Citas bildes pasaulē

man tik skaistas nava.”

Almanaha saturu veido rāmītis” kādai dzīvei”, kur „kāds tik un tā gaidīja un gaidīs kādu draudzīgu seju, vērstu pret viņu, un cerēs, ka sagaidīs vārdus “tu esi sevis un manis vērts” ! Rāmītis bērnības dienu pašportretam, vienkāršs un neuzkrītošs kā pats knauķis. Rāmītis piedzīvojumam, pasaciņai, laimīgam pārdomu stūrītim un dvēseles

dziesmai, kurā „Priekšspēle. Dzīve tikai sākas. Parādās, kas tu būsi un kas jau esi. Tai ir jābūt spilgtai! Pirmais iespaids jāatstāj iespaidīgs.

Pirmais pants. Cilvēks iemācās pirmos vārdus. Mēģina salikt teikumus. Izteikt savas domas par apkārt notiekošo.

Starpspēle. Starp pirmo un otro pantu, kā starp pirmo un otro dzīves gadu, kad cilvēks pilnveidojas. Tas ar katru jaunu gadu aug un attīstās. Ar katru pantu dziesmai vārdi paliek arvien spēcīgāki. Arvien gudrāki.

Otrais un pārējie panti. Katrai dziesmai savs pantu skaits. Tāpat kā katram cilvēkam dažāds gadu daudzums. Tā šie panti iet viens pēc otra, līdz nokļūst līdz spilgtajam finālam. Dziesmā šim finālam ir jābūt neaizmirstamam un spilgtam. Tomēr dzīvē... izjustam un dziļam”.

Šķir lappuses, un skanošs kā sudrabs kļūst laiks, jo „skatoties pa logu ārā, tu ieraugi visu. Cilvēkus, kuri iet pastaigā ar suņiem, cilvēkus, kuri iet pastaigā ar savām domām”.

Bet kas notiks, ja logam klāt pieliksim sudrabu? Droši vien „tas logs kļūs par spoguļi, vai ne? Un ko tu redzēsi? Ko tu redzēsi? Tu neredzēsi itin neko. Ne cilvēkus ar suņiem un domām, ne kokus, ne krūmus, ne ceļu... Tikai sevi vien.” Un tu atklāj, ka tev ir arī maska, ka tu „uzliec masku, ejot ar draugiem, uzliec masku, ejot ar ģimeni, uzliec masku, ejot dzīvē. Mēs reti noņemam savu masku. Kaunamies par to, kādi esam īstenībā, izliekoties par citiem”.

Bet savējie jau sapratīs!

Un tu saproti, ka „laime kā stāvoklis ir atkarīga no tā, vai tu ej pa savu ceļu, savu dvēseles ceļu, jo, ejot šo ceļu, Laime nāk komplektā”.

Lai izdodas sadzirdēt savas Dvēseles čukstus un doties savā īstajā virzienā! Uz tikšanos nākamgad!

Jūsu skolotāja Anta

Kāda dzīve

Vienā no Rīgas tirdzniecības centriem ‘Origo’ es redzēju to. Tas bija jauneklis, pāris gadus vecāks par mani, visai pievilcīgs, ar matiem visās varavīksnes krāsās, es nepārspīlēju, tik tiešām tie bija visās varavīksnes krāsās un tie bija vēl tā pielaizīti uz aizmuguri. Viņš noteikti ir drosmīgs cilvēks. Gāja viņš diezgan ātrā tempā un izskatījās nedaudz ikdienas rūpju nomākts (bet, kuram gan no mums nav gadījušies tādi mirkli). Tā vien gribējās pieiet viņam klāt, uzsist pa plecu un pateikt: ‘Pasmaidi, draugs, un redzēsi- problēmas pašas no sevis sāks nokārtoties.’ Šis cilvēks tiešām mani apbūra ar savu drosmi, jo ir jābūt diezgan lielai drosmei, lai atšķirtos no citiem, un viņam tāda ir. Tas mirklis noteikti bija apbrīnas vērts, jo ne jau katru dienu nākas sastapt cilvēku ar matiem- raibiem kā suņa murgiem, tāpēc izdomāju atskatīties uz šo jaunekli, lai vēl brīdi varētu patīksmināties par to, ko man pašai būtu grūti izdarīt.

Kāda dzīve

Es sēdēju kafejnīcā. Dzēru kafiju.
Un tad es dzirdēju, kā atveras durvis.
Aukstais gaiss uzreiz izskrēja caur maniem matiem.
Es paskatījos uz nācēju ar nekādiem nodomiem vērot.
Bet pēc tam es vairs nespēju atraut savas acis.
Viņš bija tik noslēpumains.
Lietus lāses spēlējās viņa matos.
Tikko no skolas viņš nāca, smagi viņam tagad iet.
Māte viņam ir slima, naktīs nevar viņš aizmigt.
Viņš mīl iedzert, jā, tā ir.
Bet ne līdz nelabumam.
Vien tā, lai nomierinātos un aizmirstos.
Viņš ir nopietns, nesmejas par muļķībām un niekiem.
Viņam patīk lasīt un klausīties mūziku.
Meitenes skrien viņam paķaļ,
Bet viņam ne silts, ne auksts no tā.
Negrib viņš sev nevienu, kas kaklā kārtos.
Tā jau problēmu ir pietiekami daudz.
Viņš nesaprot, kāpēc meitenes tik ļoti grib sev puisi.
Vienam būt arī nav tik slikti.
Viņam tagad jādodas prom, jāsatiek draugi.
Iespējams, ka atkal nedaudz iedzers,
Lai varētu iet mājās un mierīgi gulēt.
Viņš ir dusmīgs uz sevi.
Dusmīgs par to, ka viss ir tik grūti,
Ka nav viņam viss tik viegli kā vēlētos...

Kāda dzīve

Pa ceļam uz rīta autobusu
Caur ciematu mokoši klusu
Es gāju un sastapu sievieti,
Kurai kā pīlādži loloti
Ritēja mirdzošas asaras.
Kā izdomātajās pasakās,
Viņai jauna dzīves josla aizsākās.
Tik melna, ka nevar saskatīt
Šo brīnumaino pasaulīti,
Kas cenšas kaut ko iestāstīt
Un stiprāk sevī ietīt.
Tik mirdzošas bija tās asaras,
Kas bija tik skumjas kā atvadas,
Ka liekas, ka visas tās adatas,
Ko sieviete glabāja kabatās,
Vienā negaidītā mirklī
Iedūrās tieši tai sirdī.
Un tik mokošas bija tās sāpes,
Kas sagādāja tik vien kā rūpes.
Tā sieviete gāja un raudāja,
Mirdzošās asaras ritēja.
Kaut ko tā pastāstīt gribēja,
Bet neviens nesadzirdēja,
Neviens neuzklausīja.

Kāda dzīve

Es pamanīju caur viņa melnajām matu šķipsnām bāli zilās acis... tās bija kā divas spuldzītes, kas atstarojās melnajā tēlā. Viņš viscaur bija tērpiem melnā, tā tiešām garie, melnie mati un ar melnu kosmētiku notriektā seja lika domāt, ka tam netīk draudzīgas lietas un tam tīk būt vienam... bet tā nebija, iespaids bija radies laika dēļ... Kādreiz arī ārēji viņš bija draudzīgs un jautrs, bet visi viņu atstūma un teica, ka nav gana labs, tā nu viņš sēdēja viens, vienīgs vientulis, un nomelnēja kopā ar katru vientuļo nakti... Viņš vairs neizrādīja savas emocijas un dzīvoja tikai ar sevi, sevī, savā istabā. Bet viņš tik un tā gaidīja un gaidīs kādu draudzīgu seju, vērstu pret viņu, un cerēs, ka sagaidīs vārdus “tu esi sevis un manis vērts” !

II.

*Mani
pašportreti*

Mani pašportreti

Savu bērniību es liktu rāmītī, kurš būtu izkrāsots visās varavīksnes krāsās, un vēl kaut kur, rāmīša malā, būtu pielipusi konfekte. Tieši tādu es iedomājos šo rāmīti, krāsotu tik aizmāršīgi, ka pat konfekte pielipusi, jo tad taču bija tik daudz citas nodarbes. Viena no manām nodarbēm ir tā, kā katru rītu, kad piecēlos, es pidžamā un čībās gāju uz blakus dzīvokli pie draudzenes un tur ēdu biezpienu. Kopā ar to meiteni no rīta devos uz bērnudārzu, kur mācījos pīt bizes, lasīt un rakstīt. Tajā vecumā es iemīlēju lasīt un skaļi runāt, tēlot. Maza es biju radoša, nedaudz aizmāršīga un tik jauka, cik vien spēju būt. Es biju maza meitenīte, kas sāka iepazīt sevi.

Savu pirmo skolas gadu es ieliktu skaistā, baltā rāmī. Man tas bija vieglāks nekā domāju, jo pusi klases es iepazinu jau bērnudārzā. Arī skolotāju jau pazinu. Ar mācībām man arī gāja labi. Franču bizē pīti mati, blūzīte, skaistas melnas kurpes, puķaina soma, kurā saliktas krāsainas burtnīcas un zīmuļi. Tāda es gāju uz skolu, kur es ieguvu jaukus draugus, pilnā balsī dziedāju dziesmas un dejuju tautas dejas.

Pāris pēdējos gadus un tagadni es neliktu nekādā rāmītī. Nevēlos ierāmēt to, kas vēl nav beidzies, es šos mirkļus, šīs atmiņas vienkārši ieliktu kabatā un nēsātu līdzi. Ja es ieliktu tās rāmī, tad es pieliktu tam punktu un tas nevarētu turpināties. Bet, ja man būtu jāliek šis viss rāmī, tad tas būtu ar tintes traipiem, visdažādāko krāsu traipiem. Tas būtu nekārtīgs. Tagad es pieļauju kļūdas, ik pa laikam jūtos apjukusi un vēl iepazīstu sevi. Vairs neesmu tik aizmāršīga kā reiz biju un es vairs no rītiem neēju čības pie meitenes, kura dzīvo blakus dzīvoklī. Es augu un izdzīvoju mirkļus, kuri kādu dienu rotāsies visdažādākajos rāmjos.

Mani pašportreti

Savu pirmo pašportretu es liktu gaiši zilā koka rāmītī. Atceros sevi kā mazu meitenīti pumpainā kostīmiņā tētim uz pleciem staigājot pa zoodārzu. Man bija divas mīlīgas, mazas, ļoti gaišas astītes, gaiši zils ar lillā pumpiņām kostīms līdz ceļiem un kā jau katram parastam bērnam vecās labās sandales ar baltām zeķītēm, kurām bija kruzuļota maliņa. Iedomājoties to dienu, redzu sevi ar skaistu, mīlīgu mazu bērna smaidiņu līdz ausīm, un saulē spīdošām gaiši zilām actiņām skrienot pa celiņu, lai apskatītu kādu flamingo vai nīlzirgu, kas tajā laikā likās tik neparasti un tik ļoti skaisti.

Šķiet, ka gaiši zilais rāmītis nekad nekļuva tumšāks. Zinu vien to, ka šo bērnības laiku es spētu asociēt tikai ar prieku, daudz laika ar ģimeni pavadīta, apskatot maģisko brīnumskaisto tā laika pasauli.

Otrais portrets varētu būt apzinīgā krāsā, galu- galā es jau sāku iet skolā. Pirmais septembris atmiņā nenāk, kā ierados skolā, ko domāju par klasesbiedriem, skolotāju? Acīm redzot man tas nekas īpašs nebija. Atceros, kā man nepatika pildīt mājas darbus. Sēdēju nu jau ar ļoti kaitinošajām bizēm pie virtuves galda un gaidīju, kamēr mamma izskaidros, kas jādara, bet galīgo atbildi nekad nesagaidīju vai arī biju tik ļoti piekususi, ka tas pat neinteresēja. Šausmīgie agrie rīti! Pusaizmigusi ar izspūrušiem nu jau ar tik nesmuki brūniem matiem, kuri nezināmā veidā paliek arvien tumšāki, sāku ģērbties izlikdamās, ka nezinu, ka ir mana pirmā dzimšanas diena skolas laikā. Man bija ideāla dzīve, spēlējās ar mantām, lellēm un vēl visādām lietām, kas tajā laikā bija foršās, bet tad man uzdāvināja telefonu, tad domāju, ka tā ir pati labākā lieta pasaulē, bet tagad saprotu, ka tas nekam neder.

Man nepatika iet uz skolu ar divām bizēm, tāpēc man mūžīgā aste sitās pret kaklu un muguru vienmēr. Man kā vienmēr kājās bija oranžas sandalītes, skaistā, brūnā kleitiņa, sarkanas zeķubikses un milzīga skolas soma uz pleciem.

Šis laiks bija ciešams. Liels nogurums no skolas, mākslas skolas, bet jebkurā gadījumā šim laikam piederēsies gaiši brūns rāmītis ar malā uzzīmētu grāmatu.

Šim laikam dotu elektronisku rāmi, kurš maina krāsas, atstājot pelēko fonā, bet akcentus maina visu laiku. Lai gan man nepatīk visas elektroniskās ierīces, tā ir patiesība, ka mūsdienās elektronika ir tas pats, kas agrāk nemaz nebija vajadzīgs. Tagad sevi raksturotu kā pārāk izklaidīgu un nenopietnu, jo mācības nav mans dzīves centrs, ap kuru es rotēju, es vēlos darīt to, kas pašai patīk. Nepacietīga vienmēr un visur, kas saistās ar lieka laika tērēšanu. Jautra gandrīz vienmēr, jo nav jēgas bojāt sev dzīvi ar bēdām. Šķiet, ka raksturā neesmu sevišķi mainījusies.

To, ka pasaulē ir tik daudz lietas, par ko priecāties, man atklāja laiks, ko pavadu dejojot ar super jautriem cilvēkiem, kuri vienmēr ir pozitīvi un jautri. Ja es nebūtu izvēlējusies šo ceļu, pa kuru es tagad eju, es noteikti nebūtu tāda, kāda esmu. Sēdēšana mājās..., ideālas atzīmes..., bet dzīve!?

Mani pašportreti

Bērnība

Tad, kad es piedzimu, es tiku uzreiz nosaukts par raksturīgu ‘’ aizmāršības paraug tipu’’, jo nebiju īpaši gudrs un paklausīgs, vismaz man tā māte stāstīja. Nu nevar strīdēties ar māti. Nu mani aizveda mājas, un pēc brītiņa es atvēru actiņas un ieraudzīju balkona logu, tajā brīdī es vēl neko nezināju, bet redzēju, ka aiz loga stāv māte, kura ar siltu mīlošu skatienu raudzījās manī un domāja- redz kur mans mazais puisītis. Tā arī pagāja mana bērnība, sāku iet bērnudārzā, tētis mani ar mammu pameta dzīvot vienus, bet nu ko lai dara- bērnība jau nav tik salda kā šķiet, bet kā noticis, tā noticis.

Pirmā klasīte

Tā pienāca skolas gadi, bet galīgi negribējās iet uz skolu mācīties, tomēr par spīti visam gāju arī. Katoļu Ģimnāzijā man bija labi draugi, laba skola, kā arī labas atzīmes. Par to man bija vislielākie prieki, bet katru dienu skumīgi tāpat nācu uz skolu, drūms vispār nerunājošs puisis, tomēr niķis pārgāja, un viss bija kārtībā.

Tagadne

Nu tagad ka jau visi puisi ir kļuvuši izskatīgāki un ka arī bišķīt trakāki. Tagad viss ir mainījies uz labo un arī uz slikto: par bērnības bēdām nav jāuztraucas vairāk, bet tagad ir jāuztraucas par bēdām, kas notiks tagadnē un vēl jo vairāk - nākotnē.

Mani pašportreti

Pirmais pašportrets

Rīga. Vieta, kur es piedzimu un pavadīju savus pirmos mūža gadus. Manās ne tik skaidrās divgadīga bērna atmiņās tā saistās ar vecāku nemitīgu strādāšanu un laika pavadīšanu ar omīti. Atceros, ka mūsu mitekļis bija trīsistabu dzīvoklītis Purvciemā. Ļoti skaidri atmiņās ir palicis, kā katru rītu mani veda uz bērnu dārzu. Nezinu kāpēc, varbūt man ļoti patika uz turieni doties, kaut gan es labāk pavadītu laiku, staigājot svaigā gaisā un satiekot jaunus draugus.

Visskaidrāk es atceros atgadījumu ar savu plīša rotaļlietu- Bebriņu, laikam tāpēc, ka man mamma vairākus gadus pēc notikuma stāstīja par šo atgadījumu. Kādu dienu mēs ar mammu un omīti devāmies uz lielveikalu, un es paņēmu līdzī savu Bebriņu. Tad mēs iegājām kādā kurpju veikalā, un, kamēr man bija jāmēra kurpītes, es Bebriņu atstāju uz krēsla. Es biju tik laimīga par kurpītēm, ka aizmirsu par viņu. Tā mēs aizgājām mājās. Vēlāk vakarā, kad mani lika gulēt, es aizgāju uz ratiem viņu paņemt, bet viņa tur nebija. Es sāku raudāt, un mamma izdomāja, ka jāaiziet paskatīties, vai tas nav atstāts lielveikalā, kamēr tas vēl nav aizslēgts. Kad mamma atgriezās, viņai bija tas līdzī. Kopš tā atgadījuma es viņu vispār vairs neizlaidu no rokām.

Otrais pašportrets

Kad man bija gandrīz četri gadiņi, piedzima māsa. Mēs pārvācāmies uz Jūrmalu. Jūrmala man saistās ar pirmajiem īstajiem draugiem, ar dažiem no tiem vēl sazinos tagad. Atceros, kā man patika iet uz dārziņu, jo tur bija visforšākās audzinātājas, man tikai viena nepatika, viņa jau bija gados un bija diezgan skarba. Jūrmalā satiku arī savu pirmo labāko draudzeni- Evelīnu. Mēs kopā gājām gan bērnu dārzā, gan pēc tam skolā, vienā klasē.

Visvairāk man palikušas atmiņās vasaras pie jūras, kā mēs agri no rīta gājām uz Majoru pludmali un pēcpusdienā nācām atpakaļ, pēc tam mamma mēģināja pierunāt mani paēst. Bet mani tikai interesēja iet ārā ar draugiem un braukāties ar

riteni, ko man tētis uz sesto dzimšanas dienu bija uzdāvinājis. Vai iet pie upes ar Evelīnu, skatīties, kā saule aiziet aiz horizonta, un domāt par to, kur tā pazūd un kā pēc tam atgriežas atpakaļ.

Tad kad pienāca diena iet uz skolu, es biju laimīgākais bērns pasaulē, manā klasītē gāja visi mani draugi no bērnu dārza. Skolā man gāja labi, pat ļoti labi, es biju otra gudrākā klasē. Atceros, ka ziemās mums sporta stundas notika ledus hallē, man ļoti patika slidot.

Trešais pašportrets

Un tad pienāca visskumjākais brīdis manā bērnībā, man bija jāatvadās no visiem mani draugiem. Vēl tagad atceros, cik grūti tas bija. Tās bija pirmās asaras, kuras es raudāju ne dēļ sasista ceļgala vai kritiena no velosipēda. Vairs nebūs vasaras pie jūras, saulrieti pie upes un manu bērnības draugu smieklus par maniem neizdevušajiem jokiem.

Iejusties šeit nebija tik grūti, man palīdzēja Elza, kuru es jau pazīstu kopš pirmās manas dzīves sekundes. Ātri sadraudzējās ar jaunajiem klasesbiedriem, ar laiku vairs nebija tik skumji. Tagad pat liekas, ka šos cilvēkus jau pazīstu visu savu dzīvi.

Pirmais, kas man iepatikās jaunajā dzīvesvietā bija tas, ka man bija pašai sava guļamistaba, man vairs nebija jādalās ar māsu. Es mēdzu vakaros skraidīt pa māju un neļaut citiem mierīgi atpūsties. Tomēr visjaukākais ir tas, ka, ja mēs nebūtu pārvākušies dzīvot šeit, es nekad nebūtu varējusi skraidīt ar savu sunīti un turēt rokās pūkaino kaķi.

Man nav diez ko liela pieredze dzīvē, bet varu pateikt, ka nav nekas iespējams bez draugiem un ģimenes!

Mani pašportreti

Manam bērnības dienu pašportretam iederētos parasts koka rāmītis, kas ir tikpat vienkāršs un neuzkrītošs kā es. Šajā bildē es redzu sevi kā mazu knīpu, kurai prātā ir tikai palaidnības, blēņas un dažnedažādākās idejas.

Man mugurā ir īsa, puķaina kleitiņa kā pirmajam vasaras taurenim un gar pleciem noslīd divas bizītes. Es izskatos laimīga un priecīga. Vismaz tā man šķiet, jo par ko gan man bēdāties. Man jāpaspēj viss vēl izzināt un iepazīt!

Manam otrajam pašportretam piederētos kāds gaiši dzeltens un skaists rāmītis. Jo šis ir mans pirmais skolas gads. Tik ilgi esmu to gaidījusi un nu beidzot arī sagaidījusi.

Es stāvu mazliet nobijusies blakus saviem draugiem, kas nu ir mani klasesbiedri.

Priekšā man stāv mana pirmā skolotāja. Viņa izskatās barga, bet gan jau būs labi. Es zinu – šis gads būs izdevies.

Manam trešajam pašportretam piederētos kāds zils rāmītis. Ir sācies jauns gads, apkārt valda jaunas emocijas un ir pavisam cita gaisotne, ne tāda kā pagājušo gadu. Liekas – esmu nedaudz mainījies, bet ne uz slikto pusi. Manī raisās jaunas sajūtas un arī dažādas pārdomas par cilvēkiem man apkārt.

Kā nekā šogad mani sagaida arī lielie pārbaudes darbi, tāpēc zinu, ka jākoncentrējas uz mācībām.

Pagaidām es ļauju notikumiem plūst savu gaitu un raugos, kur ceļš mani tālāk vedīs.

Kā arī domāju par to, kāds rāmītis varētu piederēties manam nākamajam pašportretam.

Pašportreti

Pirmo agrās bērnības pašportretu es ieliktu bezkrāsainā koka rāmī. Biju maziņa, īsām divām astītēm galvai katrā pusē, kurpēs, kas vienmēr spieda lielo īkšķi. Atceros to kā diezgan drūmu laiku. Atceros tikai bezgalīgas mokas, sāpes, apvainojumus, netaisnību. Lai gan pusmāsa visu to drūmumu centās izklaidēt, bērna sāpes visu aizēnoja. Šis laika posms beidzās 1. klases beigās, kad aizbraucu prom. Tāpēc bērnībā man bija bēdīga seja, lielas, izbrīnītas acis un visu aptveroša kautrība.

Otrais pašportrets tiek ielikts koka rāmī, kam viena puse krāsota gaiši zilos toņos un šur tur uzzīmēti balti ceriņi, bet otra puse krāsota tumši zila, kā debesis pirms negaisa. Diezgan moderna glezna sanāk, jo puse manis ir viena un otra- pavisam cita. Gaiši zilajā pusē stāvu es, priecīga un laimīga par jauno dzīvesvietu. Teicamniece skolā, paklausīgs bērns ģimenē, meitene, kas meklē pieclapu ceriņu ziedus pavasarī. Bet otrajā pusē stāv augumā garāka meitene, gariem matiem un bēdīgām acīm. Mājās atmosfēra ar katru dienu pasliktinās, kļūst tumšāka, tāpat kā debesis pirms negaisa. Meiteni neviens nesaprot, un arī viņa cenšas, bet nesaprot citus. Un tad iespēra zibens. Bet šis jau ir cits stāsts.

Trešais, tagadnes pašportrets ierāmēts rāmī ar pavisam jaunu krāsu, pavisam citu. Balto krāsu. Jaunās cerības krāsu. Jaunās dzīves krāsā. Krāsā, no kuras sākas visas citas. Šajā pašportretā stāvu es. Vēl nedaudz kautrīga, tomēr pašpārliecinātāka. Īsiem matiem, džinsās, kreklā un botās. Vēl joprojām laba skolniece, tagad jau meitene ar savu viedokli. Nedaudz rupjāka. Meitene, kas mācās dejot breiku, meitene, kas mācās gleznot. Meitene, kas joprojām top un grib augt.

Mani pašportreti

Tad es biju tik dikti mazs, šo mani ir jāieliek stingrā ozolkoka rāmī, tā lai tas stāv, kur to noliek. Es esmu vēl tikai mazs, mazs bērns, ka īsti es pats vēl neko nedomāju. Tāpēc par mani domā vecāki, un ir atbildīgi par manas sākotnējās personības un attīstības izveidošanos.

Es pats sevi tikai savās atmiņās neatceros, bet, ja es pašķirstu kādu albumu vai paskatos to laiku video rullīti, uznāk tā brīža atmiņas, tādas neskaidras un nekonkrētas, bet patīkamas. Kā es esmu centies sastāstīt vecākiem pilnīgākās muļķības vai centies izlikties baigi lielais, pilnībā atdarinot viņus. Tāpēc jau to sauc par attīstības līmeni, kad es tikai vēl veidojos. Tāpēc tas ir jāliek stingrā, senā ozolkoka rāmī, lai tas nekur nepazustu un saglabātos mūžam.

Šis ir tas laiks, kad visvairāk sanāca krist vecākiem uz nerviem un attiecīgi saņemt visvairāk pērienu un rājienu. No rājieniem es neko daudz nesapratu, to zināja arī tētis, tāpēc efektīvāki tomēr bija pērieni. Tajos brīžos man likās, ko viņi mani šugā, es tikai paņēmu krītiņus un pa savai gaumei izrotāju jauno televizoru, jo noskatījos, ka ārā aiz loga celtnieki darīja ko līdzīgu. Tikai tagad saprotu, ka viņi mani audzināja nevis vienkārši ienīda.

Vēl it kā nepatika iet uz bērnu dārziņu, es uzsveru iet, kaut arī paša dārziņā bija forši satikt draugus, foršās audzinātājas, bet pašā iešanas un mājās gatavošanās, mošanās, celšanās procesā kaut kas man ļoti nepatika.

Šo laiku es nedomāju likt pie sienas kādā īpašā rāmī, jo man nav tādas foršas atmiņas. Varētu domāt, ka tas tikai tā liekās ar bērna acīm, bet es pirms diviem mēnešiem strādāju tieši šajā bērnu dārzā un sapratu, ka negribētu atgriezties un vēlreiz iet no sākuma.

Nu jā! Šis ir tas laiks kad man par sevi ir viss labākās domas un vistālākie plāni. Manā vecumā daudziem šis ir pasaules un lietu izzināšanu un uzzināšanas periods. Varbūt es vēl neesmu tik tālu nobriedis kā pārējie, jo vēl neesmu pamēģinājis pirmo cigareti, pirmo dzērienu, kurš būtu jaudīgāks par kvasu. Bet toties es māku braukt ar mašīnu, man uztic nopietnas pieaugušo cilvēku lietas. Visu, ko man vajadzēs pamēģināt, es pamēģināšu, bet nedaudz vēlāk, jo dīvainā veidā šogad esmu sācis veiksmīgi mācīties gan skolā, gan mūzikas skolā un esmu pastiprinājis savas muzikālās prasmes.

Kopumā šis ir laiks, kas jāliek zelta rāmītī, jo tieši tagad man ir jāpieņem tādi lēmumi, kas noteiks manu vietu un darbus visā dzīvē. Un tāpēc es nedrīkstu novirzīties no sava ceļa un sākt padoties slinkumam. Šis ir zelta vērts periods, tāpēc jābūt pacietīgam un jāturpina iet pa savu ceļu.

A decorative graphic featuring a light purple, textured rectangular frame. Inside the frame, the Roman numeral "III." is centered. A white rectangular box is tilted diagonally across the lower-left portion of the frame. The box contains the text "Manai māmiņai" in a bold, black, sans-serif font. The right side of the frame is adorned with a vertical arrangement of green, swirling vine-like patterns interspersed with yellow and purple flowers. A small yellow butterfly is positioned on the left side of the frame, near the top.

III.

**Manai
māmiņai**

Es savai māmiņai

Mēs bieži vien pat neaizdomājamies par to, ko mūsu māmiņas dara mūsu labā, kā viņas cenšas, lai mēs justos labāk. Mēs katrs viņai pasakām tikai vienu tukšu „paldies”. Mēs uz viņām dusmojamies, kliežam, ignorējam, bet viņas vienalga turpina mūs mīlēt, vēl pat vairāk un stiprāk. Kā būtu, ja pēkšņi viss mainītos, ja māmiņas mums vairs nepiedotu, izturētos tieši tāpat kā mēs pret viņu. Mēs beidzot novērtētu to, kas mums bija dots. Māmiņa, cilvēks, kas tevi mīlēs, lai vai kas.

Mums vajadzētu savai māmiņai ikkatru dienu parādīt to, ka mēs viņu mīlam no visas sirds un vēl vairāk. Lai katra ”paldies” vietā slēptos milzīga galaktika labestības ar visu to, ko viņa ir devusi mūsu labā. Vismaz vienai dienai gadā vajadzētu būt veltītai tikai viņai. Tajā dienā vajadzētu izrādīt visdziļāko „paldies” par visu, ko viņa ir devusi, sākot ar dzīvību. Laiks iet, un arī mūsu laiks rit arvien uz priekšu. Mēs ikkatru dienu esam gribējuši pagriezt laiku atpakaļ un izlabot iespējams nejausās kļūdas. Aizstāt pirmīt pateiktos asos vārdus pret skaistu atvairošanās dziesmu. It īpaši pret māmiņu, vienu no dārgākajiem cilvēkiem, kas mums ir dots, un ko nevar novērtēt kā jebkādu pasaules naudu.

Katru dienu kopā ar māmiņu vajadzētu izdzīvot tā, kā citas dienas vispār nebūtu. Vajag novērtēt to, kas tev ir dots šeit un tagad. Vajag pateikt milzīgu „paldies” par visu, ko mums māmiņa ir devusi.

Liels paldies tev, mīļo māmiņ!

Es savai māmīnai

Ir bijuši priecīgi un arī skumji brīži. Dažreiz man pat liekas, ka, Tu esi vienīgā persona, kam var uzticēties. Un pat dažreiz man ir kauns... kauns, ka nespēju tev atmaksāt par to, ko man esi devusi. Pat tad, kad tu mani lamā, es zinu, ka tas ir tāpēc, ka mīli mani un tev rūp mana laime. Bet gribu, lai tu zini, ka mīlu tevi un pasakos par visu! Pat ziedu plāvas, noliktu pie tavām kājām, nespētu pateikt tik lielu paldies, cik esi pelnījusi.

Tu man dāvāji dzīvību, izaudzināji mani un rūpējies par mani. Tu man iemācīji, ka mammai vienmēr ir taisnība pat tad, kad es tevi neklaušēju, zināju to. Un lai kur mani sapņi aizved mani, tu vienmēr būsi man līdzās, manā sirdī un prātā. Ir grūti pateikties cilvēkam, kas tev ir devis tik daudz un rūpējas par tevi pat tad, kad tas nav vajadzīgs. Es gribu, lai tu zini, ka pat pēc miljona paldies nebūtu gana,

es mīlu tevi, mamma!

Elīna Beinare-Tjutjunova

8.c klase

Es savai māmiņai!

Sveika, māmiņ! Tu man esi pati skaistākā, mīļākā un labākā māmiņa pasaulē. Paldies par to, ka Tu mīli mani tādu, kāda es esmu. Paldies par to, ka Tu mani uzaudzinaji un rūpējies par mani! Paldies Tev par to, ka nepameti mani grūtajos brīžos un devi iedvesmu uz labāko! Paldies Tev par to, ka vienmēr ticēji man un zināji, ka viss izdosies. Tu mani turi aiz rokas pat tad, kad es pakļūpu, Tu piecel mani un saki: „Mīļā, viss būs labi!” Bez Tevis es nebūtu nekas, pilnīgi nekas, tukša vieta. Tas būtu kā jūra bez ūdens un grāmata bez burtiem! Māmiņ, Tu esi viss, kas man ir vajadzīgs, lai es dzīvotu! Es apbrīnoju Tevi vienmēr. Tu esi, biji un būsi mana māmiņa, māmiņa, kura savu bērnu labā ir spējīga uz visu! Novēlu Tev pacietību, un paliec tāda, kāda Tu esi! Māmiņ, es mīlu tevi neatkarīgi no tā, vai Tu esi laimīga vai bēdīga. Es vienkārši tevi mīlu, un savādāk nekad nebūs!

Ketija Dzene

8.c klase

Es savai māmiņai

Tā kā liels, balts roze,

Tā kā sargeņģelis mans,

Māmulīte, sargā mani

Tā kā sargeņģelis mans.

Kā saulīte spoži spīd,

Ir mana mīļā māmulīte

Kā sarkana māģonīte,

kā spoža zvaigznīte!

Māmiņ, šodien vēlki tev-

Prīeku, laimi vēl tev,

Mīļus sveicienus tev sūtu

Prīeks, lai tavā sirdī būtu.

māmiņdienā! Ketija

Sveiciens

Es savai māmiņai si spīd,

Pateicība un cerība- tie ir dvēseles spārni, ar kuriem māmiņai vienmēr ir jāsadzīvo.

Mums visiem ir māmiņas, kas mūs vada, kas domā un rūpējās par mums. Māmiņas vienmēr pieskatīs un dziedinās mūs, kad sāpēs vai slikti būs. Mūsu māmiņas vienmēr mūs mierinās un pazems mūs savā siltajā klēpī un apmīļos. Tās mums teiks ko mīlu, lai saudzētu mūs. Mūsu māmiņas ir kā sargeņģeļi, kas vienmēr pasargās mūs. Mūsu māmiņām ir īpaša spēja saprast mūs pat no nepateikta vārda. Mūsu māmiņām ir eņģeļu zelta spārni, kas vienmēr sildīs mūs. Mūsu māmiņām ir tik daudz dots, lai to visu, kas viņām dots, mīlās māmiņas atdot mums. Mūsu māmiņas pazīst mūs vislabāk, vēl vairāk nekā mēs paši sevi.

Tāpēc mums, mazajiem eņģeliņiem, vajag rūpēties un māmiņām preti dot to pašu, ko viņas mums. Mums māmiņas ir jāmīl tikpat daudz un vēl vairāk.

Mīli, mīli veicu tevi! Elza

„Es savai māmiņai”

Mīļo, mīļo māmuliņ, es tevi mīlu kā nevienu, tu esi man visdārgākā un paliksi uz visu mūžu. Tu esi man visskaistākā, visjaukākā, visforšākā un būsi vienmēr tāda. Mīļus apskāvienus sūtu tev un siltu gaisa buču. Paldies tev par visu, ko izdarīji manis labā, paldies, liels paldies tev, bez tevis es būtu tukša vieta, pilnīgi nekas! Tu man vienmēr palīdzi, arī sīkumos, tu mani uzklausīsi jebkurā brīdī, īpaši, ja man ir slikti un , protams, arī labi. Tādu māmiņu kā tu, neatradīšu nekur, tu esi vienkārši perfekta! Es lepojos ar tevi un lepošos vienmēr! Es tevi ļoti mīlu un gribu, lai tu to zini un atceries to vienmēr!

A background image of several pink tulips with green leaves, slightly out of focus.

Krišjānis Jekste

7.c klase

Es savai māmiņai

Paldies, ka es blakus,

Paldies, ka saproti,

Lai kur es arī būtu,

Tu vienmēr sekosi.

Kaut nedienas man priekšā,

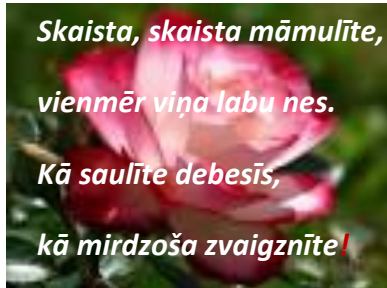
Bet prieki sirdi iekšā,

Jo tu esi mana,

Mana mīlā māmiņa

Kristiāns Kristians Mikus Sprikuts

8.c klase

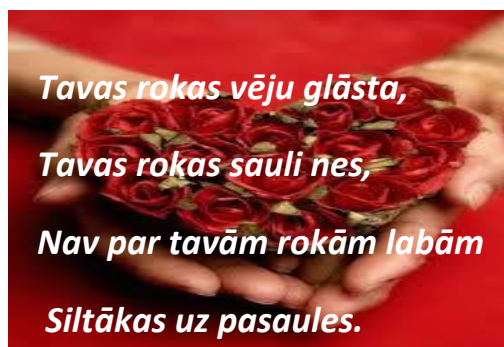

Es savai māmiņai

*Manu mīlo māmulīt,
Tev ir svētki pienākuši.*

*Sveicienus tev mīlus sūtu,
Lai tu manim vienmēr būtu!*

Reinis Dukāts

8.c klase

Vēstule mammai

Čau, mamma. Te es, tavs dēls Reinis. Vēlos pateikt, ka ļoti mīlu tevi.
Centšos būt labs un pelnīt labas atzīmes, lai tev ir liels prieks un lai
varētu tu vairāk smaidīt. Šoreiz no manis mazs dzejolis.

Mama, mīlo mamuciņi,
Lai tev laba diena!
No manis tev būš liela
Un mīla māmiņai diena

No rītiņa puķes gaida,
Un no manis būš mīļa.
Brokastis tev būs lielas
Un atkal mīlās māmiņai dienas

Kārlis Ozoliņš

8.c klase

Es savai māmiņai.

Tu man, māmiņa, mans iedvesmas avots!

Tas cilvēks, kas vienmēr atbalsta un uzklausā mani

Vienmēr tu atradīsi vārdu, ko man pateikt.

Tu esi tā, kas mani loloji, bāri un žēloji.

Tu mani izaudzināji tādu, kāds es esmu.

Es tev vienmēr būšu mazais bebucis,

Lai cik es vecs un garš būšu..

Tu esi tas cilvēks, kam nekad nebūšu vienaldzīgs,

Atceries pašu svarīgāko –

Mana sirds tavā, tava sirds manā!

Tu esi un būsi mana mīļā mamma !

IV.

***Manas
sveces
balle***

Eduards Albužis

6.a klase

Ar svecēm ir tāpat kā ar cilvēkiem. Piedzimstot cilvēkam, visi apkārtējie ļoti priecājas. Pēc laika visi aizmirst priecāties par cilvēku, bet cilvēks strādā un turpina veikt savu darbu – darīt citiem labu. Vecumdienās cilvēks kādu vēl priecē, bet var arī būt kādam par nastu, līdz izgaist.....

Ar svecēm ir tāpat – visi priecājas, aizdedzot sveci, pēc laika par viņu aizmirst, bet viņa turpina dot gaismu, pie viņas gaismas pierodam. Tikai tad, kad svecīte izdziest, visi saprot, ka viņa bija tā, kas deva gaismu.

Sveču balle

Kādā mazā koka namiņā uz loga palodzes stāvēja svece. Svece, medus krāsā, spoži spīdēja pie loga. Svece skatījās pa logu, redzēja sauli, kokus, sniegu, naktī - mēnesi un zvaigznes. Atkal diena, atkal saule. Mājā sveces bija dažādas: raibas, košas, tumšas un arī tādas, kas smaržo pēc apelsīniem. Kad iestājās nakts, visas sveces devās uz Sveču balli. Tik daudz sveces, zilas, sarkanas, ar ziediem, smaržīgas, tik daudz, ka nevar saskaitīt! Sveces spoži dega. Medus svece arī gribēja spoži degt, Svece aizdedzināja sevi un dega tik spoži, kā zvaigzne debesīs. Sveces spoži dega visu nakti, līdz nodzisa...

Ziemassvētku eglītes svecītes stāsts

Bija Ziemassvētku laiks. Neskatoties uz brīvdienu sākumu, visi bija ļoti rosīgi. Visiem vajadzēja daudz ko sapirkt: eglītes, rotājumus, dāvanas un visu vajadzīgo mielastam. Veikalos visur stāvēja stendi, kuros bija papildināmi ar šīm lietām.

Šogad Juris un viņa ģimene eglītē nolēma ielikt īstās svecītes, nevis krāsainās lampiņas. Viņi piegāja pie stenda un sāka izvēlēties. Visvairāk visiem iepatikās tās, kuras bija sarkanā krāsā. Protams, arī pārējās bija skaistas, krāsainas un daudzveidīgas, bet tieši sarkanās visiem patika visvairāk. Tās arī tika paņemtas. Uz to iepakojuma bija rakstīts "Neparastās Ziemassvētku svecītes." Kad kasieris izsita čeku viņš ieteicās: "Šīs nu gan būs neparastās svecītes..." Neviens to nebija ņēmis vērā, izņemot Juri - par tiem vārdiem viņš bija domājis visu ceļu, uz mājām braucot automašīnā. "Neparastās svecītes", Juris domāja, "ko gan tas varēja nozīmēt?" Kad visi bija mājās, Juris pārstāja par to domāt, jo bija daudz darāmā: vajadzēja izrotāt eglīti, iepakot dāvanas un parakstīt apsveikumus. Katrs ķērās pie sava - mamma sarūpēs mielastu, bet Juris, tētis un viņa māsa parūpēsies par visu pārējo. Drīz vien ar eglīti, dāvanām, rotājumiem, apsveikumiem un ēdienu bija galā. Arī svecītes bija savā vietā izņemot vienu - tā tika novietota uz virtuves galda svečturī. Pēc, tā kad visi bija paēduši, visi aizgāja uz viesistabu svinēt, atstājot sveci nepieskatītu. Nevienam neredzot, tā sāka atdzīvoties - no sākuma vienkārši palokoties un pēc tam izlecot no svečtura. No sākuma viņa skrēja no vienas galda malas līdz otrai. Brīdī vēlāk tā nolēca no galda un sāka joņot pa visu virtuvi, netīšām aizdedzinot salvetes un slotu.

Jura mamma bija pamanījusi dūmus vijamies no virtuves un deguma smaku. Viņa aizsūtīja dēlu apskatīties, kas noticis. Juris paklausīja un, kad aizgāja uz virtuvi, viņa acīm pavērās šausmīgs skats: visapkārt liesmoja. Juris iesaucās: „Deg! Viss deg! palīgā! Deg!” Tūlīt arī atskrēja pārējie. Pats trakākais bija tas, ka pa virtuvi šurpu turpu nēsājās svecīte - tā pati, kas tika pirktā un ņemta no paciņas ar uzrakstu „Neparastās Ziemassvētku svecītes”. Pēc kāda laika visi iztrausās no mājām. Kamēr

ugunsdzēsēji brauca , no mājas bija palikuši pamati vien. Kad visa uguns bija apdzēsta, tajā vietā, kur pirms tam bija virtuve , mierīgi stāvēja un dega svecīte...

Ziemassvētku eglītes svecītes stāsts

Es esmu balta svecīte. Šogad es esmu Ziemassvētku egles svece. Šogad svinam Ziemassvētkus kādā mājā kopā ar manām māsām. Manas māsas ir gan baltas, gan sarkanas svecītes, un mēs visas sēžam skaisti egles zariņos.

Šajā mājā ir ļoti labi un sakaista eglīte. Tā ir izrotāta ar skaistām virtenēm un rotājumiem. Pašā galotnē ir uzlikta zvaigzne. Es esmu ļoti tuvu šai zvaigznei, tāpēc varu to vistuvāk aplūkot.

Kad pienāca vakars, ģimene, kas dzīvoja šajā mājā, klāja galdu un uz tā lika daudz dažādus ēdienus. Viņi saiņoja dāvanas un lika tās zem eglītes. Nedaudz vēlāk ieradās arī citas ģimenes, kas svinēs kopā ar mums. Viņi dziedāja dziesmas, skaitīja dzejoļus un arī dejoja. Dažās dziesmās bijām pieminētas arī mēs –svecītes. Tad viņi viens otru apsveica, teica siltus vārdus un dāvināja dāvanas. Domāju, ka īstu Ziemassvētku sajūtu rada tas, ka visa ģimene ir kopā.

Es priecājos, ka varēju pirmo reizi redzēt, kas ir Ziemassvētki. Priecājos, ka varēju sasildīt cilvēku sirdis un ienest tajās gaismu!

Sveču balle

Kādā brīnišķīgā ziemas dienā sanāca gan ziemassvētku svecītes, gan brīnum uguntiņas, dāvanas un eņģeļi, krāsainās bumbiņas un daudz citu uguntiņu un rotājumu. Uz lielās egles salasās visi un sāk jau danci dejot. Visi, grezni dancodami, sāka dziesmas dziedāt, Ziemassvētku dziesmiņas, un tās jau sāka dziedāt. „Sanāciet, meža bērni, kas apkārt mūsu eglei tecēs!” uzsauca viena liela resnā svece.

„Un kas tad mūsu prieku jutīs? Sauciet arī pļavas bērnus apkārt eglei dancot!” uzsauca jau īsa svece.

„Kas tad mūsu prieku redzēs? Nāciet, putna bērni, lidot apkārt mūsu skaistajai eglei!” Uzkliedza jau īsā, garā, baltā svece.

Bet kaut kur uz egles zariņa stāv tāda maza sarkanīga svece, un brīnišķīgā liesmiņa viņai arī neaizdegta. Sarkanīgā svece murmināja sev zem deguna: „Priekš kam vispār ir tie svētki? Bet citām svecēm gaismiņa jau izdeg, un pati svece pazudīs!”

Cita zilganīgā svece dancodama izdzirdēja svecēs murmināšanu, piegājusi tai klāt, zilā svece sāka stāstīt: „Mēs dodam zilu, mirdzošu noskaņu dzīvei, un tā ir mūsu dzīves jēga.”

Zaļā dara dzīvi priecīgu. Sarkanā aizdegās, un pasaule kļuva daudz mīļāka, un gaišāka. Svecēs redz pasauli citādāk, jo viņu sirdis ir mūžam slitas.

V.

Mana Pasaka

Pasaka par nākotni

Reiz kādā jaukā dienā notika ļoti dīvaina lieta. Man ejot mājās no skolas, pēkšņi viss sastinga. Pilnīgi nekas nekustējās, izņemot mani. Tajā brīdī es redzēju, kā pēkšņi ne no kurienes manā priekšā parādījās kaut kāds aplis, kas pārvērtās par portālu. Tajā portālā es redzēju skolu un bailīgi iegāju iekšā.

Kad es tiku portāla otrā pusē, tas pārvērtās par pogu. Ieliku to kabatā un gāju uz klasi. Ieejot klasē, redzēju kaut kādus svešus cilvēkus un pazinu tikai skolotāju. Uzprasīju, kas tā par klasi? Viņa teica, ka šī ir devītā klase. Uzprasīju, kāds tagad gads. Pēc šīs atbildes sapratu, ka esmu nākotnē un tagad skatos uz savu klasi. Biju šokēts ne pa jokam! Skolotāja prasīja manu vārdu un klasi. Kad pateicu savu klasi, man teica, ka šī klase nepastāv. Domāju, ka tas ir sapnis, bet tā nebija. Uzprasīju kuram skolā ir tāds pats vārds kā man. Skolotāja pasauca viņu, un es sapratu- es runāju ar sevi. Tas bija šoks! Pasaucu visus labākos draugus, un mēs izgājām ārā no klases. Pastāstīju viņiem par portālu un visu pārējo.

Viņi pateica, lai es saspiežu pogu sev rokās. Nospiedu. Es pamodos!

Pasaka par kaķēnu, kurš mācījās dziedāt

Reiz dzīvoja kāda meitenīte vārdā Patrīcija. Viņai piederēja mazs kaķēns Toms. Patrīcija dziedāja ansablī un katru dienu viņa mācījās dziesmas. Protams, mazais Tomiņš katru mēģinājumu bija blakus Patrīcijai un klausījās, kā viņa dzied. Tomam ļoti patika visas šīs skaistās dziesmas, tāpēc viņš nodomāja, ka varētu pats pamēģināt kādu dziesmu nodziedāt.

Kādu rītu viņš agri pamodās un sameklēja dažādas dziesmiņas, ko nodziedāt. Kad Patrīcijai bija mēģinājums, mazais kaķēns paņēma savas dziesmas un devās kopā ar viņu. Pēc kāda laiciņa Tomiņš piegāja pie meitenes un teica :” Es gribu dziedāt.” Patrīcija apjuka. Brīdi padomājusi, viņa atbildēja :” Ko tu te runā muļķības, tu taču esi kaķis! Un kaķi neprot dziedāt.” “Bet es gribu, ” kaķēns atteica.

Meitene domāja, ka viņa sapņo. Patrīcija pie sevis nodomāja :” Tas nav iespējams - kaķim iemācīt dziedāt.”

Pagāja dažas dienas, un Tomam sākās nodarbības. Viņš mācījās un mācījās, bet viņam kā nesanāca, tā nesanāca. Toms cītīgi mācījās. Pagāja dienas, tad nedēļas un pēkšņi Toms jau mācēja dziedāt. Patrīcija nespēja tam noticēt, bet tā tas bija. Kopš šīs dienas kaķi sāka mācīties dziedāt.

Pasaka par Stellu un Lakiju

Reiz dzīvoja zirgs vārdā Lakijs. Viņam bija brīnišķīgs saimnieks, un šim saimniekam patika viena meitene, viņai arī bija zirgs Stella. Pašu meiteni sauca Anna. Viņai bija bagāti vecāki, un tāpēc viņas zirgs nav tas prastākais, viņš uzvar visās sacīkstēs. Kamēr viņa kārtējo reizi uzvar sacīkstēs pat netrenējoties, Lakiju moka garlaicība, viņš, redz, kā viņa saimnieks Rūdis tīra stalli, jo nav naudas, par ko nolīgt apkopēju. Anna savā vieglajā dzīvē jau bija tikusi līdz mājām un izdomāja pavadīt laiku ar Stellu vēl kādu brītiņu, viņa aizgāja uz mežu. Viņas lēca pāri nolauztajiem kokiem un skrēja kā zibens šautriņā. Tad viņa satika kādu puisī uz stalta zirga, tas sevi dēvēja par Rūdi. Arī Anna stādījās priekša tikpat stalti. Viņš prasījis: „Kā tad tu vienmēr uzvari?” Anna lielīgi atbildējs: „Spēcīgs zirgs.” Anna piedāvāja Rūdim atnākt un piedalīties. Nu kā gan citādi, Rūdis atnāca, un, kad jau bija pienākusi viņa kārtā startēt, viņš visu izpildījis perfekti, bet Anna gan vietām kļūdījās. Anna šokēta tam prasa: „Kā tad tu vienmēr uzvari?” Šoreiz Rūda atbilde bija: „Spēcīgs zirgs!”

Un no tā laika Rūdis bija bagāts, taču Anna - nabaga.

Tāds ir stāsts par lielību.

Pasaka par makšķernieku

Kādu dienu es gāju uz dīķi makšķerēt. Uz dīķi bija jāiet ļoti tālu. Kad es nonācu pie dīķa, es saliku makšķeri un metu iekšā pludiņu.

Kad es iemetu pludiņu, man pēc divām minūtēm pieķērās zivs. Es viņu izvilku un to apskatīju. Skatoties uz zivi, es sapratu, ka viņa ir jālaiž vaļā, jo viņa ir maza. Tā es viņu palaidu. Tad es atkal iemetu pludiņu un man noķērās zivs pēc trīs minūtēm. Velkot ārā zivi, es viņu apskatīju un sapratu, ka tā ir viena un tā pati zivs. Viņa man teica: „Ja tu mani palaidīsi vaļā, tad es tev dāvāšu trīs vēlēšanās.” Un tad es saucu savas vēlēšanās. Es teicu: „Lai man ir daudz naudas un lai visi ir veseli!” Mailīte atbildēja: „Labi, bet kāda ir tava trešā vēlēšanās?” Es padomāju un teicu: „Laikam, lai tu nepaliec liela, jo tad tevi neceps.”

Tā mailītes arī līdz šim nav izaugušas, un neviens viņas necep.

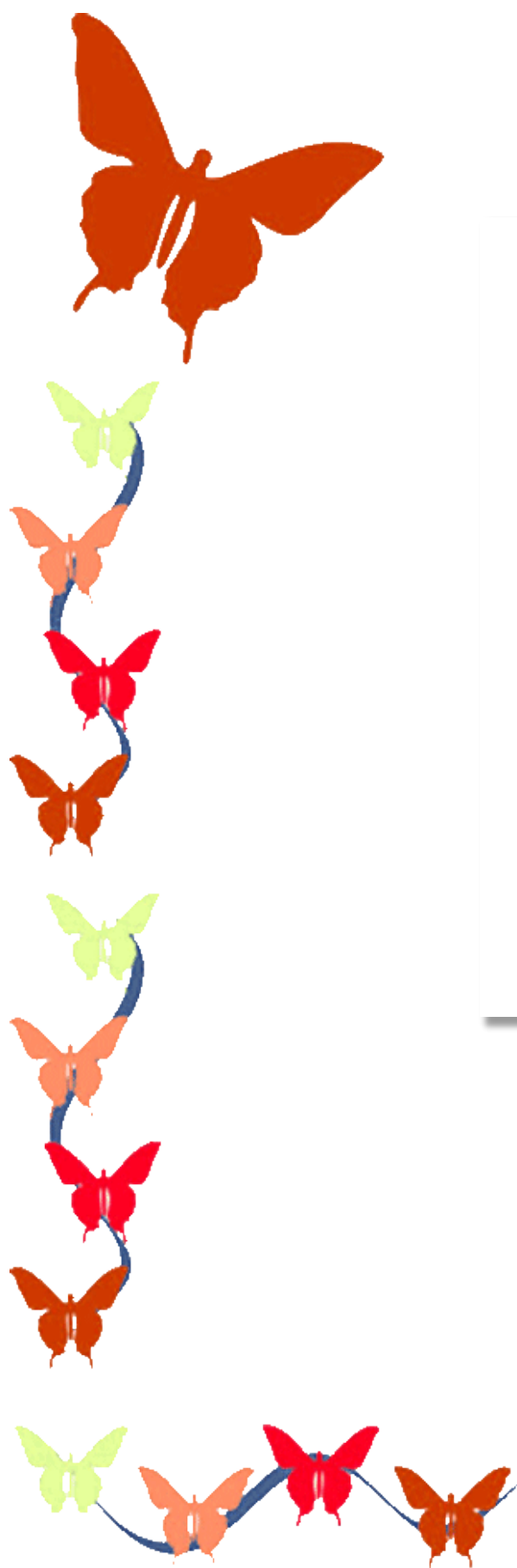
Pasaka par Mani

Reiz dzīvoja cilvēks vārdā Roberts. Viņš bija savos labākajos gados. Viņš dzīvoja lielā mājā pie ezera.

Kādu dienu Roberts taisījās iet laukā makšķerēt. Viņš paņēma makšķeres, vizuļus un brauca ar laivu iekšā ezerā. Roberts noķēra pāris līdakas un asarus. Taču vienu zivi viņš nevarēja atpazīt. Tā bija maza, melnā krāsā ar sarkanām acīm. Tā teica: “Ja tu mani nepalaidīsi, es tevi vajāšu visu mūžu!”

Roberts atbildēja: “Kā tad, tu mani vajāsi!”

Nākamajā dienā Roberts bija ļoti noguris. Viņš nevarēja pakustēties. Un tad viņš atcerējās zivs teikto.

VI.

***Mans
pārdomu
stūrītis***

Mans Dabas stūrītis

Mans dabas stūrītis ir liels dabas stūrītis, mazas un mīļas vietiņas man nav, izņemot manu istabiņu, kur es patveros tad, kad negribu redzēt nevienu. Tomēr man ir savs lielais dabas stūrītis.

Mans lielais dabas stūrītis ir viss, kas ir apkārt manai mājai kas ir saistīts ar dabu, piemēram pļava, visi koki, kas apkārt slejas, krūmi, zāle un pat kukainīši, un pat dzīvnieciņi. Parasti es, dodoties pastaigā, ņemu savu mīļo sunīti līdzī, tāpēc tad, kad esmu bēdīgs, es runāju ar savu suni. Mums ir iestaigāts celiņš, pa kuru mēs ejam. Vispirms mēs ejam pāri ceļam un ieejam mežā, tad ejam gar upīti, kur aizstaigājam līdz pļavai, kas ir iekš meža, un tur bišķīt paspēlējamies. Kad pienāk brīdis doties mājup, mēs abi ejam tālāk, tālāk mūs sagaida biezoknis ar krūmiem, bet kā vienmēr mēs izlaužamies tam cauri. Kad esam nogājuši gabaliņu, mēs apsēžamies: es - uz celma, suns - uz zemes, un tad mēs skatāmies, vai kāds dzīvnieks nenāk pa mežu. Mums vienreiz palaimējas redzēt divas stirniņas, kuras mans sunītis aizbiedēja ātri prom, no tā laika mēs vienmēr sēžam, skatāmies pa labi un pa kreisi un gaidām brīnumu no meža iznākam.

Tad mēs izejam cauri visām Dzidriņām un skatāmies, kā cilvēki brauc mājās no darba, kad esam nonākuši pļavā, mēs ar pēdējiem spēkiem izskraidāmies un, ejot gar otru skaisto, mazo upīti, meklējam bebrus. Parasti ir ļoti miglains un neko nevar redzēt. Pēc bebru medībām mēs dodamies uz māju pusi, tomēr tas nav viss, mēs vienmēr ejam garām lielam, vecam ozolam, kurš man atgādina ērmīgu cilvēciņu, kas ir galīgi sakumpis, un tad mēs esam nonākuši mājās, un es dodos uzreiz uz savu mazo stūrīti.

Ketija Dzene

8.c klase

Mans Dabas stūrītis

Liela, šalcoša jūra, un vairāk nekā. Apkārt nav neviena cilvēka, tikai es. Es stāvu pie jūras un aizmirstu par visu, kas ir man apkārt. Liekas, ka jūra mani atbrīvo no visām domām un ļauj man aizmirst par nedēļas nemītīgo skrējieni. Es stāvu jūras baltajās smiltīs, skatos zilajās debesīs, kas aukstajās ziemas dienā liek man atcerēties par vasaru un sauli. Tad es ieklausos viļņu šalkās un putnu klaigāšanā. Liekas, ka te varētu stāvēt ilgi, jo ilgi. Brīžam pat šķiet, ka laiks ir apstājies. Es aizveru acis un sapņoju. Sapņoju par dažādām lietām. Tad vēsais, bet patīkamais vējš pūš man sejā un liek atgriezties realitātē.

Es atveru acis un dodos tālāk nelielā pastaigā gar jūru. Nelielais vējš turpina man pūst sejā. Es uz brīdi apstājos un atkal paveros jūrā. Jā, jūra ir un paliks mans dabas stūrītis, kur es vienmēr vēlēšos atgriezties.

Mans pārdomu stūrītis

Vieta, kur vienmēr atgriezties, ir mana mīļā vietiņa pie jūras. Kur nav neviena, kur esmu es, vējš, viļņu šalkoņa, manas pārdomas. Kur var iegulties irdenās, saules sasildītās smiltīs, kas sasilušas pa dienu no zelta saules stariem. Iegulties smiltīs, kas smaržo pēc kaut kā, kas īsti pat nav aprakstāms. Iegulties smiltīs un skatīties ar pus aizvērtām acīm uz saulrietu, uz to, kā savijas jūras sudrabsega ar dažiem saules krikumiņiem. Tu skaties un domā... par visu... par ne ko...

Tad atkal ieskanas kāda vēja šalka, tu ieklausies, kā tas brīvais vilnis ieskrienas un atduras pret krastu, tad ieiet atpakaļ jūrā un pazūd... nedomā, ka tu arī varētu būt tas brīvais vilnis, kas tikai vienu vienīgu reizi atduras pret krastu un ieiet atpakaļ, vairāk nekad neatgriežoties, tu saproti, ka varbūt pat tev nav tik grūti, varbūt ka ir pat labi, ka vari atdurties pret kaut ko, nopurināties un iet tālāk.

Vai atkal sadzirdi smilgu čaboņu, kurā ieklausoties, vari pat saklausīt, ko tās runā. Un saprast, ka viņu diena mainās, viņas visu redz no visām debess pusēm. Viņas visu redz rītā uzlecošā saulē. Viņas visu redz dienas karstajā un svelmīgi zeltainajā saulē. Viņas visu redz vakara saulē, kas laistās jūras sudraba zeltainajā segā. Viņas visu redz zem miljoniem zvaigžņu debess, viņas redz pilnīgi visu...

Bet tad atver acis, paskaties apkārt un saproti, ka, lai arī kur tu atrastos un kādā situācijā būtu, tevi tikai jāaizver acis vai jāskatās caur skropstām un jāiedomājas brīvais vilnis, kas atsitās, jāiedomājas vēja šalkoņa, kas var pateikt tik daudz, jāiedomājas!

Mans pārdomu stūrītis

Mans pārdomu stūrītis ir mana gulta. Šajā gultā esmu pārdomājis, var teikt, visu savu dzīvi. Ko darīšu rīt, ko labu vai sliktu izdarīju šodien.

Šajā gultā es katru dienu fantazēju, kas notiks vai ko darīšu.

Šī ir praktiski mana dzīves vieta: šajā gultā es ēdu, dzeru, protams, arī guļu.

Šeit es jūtos kā karalis, jo neviens cits šajā gultā nekad neguļ. Tikai es!

Šeit atrodoties, es jūtos ES PATS. Tas nav tā kā skolā, kur sevi jāparāda no labās puses un jācenšas nedarīt blēņas.” Te es varu darīt itin visu, jo tas ir mans pārdomu stūrītis,” reiz teica puisis vārdā Everts. Un teica viņš to pusnomodā guļot pludmalē...

Mans dabas stūrītis

Es redzu piekrasti ar sniegaini baltām smiltīm un izskalotiem gliemežvākiem. Es redzu savu guļbaļķu mājiņu. Tas ir tas stūrītis, kuru es redzu, aizverot acis.

Dzirdēt dzirdu vēju šalcam un čukstus, kas stāsta noslēpumus, visapkārt ir bērni, kuri jautrojas tā, it kā pirmo dienu būtu piekrastē – tik priecīgi, tik enerģiski, jo tādi jau mēs esam.

Manā stūrītī, skatoties apkārt, es redzu pagātņi. Redzu brīdi, kad pēdējo reizi smiltīs spēlējos un smilšu pilis būvēju. Tie tik bija laiki! Tos ir vērts atcerēties!

Manā mīļajā dabas stūrītī ir koki, kas cienīgi aug. Un akmeņi, kas draudzīgi viens otram blakus sēž.

Tā ir vieta, kur pagātne atdzīvojas. Tā ir vieta, kuru es varu saukt par savējo.

VII.

MANAS

DZIESMAS

CEĻŠ

Mans dziesmas ceļš

Dziesma nav parasta lieta. Tā var būt skumja, lēna, ātra. Dziesma ir kā ceļš, kā dzīves ceļš. Dziesma var arī nekad nebeigties.

Tāpat kā dzīve, dziesma ir ceļš. Dziesma var ilgt gadsimtiem ilgi. Man pagaidām nav savas dziesmas, kas man patīk, vai kurai es sekošu. Ja es iztēlotos dziesmu, tā būtu lēna, harmoniska un klusa. Dziesma sāktos ar visdažādākajām melodijām, kas vēlāk saplūstu kopā. Tālāk pie saplūdušās melodijas piebiedrotos, vai atdalītos ceļā sastaptās melodijas. Kādā brīdī melodija sajuktu, bet vēlāk tā atkal kļūtu par vienu lielu harmoniju. Pēc kāda laika tā kļūtu ātrāka un skaļāka, tad pagurtu un paliktu lēnāka, klusāka, līdz pavisam apstātos.

Tāda būtu manas dzīves dziesma un tās ceļš.

Manas dziesmas ceļš

Priekšspēle. Dzīve tikai sākas. Parādās, kas tu būsi un kas jau esi. Tai ir jābūt spilgtai! Pirmais iespaids jāatstāj iespaidīgs.

Pirmais pants. Cilvēks iemācās pirmos vārdus. Mēģina salikt teikumus. Izteikt savas domas par apkārt notiekošo.

Starpspēle. Starp pirmo un otro pantu, kā starp pirmo un otro dzīves gadu, kad cilvēks pilnveidojas. Tas ar katru jaunu gadu aug un attīstās. Ar katru pantu dziesmai vārdi paliek arvien spēcīgāki. Arvien gudrāki.

Otrais un pārējie panti. Katrai dziesmai savs pantu skaits. Tāpat kā katram cilvēkam dažāds gadu daudzums. Tā šie panti iet viens pēc otra, līdz nokļūst līdz spilgtajam finālam. Dziesmā šim finālam ir jābūt neaizmirstamam un spilgtam. Tomēr dzīvē... izjustam un dziļam. Tas ir jāizbauda, tāpat kā visi iepriekšējie panti.

Nobeigums. Skumjās un izjustās beigas. Nobeigumā ar dažām ar dažām notīm pastāstīta visa nodzīvotā dzīve. Un sirdspuksti pukst, līdz izskan pēdējā dzīves nots...

Kā es izjūtu dziesmu savā dzīvē?

Kā es izjūtu dziesmu savā dzīvē?- Interessants jautājums! No filozofiskā viedokļa skatoties, tā ir kā otra dvēsele, kā rēgs, kas ceļo man paķaļ. Varētu pat teikt, ka tā dažreiz ir kā mamma, kas uzmundrina un saka:’’ Tu to vari, tikai ej un cīnies!’’. Un tajā pašā reizē tā ir kā mazs, balts eņģelītis, kas sēž man uz pleca un sargā mani.

Es ticu, ka dziesmai ir liels spēks. Tā spēj vienot pat pilnīgi atšķirīgo. Bet nepietiek jau tikai ar ticību spēkam, jo jebkurai dziesmai spēks ir atšķirīgs un katra dod savu domu un vēstījumu, ja tu nespēj to izprast, tad tā priekš tevis ir parasta melodija.

Es tikai domāju, ka katrs var atrast savā dzīvē to īsto dziesmu, kuru izpratīsi tu pats, un dziesma izpratīs tevi. Tā īstā dziesma tev būs kā eņģelis, kā otra dvēsele un kā dvēseles atspulgs, kurš vajadzīgajā brīdī pateiks: ‘’ Nē!’’ Vai arī gluži otrādi- atbalstīs.

Es jau esmu atradusi savu dziesmu, bet kas zina, varbūt tepat kaut kur netālu ir kāda cita, vēl labāka dziesma, bet varbūt es savu dziesmu sastapšu tikai tad, kad vairs nebūšu pusaudžu gados? To neviens nezina, to liks manīt tikai laiks.

Kā es izjūtu mūziku savā dzīvē

Dziesma un mūzika manai dzīvei nozīmē daudz. Gandrīz visur, kur eju, skan mūzika. Jautra, mierīga, agresīva un pat tāda, kas, ejot no skolas mājās, liek sākt dejot vai ritmiski dziedot līdz iet un priecāties par aukstu, nomākušos dienu.

Reizēs, kas dejojot uzliek visiem labi zināmu dziesmu un liek improvizēt, ir sajūta, ka visi kļūst priecīgi tikai dziesmas dēļ. Nespēju iedomāties nodarbību bez dziesmām, pat ja viņas ir nezināmas. Es atslābstu, kustos tā, kā jūt mana sirds.

Nevaru saprast, kā cilvēki brīžos, kad galvu apņem nepareizas domas, agresīva un bēdīga mūzika palīdz. Basi ir kā mūzikas sirdspuksti. Tie maina manu sirds ritmu, kad ieeju mūzikas pakļautībā.

Es esmu kā narkomāns, tikai manas narkotikas ir mūzika. Tā liek man dejot, brīžiem vārtīties pa grīdu un saprast, ka mūzika ir viena no labākajām lietām manā mazajā dzīvē. Mūzika palīdz atbrīvoties no sāpēm, dusmām, aizkaitinājuma. Ir tikai viena lieta, kam mūzika kaitē- Tu paliec atkarīgs! Liekas, ka tava dzīve ir mūzika. Es redzu, kā man tuvi cilvēki pazūd, kad ausīs ir iespraustas austiņas, jo runāt vairs nav iespējams.

Dziesmu es izjūtu kā glābiņu no garlaicības. Iet mājās ar ausīs skanošu mūziku, sēdēt istabā ar jautru melodiju un priecāties! Priecāties par mājās iešanu, priecāties par sēdēšanu istabā. Priecāties par mūziku!

Dzīve bez mūzikas, melodijas bez skaņas ir nekas! Mūzika rada laimes hormonus, attīsta radošumu, un, pats galvenais, mūzika ir daļa no manas dzīves.

Manas dziesmas ceļš

Mūzika vai dziesma it kā vienādas, bet tomēr atšķirīgas. Spēj iedomāties pasauli bez mūzikas? Es nē! Mēs būtu kā tukšums, kas apmaldījies klusumā. Bet varbūt būtu interesanti dzīvot klusumā.

Mana mūzika, pat nezinu kāda tā īsti ir, pat nemeklēju. Man jau liekas, ka mūzika tā vienkārši atrodas. Pat katra mazākā kustība rada kādu noteiktu skaņu. Piemēram, pat pieskāriens ar pildspalva papīra lapai rada skaņu vai atkal noskan klakšķi, zīmuļiem atsitoties pret galdu.

Tomēr mana mūzika ir tāda interesanta, man pat liekas, ka manā līdzšinējā mūzikā jau ir tik daudz neizzinātu un neizprastu skaņu. Vai varbūt pat nezināmi skaņu virknējumi. Mēs katrs piedzimstam kā balta nošu lapa. Par savu dzīvi varam sarakstīt vienu vai vairākas grāmatas. Katrs notikums un katrs darbs ir kā ritma zīme mūsu nošu lapā. Katram notis ir savādākas, pat nevarētu iedomāties, ka kāds nodzīvo tādu pašu dzīvi kā es. Neko sliktu jau nesaku par savu dzīvi, tikai varbūt nedaudz vēlētos, lai manā nošu lapā nebūtu tik daudz zemo toņu.

Interesanti tomēr būtu zināt, kā skan dziesma. Varbūt tā ir tik neparasta, ka neviens to neizpratīs. Varbūt mana dziesma būtu kas liriska un mierīga ar dažiem uzsvariem vai kā gudri būtu teikt kreščendo, taču vai gribētu mainīt savu dziesmu, domāju – ka nē.

VIII.

***Mana
epifānija***

Mana epifānija

Tukšums... Melns, bet varbūt balts. Caurums. Varbūt mazs un tai pašā laikā liels un plašs. Tu un tavas domas. Tu un tavi izsapņotie sapņi! Šī sajūta, tas prieks, par taviem sapņiem, kas tevī piepilda šo tukšumu. Vai Tu jau zini, cik pilns ir tavs tukšums? Kā domā, vai varam zināt, kad mūsos vairs nav tukšuma? Bet varbūt tukšums ir bezgalīgs. Nu tik, cik bezgalīgas ir zvaigznes tumšajā debessjumā. Vai tev ir ideja, vai pat mazākā nojausma, cik liels ir tukšums?

Un kā ir ar taviem neizsapņotajiem sapņiem? Vai tiem maz ir cerība aizpildīt tukšos caurumus tavā tukšumā? Un vai tiešām zini, ka tavā tukšumā ir vēl kaut nedaudz vietas? Esi domājis, kā būtu, ja mēs būtu kā baltas papīra lapas. Tik baltas un tukšas... Bet varbūt ik pa brīdim mums ir jāpāršķir balta, tukša lapa? Kas zina, cik pilnu baltu tukšumu vari radīt Tu pats?

Esi redzējis, kā sekundes simtdaļā piepildās tukšums. Kā sekunžu laikā vari piepildīt kādu savu sapni? Atbilde pavisam vienkārša: tieši tāpat, kā tu piepildi pilnu lapu ar mazu punktiņu lapas vidū.

Nu, vai redzi, cik viegli un tai pašā laikā ļoti sarežģīti, tas ir!

Melns!

Melns! Viss apkārt viens vienīgs “melns”. Aizver acis - melns. Atnāk nakts – melns. Viss uzrakstītais – melns. Dvēsele melna, tik melna! Tas velns neesot tik melns? Velns – nē! Viss uzrakstītais, aizvērtās acis, nakts – arī nē! Bet kā ar visu pārējo?

Neizpildīti solījumi, nosodošs, nicinošs skatiens. Skarbie vārdi, kas izteikti nevietā un nelaikā? Melna mūzika liek par visu domāt dziļāk...

Es sapratu – tas ir tikai joks! Dieva joks! Viņš mani pārbauda. Ja es spēšu paciest melno, tad... Vai tad viss kļūs gaišs? Bet, ja būs gaišs, tad arī prieks beigsies, ideāla dzīve, kas gan var būt šausmīgāks?

Visu dienu priecāties? Nekādā gadījumā! Ļauj man kļūt melnai, centīšos un pati lemšu - būs laiks priekam, būs laiks Melnajam.

Melno turēšu tuvu, tuvu pie sirds...

Ceļš

Es iešu aizvērtām acīm un neskatīšos, es iešu, es skriešu ikdienas gaitās un neskatīšos... es aizvēršu acis! Kad pavasaris sāks dzirkstīt gaisā, es aizvēršu acis un iešu garām, garām ceriņu krūmiem un maijpuķu laukiem, es aizmirsīšu par tauriņiem un nejutīšu, kā to spārni saceļ vēju... Es iešu un apiešu vasarai ar līkumu, un nesajutīšu, kā starp kāju pirkstiem plūst sāļais jūrās ūdens... Es aizspiedīšu ausis, kad dzirdēšu putnus dziedam un slēpšos kā vampīrs no saules! Bet, kad manā priekšā nokritīs pirmā rudens lapa, es bēgšu no tās ar aizvērtām acīm, es skriešu ikdienā dienu pa dienai un neskatīšos ārā. Es neskriešu pa lietavām un nevāķšu brūklenes, es paiešu garām aizvērtām acīm... Un kad man uz pleca nolaidīsies pirmā sniegpārslā, kā mazs putniņš, es to noslaucīšu un aizvēršu acis. Zvaigznes kad pie debesīm mirgos, es aizvēršu acis un nelūkošos augšup!

Bet, kad es norimšu ikdienas gaitās, es turēšu acis stingri vaļā un skatīšos, un nebūs ne tauriņu, ne lapu, ne sniega, būšu tikai es uz pūkainās debesu malas, un putnu bars, kas man sekos...!

Par logiem un spoguļiem

Skatoties pa logu ārā, tu ieraugi visu. Cilvēkus, kuri iet pastaigā ar suņiem, cilvēkus, kuri iet pastaigā ar savām domām. Vēl tu redzi kokus un krūmus, citas mājas, droši vien arī kādu taciņu vai ceļu, kurš vēlas tevi kaut kur vest, kaut ko parādīt. Kaut ko skaistu un būtisku.

Bet kas notiks, ja logam klāt pieliksim sudrabu? Droši vien tas logs kļūs par spoguļi, vai ne? Un ko tu redzēsi? Ko tu redzēsi? Tu neredzēsi itin neko. Ne cilvēkus ar suņiem un domām, ne kokus, ne krūmus, ne ceļu... Tikai sevi vien. Bet vai tas ir tas? Tas IR tas? Tas, kas jāredz? Stāvošs cilvēks, kurš skatās spogulī un neredz tam cauri... Vai tas IR tas, ko gribi redzēt?

Tāds nu tas sudrabs ir. Padara logus par spoguļiem. Padomā gan, cik daudz tev tā sudraba vajag. Izvēlies pats. Logs vai spogulis?

Logs vai spogulis...

Mana epifānija

Sirdspuksti - tie sitas kā zibens, dažkārt sirds dusmās mēģina izlauzties, tā sitas, cik vien tai jaudas. Dažkārt šķiet, ka no sirdspukstu trakošanas es palikšu pavisam bez sirds. Kļūšu par cilvēku, kuram sirds kā akmens, ne sāpes, ne prieku nejutīšu. Es nespēju iedomāties, ka esmu cilvēks, kuram nav ne mazākās sirdsapziņas, tas tiešām ir grūti, jo iedomāties to, ka uz pasaules notiek tik daudz sliktu lietu un kaut par vienu neapžēloties, ir grūti. Lai kā nebūtu tam grūti noticēt, bet apsolos, ka vienmēr apžēlošos par kādu, kuram dzīvē būs mazāk paveicies.

Reizēm liekas, ka pie debesīm ir kāds, kas mani vēro, kas mani saprot un spēj notvert to īsto mirkli, kad man vajag palīdzību. Tas ir kaut kas neredzams, taču balts un viegls, kas reizēm mani velk uz augšu tad, kad man to visvairāk vajag, un palīdz izrauties no kādas aizas, kurā es reizēm mēdzu iekrist.

Jā, tas ir kāds eņģelis, kas mēģina man iemācīt lidot tik viegli līdz savai kārotai zvaigznei, kur vienmēr esmu gribējusi nokļūt. Un, kad es esmu nokļuvusi līdz zvaigžņotajām debesīm pie savas zvaigznes, tad man tiek iemācīts, kā to nonest lejā, lai es spētu to parādīt citiem, kas to nav redzējuši un vēl iepazinuši.

IX.

***Mans
veļu
laika
stāsts***

Spoku pasaule

Reiz dzīvoja zēns vārdā Jānis. Rudenī viņš un viņa ģimene pārvācās uz jauno māju, tā bija veca un liela.

Jaunajā mājā Jānis jutās ne pārāk labi, jo māja viņu biedēja. Pirmo nakti viņš nevarēja aizmigt, jo baidījās. Pēc kādām 10 dienām Jānis sadzirdēja skaņas, kas nāca no pagrabā. Nākamajā dienā viņš ar lukturi gāja pārbaudīt pagrabu, bet neko neatrada.

Pa nakti viņš atkal dzirdēja skaņas un sabijās. Viņš nolēma uzlikt kameru pagrabā, lai redzētu, kas tur notiek.

Nākamajā naktī skaņas kļuva skaļākas, tā dēļ pamodās pat vecāki. Pagrabā nekā nebija, un visi atkal likās gulēt.

Pa dienu Jānis paņēma kameru un apskatījās tajā. Viņš nenoticēja tam, ko redzēja. Kamerā varēja redzēt spokus, kas lidinājās caur sienām. Jānis nerādīja neko ne mammai, ne tētim. Pagrabs bija netīrs, un Jānis to iztīrīja. Uz plauktiem stāvēja vecas burkas un tajās gurķi, bet vienā stāvēja bronzas gredzens. Jānis to paņēma un uzvilka, bet novilkēt nevarēja.

Naktī Jānis pamodās no trokšņa viņa istabā, atverot acis, viņš nobijās, jo ieraudzīja spokus. Pakliegt viņš nevarēja no bailēm. Spoki, pamanot, ka jauneklis acis atvēra, noslēpās. Jānis teica: „Kas jūs esat?” Spoki sačukstējās un atbildēja: „Tu mūs redzi?” Jānis atbildēja: „Jā!” Iestājās klusums, un viens no spokiem teica: ”Nebaidies, mēs tevi neaiztiksim. Mēs dzīvojam šajā mājā jau vairākus gadus, bet neviens cilvēks mūs neredz, bet var sadzirdēt.” Jānis palika mierīgāks, bet tad ienāca viņa vecāki un jautāja: „Kas notika? Ar ko tu sarunājies?” Jānis klusēja, bet pēc tam atbildēja: „Slikts sapnis.” Vecāki aizgāja, un Jānis aizmiga.

Nākamajā dienā Jānis pamanīja spokus sēžot pie griestiem un ēdot. Tad viņš saprata, ka tas nebija sapnis.

Pa dienu, kad vecāki bija darbā, Jānis runājās ar spokiem un jautāja: „Kāpēc es jūs varu redzēt?” Spoki atbildēja: „Gredzens ļauj mūs redzēt, bet tu to nevari novilkēt.” Jānim viss bija skaidrs un viņš uzdeva citu jautājumu: „Ko vēl šis gredzens var

izdarīt?” Vecākais spoks atbildēja: „Ar gredzenu tu vari kļūt par spoku. Tas ir ļoti grūti, bet es tevi iemācīšu.”

Pēc 3 mēnešiem Jānim sākās skola. Jaunajā skolā viņu visi izsmēja un neļāva mācīties. Skolā arī bija spoki, ar kuriem Jānis runāja, bet pārējie uztvēra Jāni kā psihiski slimu personu.

Kādu dienu Jānim nozaga naudu un grāmatas no viņa skapīša, bet Jānis zināja, kurš tas bija un nolēma viņam atriebties. Zēnu tualetē Jānis kļuva par spoku un sāka izdot nesaprotamas balsis blakām zaglim, kas nozaga viņa naudu. Zaglis nobijās un domāja, ka viņš ir jucis, tāpēc viņš aizgāja uz mājām un ilgi nenāca uz skolu.

Jānis jutās ļoti labi, bet nevarēja pārvērsties atpakaļ par cilvēku. Tā kā Jānis vēl nemācēja iet cauri sienām, viņam bija jāgaida, līdz kāds attaisīs durvis. Stundas beidzās pēc 3 stundām, un Jānis beidzot tika ārā no skolas. Līdz mājai viņš aizlidoja ātri un ar vecākā spoka palīdzību kļuva par cilvēku.

Pagāja gads, bet Jānis vēl nevienam neizstāstīja savu noslēpumu. Viņš iemācījās pats pārvērsties par spoku, iet cauri sienām un atkal kļūt par cilvēku. Dzīve likās laba, līdz Jānis netīšām iekļuva spoku dimensijā. Tā izskatījās savādi, kā mākonī ar mājām uz tiem. Spoki bija kā cilvēki pilsētā. Visi lidoja apkārt, strādāja un draiskojās. Pamanot Jāni, visi paslēpās, un pilsēta izskatījās neapdzīvota. Pie Jāņa pienāca tikai viens vecītis un jautāja: „Priekš kam tu atkal atnāci uz šo dimensiju, spoku medniek?” Jānis atbildēja: „Es neesmu spoku mednieks, es esmu zēns, kurš uzvilka šo gredzenu un tagad es nezinu, kā tikt atpakaļ uz mājām.” Vecītis nomierinājās un parādīja uz tumšo mākonī, un teica: „Mākonī tu ieraudzīsi dzeltenu bumbu. Paņem to un pasaki savu vārdu 3 reizes, un tikai tad tu būsi mājās.” Jānis aizlidoja līdz mākonim, bet tur stāvēja 2 apsargi. „Ej prom! Tikai izredzētie var iekļūt šajā mākonī,” teica sargi. Jānis teica: „Bet es gribu tikt mājās, šeit es iekļuvi netīšām.” Sargi paskatījās un sabijās. Viņi iekliedzās: „Spoku mednieks atgriezās! Glābies, kas var!” Jānis to noignorēja un iegāja mākonī, paņēma bumbu un pateica savu vārdu 3 reizes. Vienā acumirkli viņš bija mājās. Saprotot, ka visi no viņa baidās, uz spoku dimensiju vairs nekad neatgriezās.

Gāja gadi, un Jānis auga, bet savu noslēpumu nevienam neatklāja. Tā viņš nodzīvoja ilgu dzīvi, un, kad nomira, nokļuva spoku pasaulē, kur nodzīvoja otro dzīvi.

Mans veļu laika stāsts

Parokoties dziļāk atmiņās, es atceros, kā man vecmāmiņa reiz stāstīja:

”Neizsauc nekad garus, mīlais bērns! Tev var nepalaimēties tā kā man.” To visbiežāk viņa stāstīja pilnmēness naktīs, nekad tomēr nesapratu, kāpēc! „Tad, kad biju tavā vecumā, mazliet vecāka, ar draugiem nolēmu izsaukt svētos garus. Atradām kādas buramvārdu grāmatas vecajā bibliotēkā. Atradām kaut ko par Seno Ēģiptes Dievu izsaukšanu. Tolaik neticējām šīm lietām, tāpēc nedomājām, ka tas izvērtīsies tik nopietni.

Sagaidījām pilnmēness nakti, sapulcējāmies manā guļamistabā. Sākām lasīt vārdus valodā, par kuru mums nebija nekādas nojausmas. Mēģinājām vairākas reizes, tomēr nekas nesanāca. Domājām, ka grāmatā rakstītais nav patiess un to ir uzrakstījuši cilvēki, kam vienkārši nav bijis ko darīt. Tā mēs mēnesi dzīvojām tālāk, nemaz nedomājot par notikušo.

Nākamajā pilnmēness naktī sāka atgadīties dīvainas lietas. Viens no draugiem Džonijs cieta autoavārijā. Peldētāja draudzene nezināmu apstākļu dēļ gandrīz noslīka peldbaseinā. Ar pārējiem no mums atgadījās kas līdzīgs. Ar mani... Es gandrīz gāju bojā ugunsgrēkā, kas izcēlās, kādai ēkai aizdegoties, tomēr vainīgo neatrada.” Mazliet sabijusies vecmāmiņai pajautāju: „Tāpēc tev uz sejas ir šī...” Vecmāmiņa mani pārtraucot: „Jā! Tāpēc... tas turpinājās katru pilnmēnesi, kamēr atlikušie no mums tomēr neizdzīvoja.” Redzēju viņai asaras acīs, kura viņa centās noslēpt. Tomēr pajautāju: „Kā tad... tu... izdzīvoji?” „Nezinu... ar gadiem tas viss vienkārši pazuda.. Es tev lūdzu nepieļauj manas kļūdas!”

Apsolīju vecmāmiņai tā nekad nedarīt, bet neapsolīju nenoskaidrot, kas īsti ar viņiem notika.

Mans veļu laika stāsts

Šo stāstu man stāstīja vecmāmiņa. Tas notika viņas jaunības gados Daugavpilī.

Bija vēls rudens vakars. Drēgns un auksts. Vecmamma izkāpa no autobusa un devās mājup no darba caur mežu. Kad vecmamma iegāja mežā, autobusa sarkanos lukturus vēl nebija aprijusi tumsa. Pirms tie paspēja izdzist, vecmāmiņa (tad vēl jauna sieviete) ieraudzīja garu vīrieti stāvam ceļa vidū. Viņai likās, ka tas ir viņas dēls, mans tēvs, atnācis viņai pretī. Viņa pasauca tēti. Klusums. Atbilde nesevoja. Pat mazākās kustības nebija.

Šis vīrietis bija tērpiens garā mētelī, līdz pašai zemei. Galvā bija cepure, platām malām. Cepure aizēnoja seju. Vecmāmiņa pienāca tuvāk un ieraudzīja, ka no sejas, kuras nebija, spīd dīvaina, miglaina gaisma. Vecmāmiņa atkal pasauca, tagad jau šauboties, tēti. Teica, lai beidz viņu izjokot.

Viņa pastiepa roku pretī, roka „izgāja” vīrietim cauri. Roka sajuta dīvainu aukstumu un tirpoņu. Vīrietis izgaiss. Izgaiss tumsā. Egļu zari augšā sakustējās. Neviena vairs nebija.

Neviens neticēja vecmāmiņai. Neviens neticēja, ka kaut kas tāds varētu notikt. Tomēr. Šī paša gada laikā no dzīvības šķīrās divi mūsu ģimenes ķēdes posmi. Proti, tas bija brīdinājums. Brīdinājums, ko sapratām tikai pēc gada.

Denijs Kalmanis

8.c klase

Mans veļu laika stāsts dzejolis

Tas klejoja viens
Balts kā piens,
Tam ļumīgas kājas
Un galva bez mājas,

Tas ar sārtu seju
Sacerēja dzeju,
Tam patika vasara
Bet uz vaiga asara,

Tam vasara māj,
Un rudens galdu klāj,
Tam netīk veļu pasakas,
Labāk tad ēst asakas,

Tas ierauga mani
Un vēl pie tam arī Zani,
Tas steidzas klāt ar skubu
Bet paliek par gubu,

Tā es šo satiku
Un tālāk ar netiku.

Mans veļu laika stāsts

Šis stāsts nav tāds kā visi citi, tie banālie un safantazētie. Šis stāsts ir no dzīves-cilvēka piedzīvots, līdz galam neizskaidrots. Tad nu es mēģināšu jums dot nelielu ieskatu tajā, bet vēl es gribētu piebilst to, ka nevienam neko tamlīdzīgu nenovēlu.

Stāsts ir par mazu meitenīti, kas aug gādīgā, mīlošā un uzticamā ģimenē. Laiks, kurā viņai nācās izdzīvot bērnību, nebija viegls, jo tolaik nācās emigrēt uz Sibīriju. Tas bija emocionāli liels pārdzīvojums bērnam, jo tanī laikā šī mazā meitenīte zaudēja daudzus tuviniekus un radus, kuriem bija pieķērusies. Varbūt līdz galam šī mazā dzīvība, prieka uguntiņa, nebija iepazinusi zaudētos tuviniekus, bet aizdomāties par tādu dārgumu kā dzīvība, lika gan. Un, protams, neviens jau neticēs, ka šis mazais radījums, kuram mīlestība plūst pa visām malām laukā, varētu daudz labāk izprast dzīves vērtības un to, kādi cilvēki ir īstenībā, nekā pieaugušais.

Lai nu kā, tagad šī mazā meitene ir pieaugusi un jau palīdz auklēt savus mazbērnus. Šai nu jau pieaugušajai sievietei viegli vēl joprojām neklājas, jo viņas tēvs ir uz nāves gultas, un tas ir regulāri jāapciemo un jākopj. Viena – šī izredzētā nakts bija liktenīga arī viņas tēvam. Sieviete burtiski izplūda asarās, kad uzzināja, kas noticis. Varbūt tas pat izklausīsies dīvaini, bet šī sieviete man uzticēja to, ka liktenīgajā naktī, kad mūžībā aizgāja viņas tēvs, ļoti cienījama vecuma vīrs, viņa redzēja ļoti dīvainu sapni, kurā notikušas ļoti dīvainas un nesaprotamas lietas. Sapnis jau nebūtu izpelnījies tādu nozīmi, ja vien viņa nebūtu tieši tādu sapni redzējusi, kad aizsaulē aizgāja māte.

Neviens to nespēj izskaidrot, kāpēc tā, bet, manuprāt, šī sieviete jau kopš mazām dienām ir pieķērusies saviem vecākiem, abi vecāki šai sievietei nodeva savus sargeņģelus, jo pašiem tie paradīzē vairs nebūs vajadzīgi. Un tas sapnis vienkārši bija veids, kā par to paziņot.

Jā, es piekrītu, varbūt kāds var uzrakstīt daudz labāku un interesantāku stāstu, bet mana doma šajā stāstā bija tāda, ka nekas nenotiek bez iemesla un ka, jo vairāk tu atdosi savu mīlestību citiem, jo lielāka iespēja, ka tev pašam arī būs savi sargeņģeļi. Daži ar tiem piedzims, bet dažiem ir iespēja tos pārmantot dzīves laikā.

Nenormālā diena

Protams, pasaulē viss sagriezās kājām gaisā! Pēkšņi diena pārtapa naktī, saule - mēnesī. Nekas vairs nebija pa vecam. Bija tāda sajūta, ka pat kontinenti samainījušies vietām. Cilvēki nesaprata pilnīgi nekā. Man pašai palika tāda dīvaina sajūta, jo varēju pat apmaldīties savā mājā. Vai tas maz ir iespējams?

Pēkšņi kā uz sitienu iestājās pilnīgs klusums. Tas ilga tikai dažas sekundes, varbūt minūtes. Diezin vai kāds kaut ko saprata. Un te pēkšņi visi cilvēki bija ārpus mājām, darbavietām un pat skolnieki agri pārnākuši no skolas mājās. Šis briesmīgais klusums, kas uzdzina šermuļus ne vienam vien cilvēkam. Un klusums pārtrūka. Kāpēc? Kur tas palika? Visi skatījās izmisuma pilnām acīm, kaut kur varēja dzirdēt mazas čalas. Uztraukums par to, kas notiek, varbūt palielinājās varbūt nē. Mēs paskatījāmies sarkankrēslainajās debesīs, ieraudzījām ko ļoti dīvainu, tās bija visas planētas sastājušās vienā rindā. Planētas bija tik krāsainas kā ziemsvētku lampiņas. Mēs sapratām, bet varbūt daļēji, ka burvjiem ar burvju rīkiem nedaudz samisējās. Bet šis skats, tās planētas, tās bija tik ļoti interesantās un skaistas!

Planētas sāka griezties ap mums kā vēja nestas, grūstīdamas krēslaino padebesi, viss sāka mainīties atpakaļ pa vecam. Debesis kļuva zilas. Planētas novietojās tā, kā tām bija jābūt. Cilvēki sāka atmosties no šī dīvainā murga, it kā pat no sapņa. Bet kas tas bija, nezina neviens. Varbūt vainīgi bija burvju rīki, var būt nē.

Mans veļu laika stāsts

Atceroties, ko vecmāmiņa man stāstīja par senajiem laikiem un veļiem, domāju pamēģināt pats.

Vēlu vakarā izņēmu no ledusskapja siera gabalu, žāvētas desas luņķus un vēl šo to ēdamu. Visu saliku grozā un devos uz saimniecības ēku. Uzklāju baltu galdaudu un saliku groza saturu uz galda.

Tā kā bija vēls, devos mājās. Lai labāk redzētu, atsēdos pie loga un sāku vērot saimniecības ēkas lielās durvis. Nevarēju saprast, vai biju iesnāudies, vai tiešām manīju, kā gar ēkas stūri tuvojās garas ēnas.

Atvērās lielās durvis, un viss bars sagāja iekšā. Ātri saģērbies devos paskatīties uz vēlajiem ciemiņiem. Iekšā negāju, jo baidījos iztraucēt viņu mielastu. Pa durvju šķirbu lūkoju saskatīt, kas tur iekšā notiek. Man par brīnumu iekšā bija gaišs. Bija iedegtas sveces. Sveču gaismā redzēju senatnīgos tērpos ģērbtas sievas un vīrus. Sievu lielie tautiskie plecu lakati sniedzās līdz zemei. Vīri bija tērpušies aitādas puskažociņos un postalās. Visi izskatījās priecīgi par manu cienastu.

Man bija skaidrs, ka tie ir veļi, kas vēlā novembra vakarā sanākuši uz viņiem atstāto cienastu. Dzirdēju līksmas runas, bet nevarēja neko saklausīt. Sāka skanēt kokle, un sveču gaismā es redzēju, kā viņi dejo. Tā bija ļoti sērīga mūzika. Jutu, ka man jāuzvedas klusi un ar bijību pret veļiem. Tie taču bija mani tālie senči, kas ieradušies no senseniem laikiem. Brītiņu paklausījies, klusi lavījies atpakaļ uz mājām. No rīta atvēris acis, atcerējos redzēto. Vai tas bija sapnis? Ātri saģērbos un skrēju uz saimniecības ēku. Mans atnestais cienasts bija apēsts. Pašā galda vidū ieraudzīju senatnīgu kokli, kas bija atstāta man pateicībā par mielastu veļiem.

Vāvere

Šie skaistie mazie zvēriņi, katru vasaru cītīgi vāc riekstus, lai aiznestu uz savu dobumu, kurā sēž vēl pāris mutītes, kamēr blakus saldā miedziņā, guļ mazākā māsa. Bet ap agro rītu, kad mamma gāja gājiena pēc riekstiem, sanāca iziet un tikt cauri cilvēku apdzīvotajam rajonam.

To nevar konkrēti atcerēties, jo uzmanība bija uz to, ka jāšķērso iela un, tad pēkšņi – kaut kāds slapjš, lipīgs, melns un smirdīgs. Līdz šim rudā, bet tagad vāvere bija melna kā kurmis, un visa kuplā spalva un aste bija salipusi, saķepusi un dabīgais spalvu veidotais izkrāsojums bija nolīdzināts līdz ar ādu. Slikts dienas iesākums, bet ko lai dara, visādi gadās.

Un tad trīs zēni, ieraugot neveiksmes skarto vāveri, atrada jaunu nodarbi, jo pīpēt aiz stūra sāka apnikt. Viņi paķēra koka zaru un spieda vāveri pie zemes nu tā spēcīgi, ja stiprāk tad palika melnāks pleķis uz pelēkā bruģa. Ātri vien viņiem apnika, un viņi bez sirdsapziņas pārmetumiem piecēlās un gāja tālāk pīpēt.

Vāvere samocīta un ar spēcīgi traumētu vidukli atgriezās savā dobumā. Visas piecas mazās atvasītes jau iztālēm redzēja, ka kaut kas ir atgadījies, jo parasti māte nāca veikli, bet tagad rāpjoties pa koku augšā lietoja vispār tikai trīs kājās. Visai ģimenei īpaši jaunajai paaudzei tas atgādināja, kā pagājušajā vasarā uzbāzīgs kaķis centās tikt pie mazajām vāverēm, un tētis, aizsargājot savus acu raugus, metās nāvējošā cīņā, tik tiešām tā bija nāvējoša. Un nākamais rīts bija līdzīgs, jo mazie gāja apraudzīt mammu, bet apstājās pie auksta sapinkotu melnu smirdīgu spalvu stinga ķermeņa, viņi zināja, ka mammas tur vairs nav, jo daba tā iekārtota.

Un tad es domāju – naidis vai muļķība vai ielikts dabas instinkts. Par to runci skaidrs nevar neko pārmest, jo nedrīkst izjaukt dabas līdz svaru. Bet tiem puīšiem, kuriem vēl savā dzīvē jāsasniedz kaut vai tas, ko bija sasniegusi vāvere, jāklūst atbildīgiem par kādu. Viņiem nebija ne naida, ne dabas instinkta viņiem bija muļķība kas izsita robu spēcīgas un laimīgas ģimenes vidū.

Bite

Cilvēki domā, kā no bitēm var ņemt medu par velti turklāt, pūšot dūmus virsū, lai tikai pasargātu savu ādu no bišu kodumiem. Bet tā ir patiesība, ka vajag ņemt medu no bitēm, jo, ja bitēm strops būs pilns ar medu, tad tās vairs nelidos pakaļ putekšņiem, neapputeksnēs ziedus un augus, un augi novītīs un vairs nekas nebūs zaļš, un cilvēkiem nebūs medus.

Bites ir kukaiņi, kas dzīvo barā, bet tad, kad izlido no stropa, katra bite ir par sevi. Bites tiek uzskatītas par visčaklākajiem kukaiņiem pasaulē. Bites mūža ilgums ir atkarīgs no tā, kurā gadalaikā bite izkūņojas un kādi darbi saimē jādara. Normālā saimē agrā pavasarī, piemēram, martā, izaudzētās bites dzīvo līdz 35 dienām, jūnijā ap 30 dienām, augustā un septembrī izaudzētās dzīvo visu ziemu. Mazās saimēs bišu mūžs ir īsāks.

Bite, par kuru tiks stāstīts, ir pazaudējusi stropu. Tas notika tīri nejauši, šī bite bija izlidojusi no stropa, lai vāktu medu, bet pļava ir ceļa otrajā pusē. Tad, kad bite gribēja pārlidot ceļu, garām brauca smagā mašīna, un stiprais vējš parāva biti līdzī. Bite bija atjēgusies un nesapratusi, kurp doties un devās turp, kur deguns rāda. Viņa lidoja ilgi, tomēr nevarēja atrast savu stropu, atradusi citu, bite devās iekša, bet to dzina ārā tāpēc, ka bija tukša, viņai nebija medus, ko nogādāt stropā.

Kad bite pēc paris dienām nonāca pilsētā, to noķēra kāds zēns, zēns bija nejauks, tas norāva bitei kājeles un bakstīja, tomēr bitei izdevās aizmukt prom no nejaukā zēna, bite gandrīz nemaz nespēja palidot. Bite pa pusei vilkās un pa pusei lidoja uz priekšu, bite tiešam negribēja padoties, kad bite saņēmas un pacēlās augstāk nekā parasti, spārni sametas, un bite nokrita.

Kad bite atjēdzās, saprata, ka viņa ir nokritusi pļavas vidū centrālajā parka. Tā bite ar pēdējiem spēkiem apputeksnēja pēdējo ziedu un nomira.

Leopards

Medību apvidus auto strauji tuvojās savannas koku puduriem. Mašīnā atradās vīrs ar ieroci un jauna meitene.

Tēvs ar meitu devās leopardu medībās. Viņu mērķis bija iegūt skaisto leopardu ādu. Labu brīdi vērojis binoklī savannas ainavu, mednieks notēmēja un izšāva. Zvērs salēcās no kājā gūtā ievainojuma un, lēkdams uz trim kājām, metās bēgt.

Mednieks notēmēja vēlreiz. Kāda maza roka uzgūlās uz nāvējošā ieroča un nolieca to lejā. Lode bija izgājusi cauri pakaļējai ķepai.

Viņa atcerējās, ka trīs mazi leopardēni gaidīja viņu atgriežamies. Meklējot medījumu, leopardiene bija aizgājusi pāris kilometru prom no migas. Mātes sirdī iezagās šaubas. Vai viņai būs spēks atgriezties pie bērniņiem? Mēnesi vecie leopardēni gaidīja māti. Tagad arī mednieks ar meitu aizdomājās. Vai viena leoparda āda ir vērtīgāka par trīs kaķēnu dzīvībām? Mazliet atpūtusies, lielā kaķe turpināja klibot uz krūmāja pusi, kur bija atstājusi savus bērnus. Baiļu sajūta nepameta lielās kaķes mātes sirdi.

Stiprās sāpes kājā lika leopardienei meklēt atpūtu koku paēnā. Atmiņā atausa pašas bērnības. Viņai un māsām bija seši mēneši, kad lode nogalināja viņu māti. Viņa bij izdzīvojusi, jo prata nomedīt sīkākus zvērus.

Viņas mazuļi bija tikai mēnesi veci. Palikuši bez mātes gādības, viņi būtu nolemti bada nāvei. Leopardienes sirds sažņaudzās. Nolaizījusi ķepu, viņa uzrausās kājās. Mednieks ar meitu, turēdamies nelielā attālumā, vēroja notiekošo. Pēc stundas leopardiene sasniedza koku puduri, kur alā zem veca koka saknēm bija atstājusi savus bērnus. Tikšanās prieks bija neapprakstāms. Visi trīs mazuļi metās pie savas mātes. Ieraugot mazuļus sveikus un veselus, leopardienei sāka pierimt asās sāpes kājā.

Mednieks ar meitu atgriezās mājās. Medības viņus vairs neinteresēja. Viņiem nebija vajadzīga leoparda āda par tādu cenu.

Zooloģiska novele

Pērtiķis

Es esmu pērtiķēns, kas kokā sēž: reizēm atpūšos, reizēm garlaikojos, bet neviens nav slinkāks par manu draugu Sliņķi. Tas vārds jau pasaka priekšā, ka viņš ir slinks un lēns, bet runa nav par viņu, bet par mani. Tātad esmu pērtiķēns, kas dzīvo džungļos, ļoti dziļi, gandrīz to centrā, kopā ar savu ģimeni. Kādu dienu mums aptrūkās barība un mums nācās doties uz dienvidiem, kur mūs gaidīja tik daudz ēdiena, ka pietiktu.....

Gadiem tas bija, protams, daudz, bet nebijām vienīgie, kas uz turieni devās. Labi Tā sākās šis stāsts. Četras dienas uz dienvidiem no mūsu vecas apmetnes atradās upe, kas izskatījās skaidra un skaista, bet skats bija maldinošs. Upe bija krokodilu apsēsta, pāri tikt varēja tikai pa gaisu, iet cauri būtu pašnāvība. Tā nu mēs ar liānu palīdzību tikām pāri, bet otrā pusē nebija labāk. Iedami pa taciņu, kas bija lielam kājām iestampāta, it kā pa šejieni katru dienu stampātu pāris bari ziloņi, bet tā nebija, jo ziloņi nebija šajā rajonā. Tā nu gājām tālāk. Būdami gala, mēs iekārtojamies jaunā kokā. Un sākas dzīves.....

Vilks

Mežs. Mitrs, svaigs gaiss, dzirdama lapu čaboņa, vilks skrien caur brikšņiem. Tik veiklā solī, ka grūti izsekot. Pēkšņi viņš tiek iesprostots slazdā. Cilvēks izspraucas starp kokiem. Viņš skatās acīs vilkam. Vilks nesaprot, kas noticis, kāpēc ticis iesprostos. Vilks bezbailīgi vēro cilvēku ar atņirgties ilkņiem. Bet cilvēks tik vēro viņu un smejas.

Pēkšņi viņš sajūt mokošas sāpes vēderā. Cilvēks ar nūju baksta vilku, ar nūju, kura ir elektrizēta, bet viss, ko vilks zina, ir tas, ka viņam sāp. Viņš zina, ka ir varens. Vilks zina, ka viņš ir spēcīgs. Varbūt ne tik spēcīgs, lai izlauztos no slazda, bet pietiekami spēcīgs, lai turētos pretī sāpēm.

Viņš domā par cilvēku, kas gaida viņa nāvi. Uz mirkli aizverot acis, vilks jūt to, kā vējš pūš. Viņš atceras, kā tas bija skriet caur kokiem. Būt ar savu baru. Domāt, ka ir varenāks par kaut kādu slazdu. Viņš atkal atver acis, lai neļautu cilvēkam domāt, ka jau ir pieveikts. Viņš vēro cilvēka kustības. Degsmi viņa acīs par vilku, ko sagūstījis. Viņš paceļ nūju un sit vilkam pa lāpstiņām. Vilks uz brīdi zaudē līdzsvaru, bet paliek stāvus. Ķermenis smeldz no sāpēm, atmiņas un domas sāk plūst prātā, kā upe, kura plūst pāri kalniem. Bet cilvēks aizvien gaida dzīvnieka nāvi.

Vilks nezina, ko izdarījis tādu, lai tiktu nogalināts. Savā dzīvē viņš ir medījis, bet nekad nav ņēmis kaut ko, kas piederētu cilvēkam. Nav postījis to mājas, ne zādzis no tiem. Vilks saņem vēl vienu strāvas triecienu kaklā. Kļūst grūti elpot uz mirkli. Viņš iesmilkstas, un cilvēks jau domā, ka tūlīt dzīvnieks mirs. Viņš vēlas dzīvnieka galvu izbāzt un pielikt pie sienas kā trofeju. Sieva jau esot atradusi labu recepti dzīvnieka gaļas pagatavošanai. Vīrs jūtas tik varens ar savu nūju, bet vilks vēl turas kājās un nepadodas.

Vilks atceras savu pirmo medījumu. Kā dalīja to ar savu baru. Viņš atcerējās, kā vecāki mācīja tam būt gudram un stipram, lai vai kas. Viņš atcerējās, kā to pašu mācīja saviem bērniem. Kā viņš vadīja savu baru, kā cīnījās par tiem. Arī šorīt viņš

skrēja pa savu teritoriju, pa savu mežu, līdz šis cilvēks iesprostoja viņu. Viņš tiek mocīts līdz nāvei, bet viņš zina, ka viņam jāmirst ar godu. Viņš nepadosies.

Vēl viens strāvas trieciens Drausmas, kā viņam sāpēja. Viņš atņirgtiem zobiem vērās cilvēkā. Viņš nu ienāda to. Ja vien viņš varētu tikt ārā no slazda, tad viņš rādītu cilvēkam visu, ko zina par mokām. Viņš liktu tam ciest, viņš ļautu tam satikties ar nāvi. Skatiens jau kļūst miglains. Vēl grūtāk kļūst turēties kājās. Gandrīz visi spēki jau ir izsmelti. Vilks elpo smagi, baudot vēju. Vismaz mežs ļauj tam mierīgi aiziet. It kā zinātu, ka vilks mokās sāpēs. Svaigs gaiss, neliels vējš maigi glāsta vilka purnu. Tas mierina viņu. Viņš nebaidās no nāves. Viņš nebaidās no nāves! Viņš neļaus cilvēkam baudīt viņa nāvi, nesniegs viņš viņam to prieku. Vilka ķermenī saraujas sāpēs no vēl viena strāvas trieciena. Viņš rūc un smilkst. Kājas viņam trīc un muskuļi smeldz.

Vilks pēdējiem spēkiem cīnās. Viņš cenšas salauzt slazdu un tikt ārā. Cilvēks kļūst nedaudz nemierīgs un atkal ņem nūju rokās. Vīrs sit vilkam pa muguru, bet vilks nenomierinās. Vilka prāts ir apmiglojies, viss par ko viņš domā ir par dusmās ko viņš izjūt! Viņš cīnās, cīnās, neliekoties ne zinis par sāpēm mugurā. Un brīdī kad viņš jau ir gatavs izlauzties, vīrs izvelk ieroci un iešauj vilkam kaklā. Vilks aprimst un vairs necīnās. Viņš saprot, ka mirst. Ar pēdējo elpas vilcienu viņš iekaucas, lai viņa bars zinātu par briesmām viņu mežā. Mežs pazūd viņa skatienam, tam paveras vien tukšums. Vilks vairs neelpo, necīnās un nestāv kājās, bet vīrs bauda savu pundura uzvaru.

Krokodils

Viņš bija garš, garāks par jebkuru cilvēku. Pat lācis viņu nepieveiktu. Toties viņš dzīvoja ūdenī un bija ūdens valdnieks. Tas bija kā haizivs, kas apēd visu, kas stājas ceļā, un veikls kā čūska, kas lec upurim virsū. Tas bija krokodils. Baltais Nīlas krokodils.

Tas bija neparasts krokodils, tas bija gudrs krokodils. Pirms uzbrukšanas viņš novēroja savu medījumu. Kad bija gatavs, viņš klusi jo klusi nogāja zem ūdens un kā haizivs lēca savam medījumam virsū. Iespējams, ka viņš bija gudrākais krokodils no visiem, jo neviens no šī rāpuļa vēl nebija aizbēdzis.

Tad kādu dienu, kad krokodils miermīlīgi sauļojās pie Nīlas krastiem, tam uzbruka cilvēks ar nazi un ievainoja tā kāju. Krokodils veiksmīgi aizbēga, bet vairs nebija tik ātrs. Viņš vairs nebija ūdeņu pavēlnieks, viņš bija parasta zivs lielā okeānā.

Lielākā problēma krokodilam bija ēdiena iegūšana. Tagad viņš ķēra zivis, vai pus mirušus dzīvniekus, kas mēģināja padzerties ūdeni. Rāpulis gauži raudāja un gribēja atriebties tam, kurš nodarīja viņam pāri.

Kādus laiku viņš dzīvoja kā bezpalīdzīga zivtiņa, līdz viņam kļuva labāk. Kāja sadzija, un viņš atkal bija gatavs cīņai. Krokodils atgriezās un ilgi dzīvojās tajā vietā, kur viņu ievainoja, bet neviens nerādījās.

Pagāja kāds ilgs laiks, un rāpulis jau gribēja peldēt prom, bet kādu dienu sadzirdēja skaņu no krūmiem. Tas bija cilvēks, un viņš bija līdzīgs pārdarītājam.

Sākumā krokodils izlīda no ūdens un apgūlās, neliekoties ne zinis par mednieku krūmos. Tā pagāja neilgs laiciņš, līdz mednieks sāka savu kustību krokodila virzienā. Krokodils visu redzēja un bija jau gatavs mesties virsū, kad izdzirdēja bērna raudāšanu. Krokodils attaisīja acis un redzēja, ka mednieks skrien uz raudāšanas pusi. Krokodils saprata, ka tas ir mednieka bērns un, ja viņš mednieku apēdīs, tad bērns paliks bez tēva.

Krokodils padomājis iegāja atpakaļ ūdenī un peldēja uz citu vietu, kur viņš nodzīvoja visu mūžu un nenožēloja savu neīstenoto atriebību.

කල

XI.

*Mana
maska*

කල

Mana maska

Viņa nespēja būt nekas šķīsti skaists, jo nepateicība ne vienmēr ir tāda, kas ausīm liek priecāties. Ik diena ir maska, tā jā, to ir daudz, bezgalīgi. Cilvēki nav ar mieru dzīvot pa pusei dzīvi. Tie vēlas spīdēt ar zvaigznēm, lidot ar mākoņiem. Gluži kā mākoņi piestāv debesīm, arī mūsu tērpi piestāv maskām. Jo ir grūti celties uz augšu, zinot, ka lejā izcilie „filozofi” velk tevi uz leju. Maska kļūst par dzīvi. Tas ir kā brokastis, kā meikaps mūzikai. Bez tā mūza nemirdz. Tikai maska ne vienmēr var būt izcila. To mēs katrs lejam uz savas dvēseles, ar saviem materiāliem.

Reizēm pat aizmirstam to noņemt vai nenoņemt, jo ar laiku saplūstam ar lietām. Nu jau tā dzīvo uz mūsu rēķina.

Maskas var maksāt dārgi, maksāt daudz laika, pūliņu, līdzekļu. Un aiz savas dīvainās rutīnas piekopšanas, mēs zaudējam laiku, iespējas, baudu – dzīvi. Tā aizlido augstāk par zvaigznēm, neizdzīvota un tukša.

Maska ir kārtējā dzīves iespēja. Mūsu rokām un sirdij jābūt spēcīgām, lai palaistu kaut ko garām.

Mana maska droši vien dzīvo ar mani, nevis es ar to. Tās pielīp pie manis, gluži kā nomesta, nevajadzīga košļājamā gumija pie asfalta.

Ar laiku viss nobružājas, tāpēc ikkatrs atveram īpašo masku skapi.

Kādreiz viss beidzas, katra maska reiz krīt, katra meli kļūst skaidri.

Un kaut kam beidzoties, sākas viss no gala...

Pagātņi nevar izplēst vai izdzēst. Var domāt par tagadni, lai nākošā pagātne nebūtu kārtējais notikums, kam attaisnojums būs maska.

Katru rītu es vēlos sākt un katru vakaru beigt bez maskas nospiedumiem manī, taču tas neizdodas vienmēr, dzīvesveida, vides un MANIS dēļ. Taču vienmēr ir cilvēki, kuriem nav vajadzīga mūsu maska un šie cilvēki ir draugi, dažreiz ģimene. Bet arī ģimenei kā vienam veselam ir sava maska, ko uzvilkt, ja ir nepieciešams.

Atskatoties pagātnē, mēs saprotam, kādi muļķi bieži vien esam bijuši, apņemamies kaut ko, bet tad atkal viņa...

...MANA MASKA...

tā apbur, rada brīnišķo atmosfēru citos par mani... vai arī - nē.

Mana maska

Vai varat iedomāties jūru? Ne jau to, kāda tā izskatās no augšas- bangojoši viļņi, saules apspīdēti, un daudz kuģu pārvadājot dažnedažādas lietas- cilvēkus, preces, automobiļus. Bet nē, nē, ne parastām acīm apslēptāku... Iedomājies jūras dzīles- pilnas ar mazām dzīvībiņām, ar aizaugušām zālēm un jūras zvaigžņu padibenēm. Tur ir kraujas un aizas, un ik pēc neliela attāluma mitinās citas būtnes.

Tur katra radība dzīvo savu dzīvi, katra radība domā par sevi, par izdzīvošanu, par ēdienu. Katra radība ir pielāgojusies savādākam dzīves stilam. Un tad tajā visā jūklī ir kāda suga, kuru sauc par KLAUNZIVJU sugu, un tajās visās zivīs ir kāda viena un noteikta klaunzivju meitene.

Viņas rīts sākas tāpat kā visām pamostoties, atrodot kārtējo uz kodu un dodoties apgūt izdzīvošanas zināšanas. Patiesību sakot, viņas ikdiena ir tieši tāda pati, kā visām, tikai atšķiras niansēs. Viņa nav ne ar ko īpaša, tikai vēl viena zivtele. Protams, viņa laikam nav kārtējā vientiese, ja jau ūdens valdnieks Poseidons viņu pārvērtis nevis par kārtējo smilšu graudu, bet gan par kaut ko vairāk, bet tomēr tik un tā ir kāda maza problēma. Viņa ir klaunzivs. Klaunzivs citu uztverē ir klauns.

Un kāds ir klauns? Klauns ir laimīgs, priecīgs, pozitīvs, citus uzjautrina. Un tā zivju meitene... Viņai ir jābūt klaunam, un viņa ir. Viņa neliks nevienam raudāt vai ciest, viņa ir klauns ar oranžu degunu un baltām štrumbantēm.

Ir pašsaprotami, ka jaunās zivteles nezina savu vietu šajā lielajā okeāna plūsmā un ir grūti, ja tev nav ne mazākās nojausmas, uz kuru pusi skatīties, bet ir vēl grūtāk, jo tu ne tikai nezini, kur ir tava vieta un kas tu esi, bet gan tu vēl izliecies par kādu, kas tu neesi! Nu jā, viņa zināja, ka ir oranžā ar trim baltām svītrām, un tāda viņa būs, bet ne jau par to ir runa. Viņi nezināja, kāda ir viņas sirds.

Līdz nepienāca TĀ nedēļa.

Pirmdiena

“ Katram no mums ir sava loma. Arī mazie smilšu graudiņi ir īpaši... Pa vienam tie neveido neko, bet kopā tie veido nepārraujamu, bīstamu un skaistu ķēdi. Arī mazajiem smiltēniem bieži ir neskaidrs savs liktenis, tāpēc nesatraucies, ka jūties apjukusi. Galvenais atceries:... ”

Veco, gudro klaunzivi pārtrauca čabināšanās gar koraļļu taustekļiem.

Klaunzivju meitene iekšēji skumji nopūtās, bet ārēji smaidīja un stāstīja, ka tad jau viņa dosies prom un netraucēs vairs veco klaunzivi. Par spīti uzstājīgajiem vecās zives saucieniem palikt, meitene devās prom. Viņa saprata, ka te neatradīs to, ko meklē. Te viņa tikai dzirdēs, cik svarīgs ir bars.

Otrdiena

Dodoties pēc Aizlejas Rifa Skolas, zivtele mierīgi peldēja. Viņas lielās, tumšās acis pētīja sīkos smilšu graudiņus, koraļļus un garām skrejošās zivis, kuras, aizņemtas, dienas steigā nemaz nepamana, ka šodien ir ārkārtējs retums- saules stari ir tik stipri, ka tos var pat nedaudz redzēt te. Tur augšā, aizliegtajā vietā virs ūdens, tie gan jau ir burvīgi, Kā visas klaunzivis var būt tik laimīgas! Vai tiešām viņas ir laimīgas, vai arī tikai tēlo! ‘‘Ah!’’ kāda balss blakus izsaucās, iztraucējot meitenes domas. Balss īpašnieci, kādai pusmūža zivtelei zilā krāsā, bija pārplēsts pūslis, kurā glabājās ēdamās aļģes. Šīs sugas nosaukumu klaunzivis nezināja, bet viņa zināja, ka visi runā par to bīstamību un ļaunumu. Klaunzivs brīdi šaubījās, bet, sapratusi, ka nav neviena cita, kas viņu redzētu un pārvarējusi sevi, viņa devās palīdzēt zilajai zivij.

‘‘Es jums palīdzēšu,’’ klaunzivs ierunājās.

‘‘Pateicos,’’ sieviete viņu uzlūkoja ar pārlaimīgu skatienu.

Tajā brīdī klaunzivij sirdī ielija kāda savāda labsajūta.

Trešdiena

Šajā dienā zivtele arvien vairāk sāka skatīties uz zivīm. Kāpēc viņas tādas ir? Kāpēc zivis krāso astes galus tikai tāpēc, jo kāda populāra jūraszvaigzne to izdarīja? Kāpēc zivis ir tik trulas un bez mugurkaula? Kāpēc tā un ne savādāk? Ir tik daudz jautājumu un tik maz atbilžu...

Ceturtdiena

Zivtele vija pārmeklējusi bibliotēkas visus kaktus un izšķīrstījusi visus žurnālus, bet atbilžu nav.

Smails no klaunzivs sejas nolaidās uz Te neviena nav... viņai nav jābūt... nē, nav jāizliekas nepārtraukti laimīgai.

‘‘Tu vienmēr nevari būt laimīga. Nevienam nevar,’’ Kāds no aizmugures čukstēja. Klaunzivs spuras vicinādama palēcās.

‘‘k-ko?!’’ viņa pārsteigti izsauca vēl nekad dzīvē neredzētajai zobenzivij. Kā tā šeit dara? Klaunzivīte tādas bija redzējusi tikai grāmatas. Tās dzīvo neskaitāmas jūdzes tālu!

Klaunzivs drebēja pie visām miesām.

“Lūdzu, nebaidies. Es neesmu tāds,” zobenzivs (acīmredzot puisis) pazemīgi lūdza. Šis skatiens nedaudz nomierināja meitenes sirdi, bet tik un tā viņa neuzdrošinājās nolaist acis no glābšanās izejas.

“Ko tu šeit dari?” klaunzive bravurīgi uzsauca. Viņa centās būt drosmīga, jo šī nav pasaka, kur nāru izglābs princis. Šeit viņai jācīnās pašai.

“Meklēju grāmatas,” puisis nočukstēja, un mazā klaunzivs pārsteigti iepleta acis.

“Tu?! Kāpēc gan tādām kā TU ir vajadzīgas grāmatas?” viņa skaļi nokliedza, bet tad nekavējoties par savu nejauko uzvedību bikli atvainojās.

“Priekš tādas sīkaļiņas tu esi drosmīga,” viņš sāka smieties, bet pēc brīža ar tādām pašām jūtām kā klaunzivs atvainojās.

“Tātad, kādas grāmatas tu meklē?” meitene ieinteresēti palūkojās uz zobenzivi. Nezin kāpēc viņa bija kļuvusi daudz mierīgāka un atslābusi. Viņa arī nebija klauns, viņa nemeloja. Viņa bija viņa pati.

“Grāmatas, kurās būtu atbildes,” puisis nedaudz nokautrējies teica.

“Atbildes?” meitene vēl ieintrigētāk jautāja.

“Jā atbildes. Atbildes par dzīvi- kas tā ir, par šīm savādajām zivīm, kas tikai tiecas pēc kaut kā vairāk, bet neredz to, kas jau ir.”

Meitene juta sirdi ielīstam prieku. Viņš ir tāds pats kā viņa!

Viņa bija tik laimīga, un laime visu laiku auga un auga, viņa nespēja vairs valdīt emocijas. Savicinot strauji spuras, viņa piepeldēja zobenzivij un apskāva to ar savām miniatūrajām spurām. Tas bija ļoti savāds brīdis. Divi dabiskie ienaidnieki bija tik tuvu. Kuru katru brīdi zobenzivs varēja viņu apēst, bet meitene juta, ka viņš to nedarīs.

“Es meklēju to pašu” viņa nočukstēja knapi sadzirdamā balstiņā. Kādu brīdi puisis sastinga, bet tad to strauji aptvēra ar savām lielajām spurām. Tas viss bija neaprakstāmi. Tas bija savādāk nekā šajā pasaulē viņa pieredzēts. Tas bija labāk.

“Tiksimies rītdien!” klaunzivs uzsauca un aizpeldēja.

Piekdiena

Viņi abi pavadīja stundas bibliotēkā, bet viņiem tās šķita tikai kā pāris minūtes. Viņi atrada atbildes ne jau grāmatās, bet gan viens otrā. Meitene izzināja, cik Zobenzivs puika bija atšķirīgs- viņam nepatika nepārtrauktas kaujas, zivju ēšana un uzbrukšana no slēpņa. Viņš redzēja skaistumu mazajās zivtiņās un okeānā.

Viņš bija atšķirīgs, izraidīts no bara viņš meklēja atbildes, bet viņš nebija nelaimīgs, tieši pretēji- viņš bija ļoti laimīgs. Meitene viņā priekšā jutās

apkaunojoši, jo viņa tikai, lai izpatiktu baram, lai vecāki nebūtu viņā vīlušies tēloja kādu, kas viņa nav.

Zobenzivs stāstīja meitenei par vietām, kur ir bijis, un cik skaista ir pasaule. Klaunzivs meitenei viņš kļuva par elku, ne jau tā, kā tās jūraszvaigznes ar saviem mulķīgajiem hitiem, bet gan kā zivs personība... viņa garīgā pasaule bija tas, uz ko viņa tiecās. Toties viņš bija pārlaimīgs, sastapdams sev līdzīgu.

Starp viņiem bija kaut kas... kaut kas.

“Es tev parādīšu pasauli, ja vien esi gatava,” zobenzivs sacīja.

“Es esmu,” klaunzivs nešaubīgi teica un pamāja ar galvu.

“Tad mūsu pirmā pietura ir saule. Es tevi gaidīšu svētdien.”

“Es būšu.”

Ar to stājās spēkā nelaužamais solījums.

Sestdiena

Meitenei bija nedaudz grūti atvadīties no vecākiem un bara. Viņa teica, ka būs prom uz ilgu laiku.

“Uz ilgu laiku? Es īsti nezinu. Iespējams, ka uz mūžību,” viņa bailīgi teica.

Kur ir pazudis klauns?

Neviens nesaprata.

Svētdiena

Abas zivis peldēja augšup. Ūdens palika arvien siltāks, tāpēc zobenzivij palika grūti šajā karstumā. Viņš bija radīts citiem apstākļiem. Meitene satvēra viņa spuru, lai uzmundrinātu, un viņš atbildēja ar maigu smaidu. Pēc diezgan ilga peldējuma, kurš meitenei izrādījās grūts, viņi nonāca pie ūdens virsmas.

“Atpakaļ ceļa vairs nav,” puisis iesmējās.

“Man bail, ka nebūs tā, kā iztēlojos.”

“Hehe, Labāk tad dzīvot ar rūgtu patiesību, nekā ar ilūziju un fantāziju sapņiem,” puisis mierināja.

“Tev taisnība,” viņa pamāja ar galvu un ievilka gaisu.

Viens ašs spuras vēziens, un viņa bija virspusē. Saule bija spoža. Tā bija bumba, kurai apkārt laistījās daudz gaišāki ilūzijas stari. Tā pārklāja zemi, jūru, visu...

“Tā ir skaista,” meitene, apbrīnā muti pavērusi, noteica.

“Jā, ir gan.”

“Kāpēc Poseidons radīja mūs zem ūdens, tumšumā nevis šeit- saules burvībā?” meitene nedaudz sarūgtināta un nikna jautāja: “Tāpēc, ko sauli ieraudzīs tikai tie, kuri vēlēties. Tā nav domāta visiem, un daži, pat esot virspusē, to nespēs saskatīt,” zobenzivs paskaidroja.

“Es nesaprotu,” meitene jautājoši uzlūkoja puisi, bet viņš tikai iesmējās.

“Ar laiku sapratīsi. Nāc, dosimies. Neuzturies ārpus ūdens pārāk ilgi,” puisis norūpējies viņu mudināja, bet meitene neatkāpās un turpināja izjautāšanu.

“Kā tas nākas, ka mēs esam viena vecuma, bet tev blakus es jūtos 10 gadus jaunāka?”

Puisis atkal iesmējās, bet atbildi nesniedza.

Klaunzivij atlika vien padoties, un viņi abi ienira sev dabā paredzētajā vietā – ūdenī. Viņi nesarunājās ne par ko īpašu, tikai niekiem, bet sarunas bija abpusēji patīkamas. Viss jau gāja labi, līdz no tālienes atskanēja dobja skaņa, un ūdens kļuva nemierīgs.

“Kas notiek?” meitene iesaucās.

“Bēdz!” viņš iekliedzās, un abi peldēja prom, cik ātri vien varēja.

Klaunzivju meitene bija maza, viņa nespēja panākt puisi. Skaņa tuvojās, ūdens vibrācijas palika nevaldāmas un sāka svaidīt meiteni.

“Zob?!” viņa iekliedzās.

“Peldi!” viņš kaut kur atsauc. Kur viņš ir?! Netālu no meitenes parādījās burbuļi, kuri drīz vien apklusā. No augšzemes ūdenī uzradusies kāda platforma.

Kas tas ir?

Meitene sajuta aiz sevis kaut ko lielu. Tālākais notika kā pa miglu. Tas neilga vairāk par minūti, kad viss jau bija galā. Klaunzivs pagriezās, un aiz viņas bija cilvēks, kuru viņa bija redzējusi grāmatās. Viņa centās peldēt prom, bet viņu jau bija ierobežojusi kaut kāda neredzama siena.

“Zob?” pār zivs lūpām pārnāca skumjš čuksts. Vai šādi ir jābeidzas pasaules apceļošanai?

Nākamajā brīdī, kad meitene atvēra acis, zobenzivs izpeldēja no nekurienes un traucās uz viņas pusi mežonīgā ātrumā. Meitene tika brīvībā no neredzamās robežas.

Cilvēka asinis.

Zobenzivs sajuta.

Ūdenī ātri tumši sarkanā krāsa izzuda , un ūdens atkal kļuva zils.

Nākamais, ko meitene saprata, bija tas, ka viņas draugs vairs nekustas un tiek, iecelts platformā.

Klaunzivs pietuvojās viņam un turēja spuru, lai aizkavētu iecelšanu.

“Zob, piedod, lūdzu piedod,” viņa čukstēja.

“Tu biji mana Saule,” Zobenzivs vārgi atvēra acis un noteica, pirms tika aizvests uz mūžu.

Un te nu viņa ir- Klaunzivs, kura vairs nav klauns. Viņa skatās uz sauli, kura iekrāsojas oranžo un sarkano toņu gammā. Pirms brīža viņa ar Zobenzivi smējās, jokoja, bet tagad viņa ir viena.

Vai šī dzīve nav savāda? Kāpēc ir tādi, kas nodara tik milzīgu ļaunumu? Kāpēc viņi eksistē? Kāpēc pāris sekundes var izmainīt tavu dzīvi līdz nepazīšanai? Viņa to labprāt jautātu puisim, kurš pāris dienu laikā viņai bija kļuvis par visu.

Zivis neraud. Tā visi saka. Tikai šī zivs.. viņas asaras bija sāļākas pat par nāves jūru.

Toties par spīti visam šī meitene ir pilnīgi cita tagad, viņa nav klauns. Viņa nevēlas atgriezties uz mūžīgo rutīnas salu. Viņai vairs nav tās klauna maskas, viņai ir cita. Kāda? Tāda, kuru pasaule vēl nav redzējusi.

“Zob, mēs vēl tiksimies, un tad es tev stāstīšu par pasaules lietām, un tu brīnīsies.” Meitene noteica un apsolīja pati sev, turot doto solījumu, apceļot pasauli. Viņa ienira ūdenī...

Mana maska

Stāsts par cilvēkiem, kuri „Nekad” neuzzināja neko daudz cits par citu

Kādā ciematā netālu no lielpilsētas dzīvoja daudz smaidīgu un laimīgu cilvēku, kuri bija laipni un izpalīdzīgi. Tie katru dienu bija ieslīguši ikdienas steigā, jo tiem vienmēr bija daudz darba. Ciemats bija ļoti tīrs un sakopts, bet tajā nekad neiespīdēja saule un vienmēr bija lietus, un, neskatoties uz to, cilvēki turpināja smaidīt, steigties ikdienas darba gaitās. Ciematā nevienam īsti nebija nojausmas, piemēram, par to, kur strādā kaimiņi, vai kas jauns notiek pasaulē, jo patiesībā šajā ciematā smails visiem bija kā maska, kas maskēja ļoti sadrūmušas sejas, kuras tādas bija smago darbu un zemo algu dēļ. Un tie nebija vienīgie iemesli, kāpēc visi iekšēji bija bēdīgi un sarūgtināti, cilvēki bija zaudējuši interesi par mūziku, grāmatām, pasākumiem u.t.t.

Visi vienmēr smaidīja, jo nevēlējās, lai citi uzzina par to, cik nožēlojamas un nogurdinošas viņu dzīves bija. Katrs cilvēks smaidīja, jo visi smaidīja, un katrs domāja, ka citiem iet labi un tie ir laimīgi, jo tie smaida, un pašam nesmaidīt būtu nepareizi, jo būtu vienīgajam sarūgtinātajam neveiksmīniekam citu acīs būtu kā apkaunojums. Cilvēki šajā ciematā bija vienmēr baidījušies izpaust un stāstīt citam par savām emocijām... līdz brīdim, kad kādu dienu, nevienam negaidot, uzspīdēja saule. Visiem uz brīdi ikdienas darbi apstājas un katrs ieģrima pārdomās par to, vai ir jēga tā turpināt dzīvot. Cilvēki sāka komunicēt viens ar otru par to, ko agrāk nebija runājuši, par savām emocijām un problēmām. Šī diena bija ļoti īpaša, jo nākošajā dienā nespīdēja saule, un vakardiena bija pagaisusi.

Mana maska

Mani sauc Anna, skolā mani pamana tikai Elza, un šis stāsts būs par manu masku. Viss sākās tajā rītā, kad, apskatot tikko izliktu atzīmi ķīmijā, es atkal dabūju 10 (kā arī pārējos priekšmetos.)

„Kā tev tas izdodas?!” – Tā saka mana draudzene Elza pēc katra kontroldarba. Un šorīt viņa bija īpaši pārsteigta, jo tas kontroldarbs it kā bija nenormāli grūts.

„Nē, nopietni, kā tu to dari?” – jautāja Elza.

„Es nezinu!” – Es mierīgi atbildu.

„Tu man neuzticies?” – apvainojusies jautā draudzene..

„Man nav nekādu noslēpumu, tiešām,” – atsaku es.

„Tev ir kaut kāda burvju nūja, pildspalva, jaka?” – ar interesi jautāja Elza.

Tas stulbais dialogs, pa pusei monologs bija ļoti garš, kamēr man apnika un es pateicu viņai par masku.

Mēs iegājām tualetē, un es sacīju: „Man ir maska!”

„Es zināju!” – iekliedzās Elza – „Es zināju.”

Es pastāstīju viņai par masku, kuru uzvelkot, var dabūt desmitnieku jebkurā priekšmetā. To visu sadzirdēja mans klasesbiedrs, kuram ļoti slikti gāja ar sekmēm. Viņš lūdzās, lai es iedodu viņam to masku uz vienu kontroldarbu. Es cerēju, ka tas paliks noslēpumā, bet pēc laika mūsu skolā galvenā tēma kļuva „Annas maska.” Es jau vairs nedevu viņu par brīvu. Tas darbojās tā, tu dot man ko vajag man un es tev masku uz vienu kontroldarbu. Es prasīju naudu, braucienus uz kādām vietām, biļetes uz kino, drēbes u.c.

Pat tad, kad jau visi izmantoja manu masku, tas bija noslēpums skolotājiem, un par to neviens nerunāja. Katrs baidījās, ka viņu nodos. Es kļuvi par populārāko meiteni skolā.

Protams, ka viss, kas labs, drīz beidzas. Kādas meitenes runāja par to, ko viņas dos man, lai es iedodu masku, skolotāja Bērze to sadzirdēja, un par to uzzināja visi. Tā, kā to pierādīt nevarēja, skolotāji izdomāja, ka ikviens, kurš dabūs desmitnieku ieskaitē, mutiski atbildēs uz visiem jautājumiem vēlreiz. Maska to nemāk. Nemāk ne ielaist kļūdas, ne sniegt mutiski atbildes. Un vēl pie tam, tie kuri bija dabūjuši 10 pēdējos kontroldarbos, tiem uzreiz bija jāatbild viss mutiski. Protams, daudzi atkal sāka mācīties tā kā iepriekš. Tā sākās skolas naids uz mani. Visi pēkšņi izdomāja, ka pie visa esmu vainīga es. Jocīgi, bet uz mani tā maska strādā savādāk. Es varu izdarīt kļūdas, cik gribu, tikai man tas bija ļoti nepatīkami, it kā es slēpju sevi, savu seju. Katru reizi es baidījos nedabūt desmitnieku, lai visi nesāktu mani pazemot un apsaukāt, sakot, ka es negodīgi rakstu u.t.t. Es tā noguru slēpt to spēju rakstīt uz 10, ka vienu rītu es izlēmu novilkt to masku.

Es piegāju pie spoguļa, un sapratu:” Maska – nav maska, tā esmu es.”

Katru reizi, dodot kādam savu spēju, es devu savu seju, es devu sevi. Es jau vairs nebiju es. Es neesmu tā, kurai vajag stilīgas, dārgas drēbes, popularitāte. Es esmu Anna, kura vienmēr var dabūt labu atzīmi. Es to visu izdomāju.

Dažreiz mēs izdomājam sev kādu dzīvi, iztēlojamies, ka tā neesi tu, bet tikai to izmanto, dalies, bet neaizmirsti galveno – kas tu esi? Nekad nekaunies no sevis, ja tu esi tāda, kāda tu esi!

Jau vairākas dienas nebiju izkustināta no savas vietas. Sēdēju plauktā kā pielīmēta. Varbūt tomēr kādu dienu viņa paņems mani atpakaļ? Neatlika nekas cits kā gaidīt. Protams, man līdzās atradās vēl citas, pa visu istabu bija izkaisītas mazākas, lielākas, spožākas, pelēcīgākas un dažādas citas maskas. Tās visas dienu no dienas tupēja savos kaktos un gaidīja tikpat ļoti, cik es.

Šovakar atkal zilganzaļā ar mirdzošajām melnajām bantēm ir sešpadsmitgadīgās Kristīnes sejā. Tāda sajūta, ka šī šausminošā maska Kristīnei sāk iepatīties. Es dzirdēju, kā Kristīne savai mātei saka, ka dodas gatavoties rītdienas ieskaitei. Neizklausās jau slikti, ja vien sejā neiemirdzētu zilganzaļā krāsa. Kristīne atgriezās savā istabā un nosmīnēja par mātes vieglo apmānīšanu. Smīnā bija dzirdams tāds ļaunums, ka es pilnīgi nodrebēju. Kristīne apmierināti ielēca gultā un ieslēdza mūziku. Pēc brīža iezvanījās Kristīnes telefons. Kristīnei zvanīja viņas jaunā draudzene, ar kuru Kristīne bija iepazinusies pavisam nesen. Draudzene piedāvāja naktī satikties. Viņa skaidri zināja, ka viņas mājā tajā laikā jau visi gul, bet Kristīne draudzenes ieteikumam atbildēja ar skaidru un pārliecinātu, jā. Līdz pašam vakaram Kristīne nosēdēja savā gultā un nevarēja sagaidīt, kad varēs tikties ar jauno draudzeni.

Redzot, kā koridorā tiek izslēgta gaisma, un dzirdot, kā ģimene aizmieg, Kristīne uzmeta koši sarkano masku un slepus devās un durvju pusi. Kristīne klusi paņēma atslēgas, uzvilka mētelī un devās lēni uz durvju pusi. Esot jau pie pašām durvīm, pēkšņi no Kristīnes rokām izkrita lielais atslēgu saišķis. Acumirkļi sarkano masku nomainīja pelēkā. Kristīne nezināja, ko iesākt. Vecāku istaba bija tepat aiz stūra, nebija kur mukt. Kristīnes sirds sāka pukstēt tik strauji kā nekad, viņa zināja, ko sacīs tēvs, viņa zināja, ka draud sods. Tēva soļi tuvojās, nočīkstēja durvis un aiz tām parādījās Kristīnes tēvs. Ieraudzījis meitu pusnakts vidū mētelī, tēvs bija pilnīgā neizpratnē. Kristīne nu bija gatava mani ņemt rokās, kad tēvs mierīgā, bet možā balsī sacīja: „Meitiņ, gulēt.” Kristīne pārsteigta uzklausīja tēvu un devās uz istabu. Sēžoties uz gultas, Kristīnes sirdspuksti joprojām nebija norimuši. Kristīne bija neizpratnē par tēva rīcību, viņa bija pārliecināta – agri vai vēlu tēvs dusmosies. Bet kāpēc tā nenotika uzreiz? Visu nakti Kristīne spriedelēja par to, vai vispār ir pareizi būt tādai, kāda viņa

nav, būt tādai, kāda viņa nemaz negrib būt, viss sāka mainīties, līdz Kristīne iepazīna jauno ‘‘draudzeni’’. Varbūt ir laiks pieņemt lēmumu?

Kristīne saprata, ka līdz šim brīdim nav novērtējusi to, kādā ģimenē dzīvo, cik ļoti viņai ir paveicies. Cik ļoti viņu ģimenē mīl, un kā patiesībā viņa ir slēpusi savu mīlestību, kura ik pa brīdim cenšas tomēr izlauzties. Kristīne visu nakti izcilāja novārtā atstātās maskas, atcerējās brīžos, kurus kopā bija pavadījušas. Kristīne godīgi apņēmas valkāt mani un būt nepārtraukti blakus, viņa apņēmas jau no paša rīta izstāstīt vecākiem par melno, zilganzaļo un sarkano masku.

Kristīnes sirdī atplauka mīlestība, un tam bija nepieciešams tikai vienas vakars un trīs pavisam vienkārši tēva vārdi.

Mana maska

Mana maska man kādreiz palīdzēja. Es to kontrolēju, es to varēju uzlikt, kad vēlējos, un noņemt, kad tā nebija nepieciešama. Tā man palīdzēja iegūt draugus un dabūt to, ko es vēlos. Maska bija laba.. laikam... Protams, personības maska.

Viss sākās tā. Es mācījos trešajā klasē, man vēl patika rotaļas, spēles un fantāzijas. Bet manas klases biedrenes to neatzina par vecumam atbilstošu. Patiesību sakot, viņas bija saskatījušās filmas un seriālus, kas noteikti nebija domātas kā paraugs, par to, kādām jābūt, trešās klases skolniecēm. Bet viņas to uztvēra tieši tā! Vai meitene ar lelli rokā saplūda ar meitenēm, kuras, gandrīz identiski cenšoties atdarināt seriālu meitenes, izskatījās pēc mazām, pārkrāsotām trešklasniecēm? Ne visai, diemžēl. Turklāt man tas nebūtu traucēklis, ja nu vienīgi tas nesāktu kārdināt klases biedrenes palaist nagus vai sākt mani par to izsmiet, starp citu, gluži kā seriālos. Un, protams, pienāca mirklis man no tā visa atteikties. Atā visām mantām, spēlēm, fantāzijām un visiem citiem bērna priekiem.

Taču tas tā nebija visu laiku, jo mājās es visu dienu kā izsalkusi rotaļājos ar daudz lielāku degsmi un interesi. Mani mājas darbi vairs netika pildīti, protams, aizņemtības dēļ, izņemot, protams, literatūru, jo bez tās nenāktu jaunas fantāzijas galvā, vismaz literatūras skolotāja mums tā stāstīja. Klases meitenes sāka uzdot jautājumus: „Kas noticis? Kāpēc tā?” un man nebija izvēles, bija jāatbild ar meliem. Es, protams, izskaidroju, ka esmu pārāk aizņemta ar seriāliem un skaistumkopšanas procedūrām. Es zināju, ka tas viņām šķitīs pieņemams izskaidrojums, un viņas liks mani mierā.

Tā es katru dienu, ejot uz skolu, liku atkal savu masu virsū, bet tā spieda. Pat ļoti. Un tomēr tā pasargāja no daudziem pārdzīvojumiem.

Tā kļuva tik stipra, ka es to dažkārt valkāju arī mājās, jo persona, par ko visi mani uzskatīja, ar laiku sāka pieprasīt arī noskatīties kādu seriālu, jo man bija jābūt informētai par citiem aktuālo.

Es sāku mazāk rotaļāties un arī interese par literatūru pat pazuda, jo daudz vieglāk ir noskatīties filmu nekā lasīt „nejēdzīgu” grāmatu.

Es nezinu, kur, gadiem ejot, palika maska, jo tā jau laikam vairs nebija maska, tā biju es. Es – īstā!

Kad sāku par to domāt, biju jau kļuvusi par dažiem gadiem vecāka un nesapratu, pa kuru laiku es biju palaidusi garām maskas saaugšanu ar savu seju. Es ļoti pārdzīvoju un atgriezos pie grāmatām, lai pamazām tomēr atgūtu iekavēto.

Tagad es esmu literatūras skolotāja un rakstu jums šo sacerējumu, lai jūs tagad izvēlētos nesmacēt savu seju ar maskām un iztēlotos to sekas.

Ar cieņu,

3.b klases skolotāja Katrīna

Mana maska

Kādā meža pļavā dzīvoja jauka ģimene: puķu ģimene ar mammu, tēti, meitu Madaru un vēl divām māsām. Katra jauna diena Madarai aizsākas ar rītu. Rītu, kad vējš viņu nes pāri pļavai pie Zinību mātes un viņas ģimenes. Tur viņai nākas nemitīgi dot citiem sveicienus un smaidus un paciest citas puķes un augus, kā arī tikai un vienīgi mācīties un mācīties. Tomēr šķiet, ka tas viņā neizraisīja īpašu nepatiku, jo mācoties nedrīkst sadarboties, vari sēdēt, klusēt, pievērsties tikai sev, jo šķita, ka neko citu Madara nevēlas un neprot darīt. Viņa šķita patiešām neuzticīga, iedomīga un dīvaina vienpate.

Kādu dienu, pārradoties mājās no Zinību mātes nodarbībām, Madara ieraudzīja kaut ko šajā pļavā vēl nebijušu un jaunu – pie viņiem bija ieceļojusi kāda vēl nebijusi puķe un iesakņojusies tieši pie Madaras ģimenes zemes pleķīša. Madaras pļavā nekad vēl nebija bijis neviens svešinieks, jo cauri meža biezoknim šeit bija grūti nokļūt.

Un tā jaunā daiļava pēkšņi sāka savu zīdaino ziedu liekt uz Madars pusi. „Sveika, esmu Magone, ”teica svešiniece, kura pēc garā ceļa jutās patiešām izslāpusi.

„Vai vari pateikt, kur šeit ir kāda ūdenskrātuve?” Protams, viņa nezināja, kāda ir Madaras daba, tāpēc ieilgušais klusums viņu nepatīkami pārsteidz. Madara nevēlējās mainīt šo priekšstatu. Magone centās izprast Madaras rīcību, tādēļ lidinājās pāri pļavai, satiekot citus augus, kuri Madaru pazina. Visi kā viens apstiprināja viņas nejauko raksturu, nelaipnību un visas negatīvās īpašības. Protams, Madara apzinājās, ka neviens šajā tā īsti nepazina.

Tikai viņa pati, ieskatījusies vakara rasas piles dzidrajā atspulgā, redzēja sevi pašu – ļoti klusu, kautrīgu un emocionālu puķi, kura baidījās paust savas jūtas un pārdzīvojumus. Viņa baidījās kādu pielaist sev pārāk tuvu nevis lai neizjustu sāpes, tos zaudējot, bet lai tos nepieviltu. Madara ļoti necieta nicinošus skatienus, tādēļ klusēja un nespēja pietuvināties citiem. Viņa radīja nepazinātu masku. Masku, kuru redzēja visi, izņemot viņu pašu, briesmīgu masku, kas radīja jaunu Madars tēlu.

Maska

Mani sauc Arvils, esmu sešpadsmit gadus vecs. Mācos devītajā klasē, skolā esmu draudzīgs pret visiem, atzīmes man ir samērā labas, labi, es parasti dodu priekšroku vārdam normālas, bet klases biedri tās dēvē par Arvila Īpašajām. Pats gan uzskatu, ka man ir paveicies ar ietilpīgām smadzenēm. Parasti laiku ārpus skolas pavadu ar Džozefu un Lauru. Džozefs ir manā augumā, taču vienu gadu vecāks. Ar viņu var tā nosmieties! Ja jūs tik zinātu! Viņš konkurē ar britu komiķiem. Laura arī ir baigā vienmēr pasaka kaut ko tādu, par ko vēl nedēļu domāju. Jā, ar šiem diviem es esmu uz viena viļņa, un arī uz ielas.

Viņi ir no blakus mājām. Varu pačukstēt, ka aizraujos ar fotografēšanu. Mmm.. varbūt tam jābūt futbolam vai videospēlēm? Bet nē, es neesmu tas tips. Es dzīvoju trīsistabu dzīvoklī ar tēvu un diviem kaķiem, jāpiebilst, ka kaķi spēj būt ļoti apnicīgi, bet ja to ir divi, tad varat cerēt, ka šie divi mīnusi pārvērtīsies plusā vai arī dubultmīnusā.

Tā es savu dzīvi aprakstītu tagad, ja man kāds lūgtu, bet, ja par to jautātu pirms gada un desmit mēnešiem, viss būtu bijis daudz savādāk ...

„Laura, atnes ūdeni, ātri, viņš atkal nokrita!”

„Ko? Kas viņam kaiš? Arvil, tu dzirdi? Arvil, atver acis!”

Tas ir viss, ko es atceros. Tas bija maijs, precīzāk, maija pēdējās nedēļas. Es atceros, kā ejot no skolas autobusa uz mājām, pēkšņi sajutu milzīgu vājumu. Labi, ka biju ar Džozefu un Lauru. Es lāgā neatceros ... , bija karsts, es noģību, un tad ... pēc viņu stāstītā es atjēdzos, turpināju iet, un tad atslēdzos pilnībā. Džozefs laikam izsauca ātro palīdzību, domādams, ka man ir spēcīgs saules dūriens. Laura uzreiz zvanījusi manam tētim, kurš gaidīja slimnīcā, kad mani turp aizveda. Sākumā jau ātrie arī domāja, ka man ir saules dūriens vai skolā sporta stundā esmu dabūjis smadzeņu satricinājumu. Pēc dažām palātā pavadītām stundām biju gatavs braukt mājās, bet ārsts teica, ka nezina iemeslu maniem ģīboņiem, tāpēc norīkoja uz papildus analīzēm.

Mans tēvs bija satriekts. Parasti viņš neizrādīja īpašu interesi par manu dzīvi, tāpēc biju pārsteigts, ka viņš pat atbrauca no darba (kaut kādas firmas). Viņā beidz ar mani normāli kontaktēties pēc mātes nāves. Es negribu par to runāt, bet tā viņu sagrāva. Man tad bija tikai divpadsmit gadi, un tas bija ļoti smagi. Es liku sev saņemties, es daru to katru dienu, bet viņš ... viņam pielipa netikumi Sāku manīt mazas, kapsulveidīgas tabletes gandrīz visur. Aptiekā man paskaidroja, ka tās ir tabletes ar ļoti, ļoti nomierinošu efektu, gandrīz narkotikas.

Lai nu kā, nākamās nedēļas izmainīja manu dzīvi līdz pēdējam.

„Cik bieži tev sāp galva?” jautāja viens no desmit ārstiem, kurus man nācās apmeklēt. Galva man tagad sāpēja pamatīgi. Galvenais, ka bieži. Es mācījos septītajā klasē, precīzāk, to pabeidzu.

„Tu vari mani rīt aizvest uz analīzēm?” es vaicāju Ērikam.

„Ūja, es biju nolēmis atpūsties pēc darba..”

„Ā, nu ja tādas tās lietas, tad, nē.”

„Nu labi, labi, varētu jau arī aizvest, bet paldies, ka ļauj savam mīļajam tētim atpūsties”, turpināja Ēriks, bet es to nedzirdēju. Tikai atgādināju sev: „Tu ne pie kā neesi vainīgs. Tu esi stiprs! Mamma ar tevi varētu lepoties!”

Nākamajā dienā tēvs neko neatcerējās, piedāvāja mani aizvest pats. Viņš arī nezināja, kas ir onkoloģijas nodaļa, tāpēc, pirmo reizi runājot ar dr.Svenu viņš atkal bija satriekts. Kā jutos es? Es nesapratu, kas notiek. Es nespēju izsekot notikumu gaitai. Es aizvien biežāk sāku domāt par to, ka mana dzīve ir nožēlojama. Skatoties spogulī, es biju saucis sevi par neglītu. Ejot garām cilvēkiem, biju iedomājies, ka tie mani noniecina, ka visi smejas par manu briesmīgo apģērbu. Bet runājot ar Džozefu, es smējos. Komunicējot ar Ēriku, es neko nejutu, pat ne līdzjūtību, kuru viņam izrādot, es jau biju zaudējis pietiekami daudz pašcieņas. Man šķiet, ka savas izjūtas es nevienam nedrīkstu atklāt. Tā bija mana dzīve, un man pašam ar to jātiek galā.

Divas dienas pēc analīzēm man piezvanīja (es lūdzu, lai zvana man, nevis Ērikam – ieradums!) un pateica, ka man steidzami jādodas pie ārsta. Mani pārņēma panika. Es nevienam nebiju stāstījis par savām veselības problēmām, nebija neviena, kas mani atbalstītu pa īstam, kas mani pašēlotu, uzmundrinātu vai vismaz dažkārt samīļotu. Es sāku domāt par savu nāvi, par bērēm, kurās būtu mani draugi, no kuriem īsti neviens nav mans draugs. No visas savu paziņu masas es mīlu tikai Džozefu un Lauru, jo viņi jau n no bērnības ir bijuši ar mani, atbalstījuši mani.

„viņi ir mana ģimene, lai sadala manu mantu uz pusēm, manus kaķus ...”

„Arvil, ko tu murgo!” es ar acīm, no asarām pietūkušam, sēdēju mežā un izklīedzu savus jautājumus. Tobrīd es nebiju tik draudzīgs kā tagad. Tobrīd es domāju, ka cilvēki ir pārāk aizspriedumaini, ka viņi nepieņems manu stāstu vai, vēl sliktāk, uzskatīs mani par dīvaini vai pat sāks žēlot. Es negribēju neko sarežģīt, bet mana vienaldzība bija mani novedusi vientulībā.

Kad es beidzot pārliecināju dr.Svenu, ka man, vienam vien (bez Ērika klātbūtnes) var visu izstāstīt, viņš beidzot sāka runāt. Es biju morāli gatavs šai sarunai. Es to jau biju iztēlojies. Man bija tikai četrpadsmit gadu. Pēc izlādēšanās mežā es biju pietiekami stiprs, lai vairs neraudātu.

„Ir daudz laika,” viņš pateica šo frāzi divas reizes. Un tieši divas reizes tā bija jāpasaka, lai paliktu man atmiņā uz mūžu.

Pēc pusgada es jau biju pieradis. Es biju sācis jaunu, labu dzīvi. Luras un Džozefa vecāki uzņēmās mani vadāt uz terapijas procedūrām. Ēriks tabletes lietoja arvien retāk. Tas neko nemaina! Es sāksu runāt vien tad, kad viņš, mans tētis, būs atgriezies.

Atceros, kā skolā sāku uzvesties brīvi un uzzināju, ka mācos kopā ar normāliem, izglītotiem cilvēkiem, nevis pamulķiem, kā biju domājis agrāk. Cilvēki ir jauki! Un es sāku smaidīt, smaidīt nevis citiem, bet sev par prieku.

Pēc sešiem mēnešiem man bija atkārtotas analīzes. Biju stāstījis dr.Svenam, ka manas attiecības ar cilvēkiem kļūst labākas, esmu atvērtāks, ka tēvs (tēvs, ne Ēriks) ir sācis rehabilitācijas kursu, un es esmu atklājis sev hobijs – fotografēšanu, dabā lielākoties. Diemžēl Svenam nācās mani sarūgtināt ar analīžu rezultātiem...

Vai tā nav ironija? Kad mēs beidzot pieņemam dzīvi un visu, ko tā sniedz, tas viss solās izgaist. Es runāju ar tēti, viņš bija stiprs. Es biju laimīgs, ka mana diagnoze vismaz izglābs viņu, ka mana problēma (nē, liktenis!) lika viņam saņemties. Es esmu laimīgs, ka man ir tika stipri draugi. Viņi slēpj savas asaras. Es lepojos ar sevi, ar to, ka pieņemu dzīvi un sāku to dzīvot. Svens teica, ka diez vai pabeigšu devīto klasi, un patiesībā man atvēlētā laiks ir viens mēnesis, bet ja tai dienai būtu jābūt šodienai, es būtu gatavs, jo es vairs neslēpjos zem smacējošās maskas , kura mani te nolika. Es esmu brīvs!

Mana maska

Gāju pa tirgu, pēkšņi ieraudzīju stendu ar uzrakstu „Maskas”. Apstājos pie stenda un sāku to pētīt.

Viena maska bija drūmās krāsās ar skumju mīmiku. Otra bija krāšņa ar izteikti priecīgu mīmiku, bet tās nebija vienīgās, šīs bija vistuvāk izliktas. Katrai maskai bija pilnībā cita krāsa un mīmika, tās bija tik dažādas un iespaidīgas.

Pie manis pienāca stenda īpašnieks un uzstāja, lai kādu no maskām pielaikojū. Man vistuvākā bija drūmā maska. Es to paņēmu rokā, pār manu roku pārskrēja drēgnums. Brīdi es kavējos pielaikot masku, bet tad nospļāvos par plecu un uzvilku to.

Pēkšņi viss bija pārvērties drūmās krasās. Es sapratu, ka esmu vecs, un mana dzīve drīz beigsies. Es nesapratu, kāpēc vispār biju iznācis no mājas tik drūmā dienā. Viss pēkšņi bija kļuvis bezjēdzīgs. Vienīgais, par ko es biju spējīgs domāt, bija tas, ka mani spēki drīz izsīks un dzīve iznīks. Skumjās es nokāru galvu, un pēkšņi maska nokrita.

Es nespēju aptvert, kas pirmīt bija noticis. Sajūta bija tāda, ka domas, ko pirmīt domāju, nebija manas, es biju dzīvojis kāda cita dzīvi. Es spurinājos un iztēlojos, ka man tas tikai tā bija licies.

Noliku drūmo masku atpakaļ pirmajā plauktā. Pāris plauktus augstāk bija zila maska ar smejošu seju. Es pastiepos, lai noceltu šo masku, un to pielaikojū. Uzlicis masku uz sejas, es aizvēru acis. Pirmās, ko ieraudzīju, atverot acis, bija debesis. Es sāku skaļi un nevaldāmi smieties. Debesu zilais tonis bija tik smieklīgs, un mana bija sajūta, ka no smieklīem pārplīsīšu. Smiedamies es nokritu zemē un sāku aiz smieklīem vārtīties. Stenda īpašnieks norāva masku man no sejas un nelaipni uz mani paskatījās. Laikam sāku viņam krist uz nerviem.

Es piecēlos no zemes un nopurināju smiltis no drēbēm. Pārdevējs jautāja, vai es vēlos kādu no tām pirkt. Es pajautāju, cik tas maksās. Pārdevējs uz mani nopietni

paskatījās un teica:” Tas maksās tavu masku.” Pārdevējs manī vēlreiz ieskatījās un tad teica:” katram mums ir maska. Bez tās mēs nevaram pastāvēt. Tas, kā mēs uzvedamies, runājam, uztveram apkārtni – tas viss ir iekodēts maskā, ko mēs nēsājam. Tagad tu esi dzirdējis patiesību un ar to nedrīksti iet prom. Tev obligāti ir jānopērk kāda no maskām!” es pārbijos un lēnām atmuguriski sāku atkāpties. Pārdevējs to pamanīja un sekoja man. Es sāku skriet.

Es skrēju, cik vien ātri varēju. Aizskrēju aiz mājas stūra, paskatījos aiz muguras, lai redzētu, vai kāds man seko, bet nevienu neredzēju, un tad es pēkšņi pret kādu atdūros. Tas bija garš vīrs melnā uzvalkā bez sejas. Es biju tā pārbijies, ka nevarēju pakustēties. Viņš pastiepa savu garo roku manas sejas virzienā un to satvēra. Pēdējais, ko es redzēju, bija maska viņa rokās. Tajā atspoguļojās visa mana dzīve un visas mans atmiņas.

Es bezsamaņā nokritu uz grīdas. Pagāja pavisam īss laika sprīdis, un mans ķermenis sabirza pelnos, kurus vējš izkļiedēja pa šo vientuļo pasauli.

Mana maska

Sēdēja cilvēks un smaidīja. Kāds garāmgājējs aizdomājās, kāpēc viņš ir tik laimīgs. Viņš piegāja un prasīja: „Kāpēc esi tik laimīgs?” Cilvēks pasmaidīja un teica:

„Patiesībā mani plosa naids. Tas sagriež, sašķeļ mani. Mana sirds lēnām mirst. Ja vien kāds varētu mani patiesi iemīlēt.” Domas šaudās, un es domāju, ko rakstīt. Manas maskas... uzliec masku, ejot ar draugiem, uzliec masku, ejot ar ģimeni, uzliec masku, ejot dzīvē. Mēs reti noņemam savu masku. Kaunamies par to, kādi esam īstenībā, izliekoties par citiem. Galvenais dzīvē ir neizlikties par to, kas neesi, taču dzīve mūs piespiež rīkoties savādāk. Uzliekot masku, mēs apspiežam sevi, mūsu patiesā būtība tiek atstāta vāja un nepamanāma. Maska savukārt pagriežas pret mums un smaida. Tā maigi noglāsta ar savu aso plaukstu, pasmaida un iedzeļ. Katra nākamā reize ir nežēlīga, tā pārvērš cilvēku līdz nepazīšanai. Ir grūti pateikt, kurš nēsā masku, kurš nē. Abi cilvēki mūsos ir līdzīgi, jo paši tos veidojam. Atšķirība ir tāda, ka masku mēs veidojam no citu domām par sevi, savu būtību cenšamies nenoslēpt. Žēl, ka citu cilvēku dēļ mēs nevaram būt mēs paši, mums jāierāmē sevi citu noteiktajos rāmjos, pat ja dūsmās gribēsim iebļauties, iespert kādam, ir jāsmaida, jo ir rāmji. Tagad satveram savas maskas, noraujam tās no sejas un atstājam, lai raud par zaudētāja upuriem. Nodedzinām rāmjus, pasmaidām, atveram sirdis un dodamies savā virzienā, aizmirstot par maskām. Garāmgājējs pasmaidīja un teica: „Ievelc dziļi elpu, novelc masku un atbrīvo savu būtību. Tici vai ne, tas ir ceļš uz patiesu mīlestību.”

සරස
XII.
Mana
trioleta
සරස

Valdis Broiko

11.klase

Ir labi, ka tu esi

ar mani.

Ir labi, ka pieskati mani.

Vienmēr.

Ir labi, ka tu esi

blakus...

Ir labi, ka mīli mani

tagad.

Ir labi, ka tu esi

te...

Man prieks, ka esi

šeit.

Nav labi, kad tevis nav

Man ir slikti, kad tevis nav blakus

Man drūmi paliek, kad esmu viens

Es negribu būt viens.

Ringolds Švītiņš

11.klase

Bailes. Patiesība. Gļēvums

Kas tad nu?

Ko tu tik švaks?!

Toties draugos gan traks!

Kas tad nu?

Kad jārunā, tu baidies!

Toties starp paziņām ar skarbiem vārdiem svaudies.

Kas tad nu?

Kad tev jāīkkojas, tu paliec sēžot!

Bet pūlī tēlo varoni, visu apkārt griežot!

Atrodi sevī spēku un pārliecību,

Lai pārvarētu skarbi pārmestos šķēršļus,

Ja kaut mazliet sevi cieni.

Atrodi sevī spēku un pārliecību,

Lai tiektos pēc saviem sapņiem,

Ja Tev mērķis nosprausts.

Atrodi sevī spēku un pārliecību,

Lai pierādītu sev, ka Tu to spēj!

Elīna Pilsneniece

11.klase

Visi ceļ uz laimi iet,

Teica tas, kas mūžību ceļā,

Bez steigas seko līdz vējā.

Visi ceļi uz laimi iet,

Teica cits, kas ticis līdz laimei,

Laime tam ir tikai pilīte ūdens.

Visi ceļi uz laimi iet.

Tikai pats. Tu pats. Un tikai pats.

Zini, ko gribi, redzi to, uz ko skaties,

Tu saki, ko domā un domā, ko jūti.

Tikai pats. Tu pats. Un tikai pats.

Izlem, ko, kas, kad un kur.

Nevis tevi nevar un nedrīkst apturēt.

Tikai pats. Tu pats. Un tikai pats.

Ričards Korns

11.kl.ase

Tad, kad klusums iestājas,

Tas, kas reiz kustējās, apstājas,

Visapkārt viss tik mierīgs paliek.

Tad, kad klusums iestājas,

Brīdis pārdomām tiek dots,

Kam tiks piedots un kurš tiks sodīts.

Tad, kad klusums iestājas,

Tas, kas reiz kustējās, apstājas.

Kristīne Vītola

11.klase

Kur man tiekties?

Tu man jautā jau piekto reizi,

Kad mēs jau dzīves krustcelēs atrodamies.

Kur man tiekties?

Es tev jautāju nedroši,

Tu sagrābi mani ciešāk.

Kur man tiekties?

Mēs esam pazuduši un apmaldījušies.

Ēriks Budihins

11.klase

Es katru dienu izdaru izvēli,

Labu vai sliktu,

Kaut vai drusku apdomājot.

Es katru dienu izdaru izvēli,

Cerot, ka tā būs pareizi,

Cerot, ka tā būs labāk.

Es katru dienu izdaru izvēli,

Varbūt tā nebūs pareiza,

Toties tā būs pieredze.

Toms Dimiters

11.klase

Katra diena ir kā pēdējā diena,

Lai smietos un brīnītos,

Lai mīlētu un sapņotu.

Katra diena ir kā pēdējā diena,

Lai atpūstos un darbotos,

Lai dziedātu un klausītos.

Katra diena ir kā pēdējā diena,

Lai to izbaudītu kā pēdējo.

Dievs, saki mums taisnību,

Kādēļ jaunie izsviež savu laiku,

Ir medību laiks un jērs bēg.

Dievs, saki mums taisnību,

Kādēļ mēs visi esam kā zudušas zvaigznes,

Kas cenšas izgaismot gaismu.

Dievs, saki mums taisnību,

Vai esam tikai sauļas pelnu,

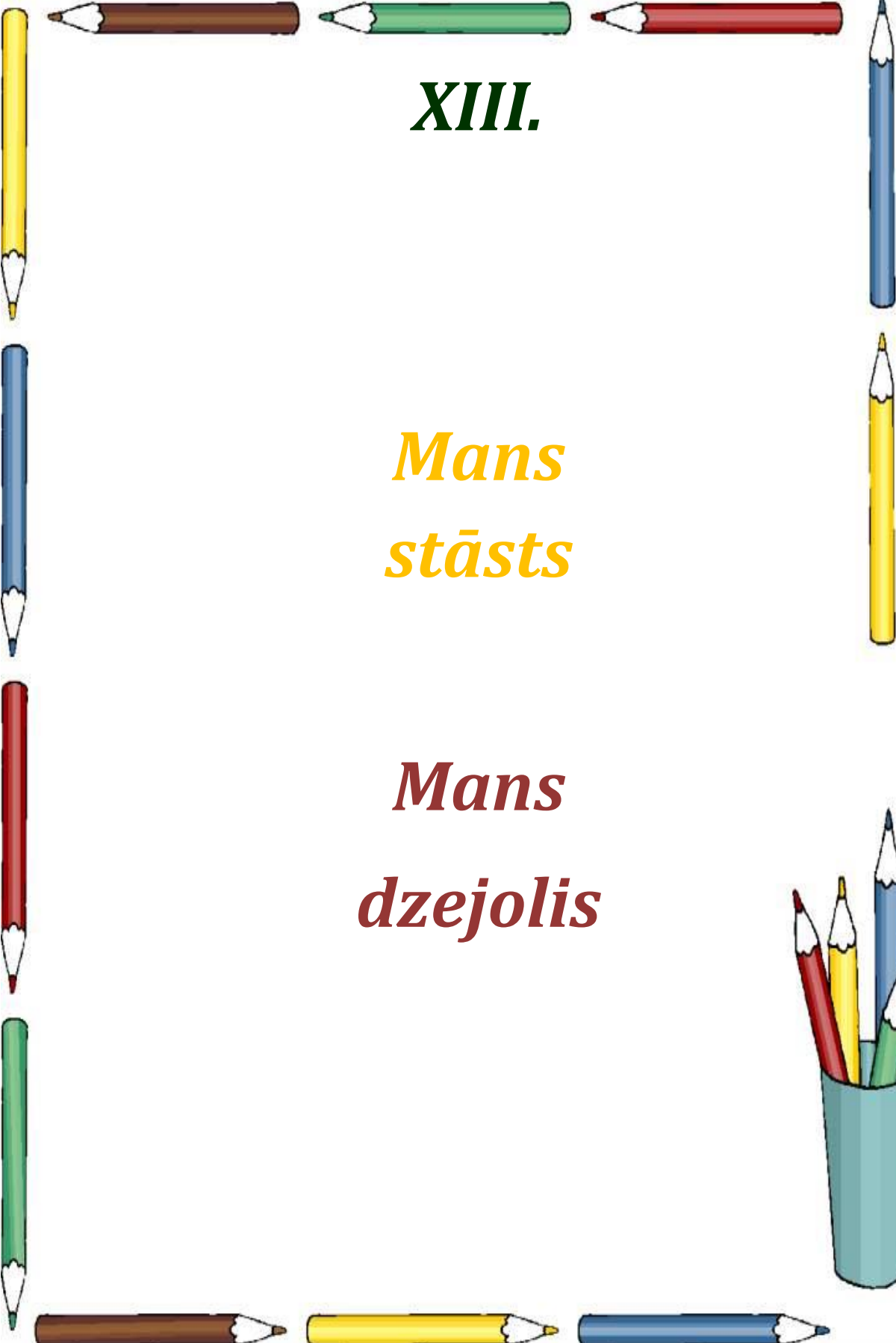
Izkaisīti visumā.

Dievs, saki mums taisnību.

Meklējot jēgu,

Kas tad mēs īsti esam?

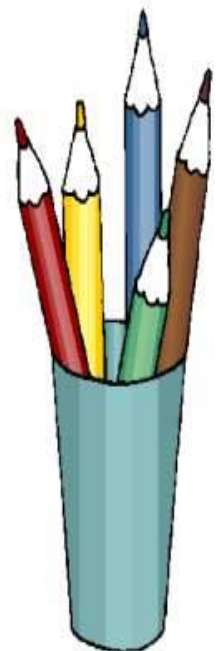
Dievs, saki mums taisnību...

A decorative border made of colored pencils. The top row has three pencils: brown, green, and red. The right side has two pencils: blue and yellow. The bottom row has three pencils: brown, yellow, and blue. The left side has four pencils: yellow, blue, red, and green.

XIII.

*Mans
stāsts*

*Mans
dzejolis*

„Sapņu ziedi”

/J. Akuraters./

Mazu sapņu ziedu, sapņu ziedu ikkatrs liek kapā tai liek.

„Šī vasara ir mirusi...”, domāja kāds puisis sēdēdams pie loga rūts un skatīdamies, cik vien tālu iespējams. Viņa sapņi rietēja ar sauli, kura spilgti sarkana ieslīga jūras dibenā, tā, lūk, puisis noskatījās uz saviem sapņiem pēdējoreiz.

Tiklīdz vasaras saule nozuda, izzuda gaisma no debesīm, tā gaismiņa turēja viņu pie saviem kā maza cerība starp mākoņiem, no kuriem spraucās cauri mazi gaismas stari. Viņš piecēlās, aiztaisīja logu ciet, un sapņi aiz loga palika novārtā.

Nāca rudens, vasaras vējš, kurš atšķirībā no pārējiem bija maigs, nopūta vienu koka lapiņu, puisis uz to vērīgi noskatījās, skatījās, kā to pūta prom, tālāk un tālāk, domādams par savu nepiepildīto sapni... Viņš pēkšņi nolēma tai pakaļ skriet un noķert, noskrējis pa trepēm lejā, aizķēries aiz pēdējā trepes pakāpiena, ar seju pret grīdas dēļiem atsitis, lielās sāpēs cēlies kājās un izskrējis pa mājas durvīm. Sācis skatīties uz visām pusēm, acis šaudījās pa visu pagalmu. Sajūsmā ieraudzījis mazo lapiņu, kas viņam atgādināja vienu no viņa sapņiem, viņš to nevēlējās laist vaļā. Skrienot tai pakaļ, puisis atkal nokrita, tikai šoreiz it kā būtu salauzis savu roku, bet tas bija tikai nieks viņa domās, salīdzinot ar sapni, kurš pazudīs uz mūžiem. Viņš skrienot un lecot ar vienu roku mēģina to aizsniegt. Līdz jūras krastam skrējis bez apstājas, sevi spieda, cik vien varēja, lai šo mazo lapiņu aizsniegtu, cik tas bija atvieglājuši to turēt sava paša rokā, šo mazo nepiepildīto sapni. Pie krasta stāvējis, lūkojies tālajā jūrā, cik vien tāli iespējams. Paskatījies apkārt, sācis iet lēnām uz mājām. Plaukstā tam maza lapele, domājis par to, kam gājis cauri, lai noķertu šo bezvērtīgo lapiņu. Kāpēc? Viņš domāja... Vai es tiecos pēc sava sapņa? Vai es tiecos pēc tā, ko es jutu pret šo lapiņu? Ko tā man atgādināja? Puisis piegāja pie koka, no kura tika nopūsts šis viens sapnis- sapņu zieds, kura nolcis pie koka stumbra. Sapņi ir kā ziedi, kuri plaukst. Daži novīst, daži aizpūsti prom, bet cilvēks gūst arvien jaunākus ziedus, kuriem kādreiz būs jāatrodas uz sava kapa, turpat dzīves nostūrī...

„Spārnus! Prom brīvām kā ērglim skriet!”

/J.Akuraters

Reiz dzīvoja kāds vecs, bet bagāts vīrs. Viņš nebija ieslīdzis nabadzībā, viņš nebija šķīries vai precējies. Viss, ko viņš jeb kad bija vēlējies, viņam bija, un ar to pietika. Tomēr vīrs bija nelaimīgs, jo tas nevarēja vairs ceļot viņa vecuma dēļ, tas traucēja doties visizaicinošākajos piedzīvojumos apkārt pasaulei.

Kādu vakaru, kad vecais vīrs bija pārnācis mājās no ciemošanas pie radiniekiem, viņš uz brīdi pie mājas durvīm apstājās un lūkojās debesīs. Debesīs bija lieli, krāšņi un graciozi putni, kurus vecais vīrs nebija nekad redzējis, tie līdzinājās cilvēkam ar milzīgiem spārnus. Viņš pie sevis nodomāja un teica: „Ja jau viņi to spēj, tad es arī,” un viņš sāka prātot, kā uzbūvēt pietiekami lielus spārnus, lai varētu pacelties gaisā un apceļot nezināmas vietas uz plašās pasaules. Pēc ilgas domāšanas viņš sazinājās ar labākajiem meistariem, kādi vien ir, un sapulcēja tos savā pagalmā zem balkona. Kad visi bija atnākuši, vecais vīrs sāka stāstīt savu vēlmi apceļot pasauli bez nekādām neērtībām un problēmām, tāpēc viņš uzdeva visiem māksliniekiem izveidot pēc iespējas labākus spārnus. Viņš visu laiku atkārtoja vienu un to pašu frāzi: „Spārnus! Prom brīvām kā ērglim skriet!” Kad meistari bija pabeiguši darbu, vecais vīrs viņiem samaksāja visu, kas viņam piederēja.

Visus spārnus viņš izmēģināja, bet tikai vieni nostrādāja perfekti. Vecais vīrs sāka lidot uz visām pasaules valstīm. Viņš tajās uzkavējās pāris dienas un pēc dažām nedēļām kļuva slavens. Viņu atpazīna visās malās. Beidzot vīrs jutās laimīgs un bija piepildījis savu kvēlāko sapni, sapni apceļot visu pasauli.

„Klusēt par sāpēm un rētām.”**/J. Akuraters./**

Vai jūs esat kādreiz esat aizdomājušies, cik pasaulē ir dažādi cilvēki? Un kā cilvēks sevi veido uz šīs pasaules? Un cik daudz ir mainījies mūsos un vai tomēr kaut kur uz šīs pasaules ir cilvēks, kas dara to pašu un cieš to pašu, ko jūs? Es zinu, ka jūs neesat kādreiz aizdomājušies par tādām lietām, to var izdomāt tikai tāda meitene, kas sēž pieturā un salst no bargās ziemas, to var izdomāt tikai tāda meitene, kurai nav draugu, bet tikai klasesbiedri, kurus nemaz neinteresē, ko viņa dara vai domā, viņiem interesē pajautāt norakstīt mājasdarbu, kuru viņa izpildīs vienmēr, jo tāpat pēc skolas nav ko darīt.

Viņas vārds ir Amēlija, apburoša, skaista meitene ar rētainu pagātni. Viņai bija drūma bērnība, mamma viņai nomira, kad viņai bija 10 gadi, un tādai meitenei tas bija liels trieciens. Tomēr, neviens nezina, kur palika viņas tēvs pēc 2 gadiem, kad nomira māte, to zina tikai Amēlija, jo īstenībā viņa vienīgā bija klāt pie tēva pazušanas.

Viņas klasē neviens īsti nezina neko par Amēliju, viņa pati nav droša, vai kāds viņas klasē zina kaut ko par viņas ģimeni. Tāpēc viņai nav ko raizēties par neko, jo nebūs neviena, kas viņai piesies klāt un uzdos nepieklājīgus jautājumus. Amēlijai tomēr bija atgadījums vienu dienu. Viena no klases meitenēm bija ļoti interesēta par Amēliju. Viņa sāka ar Amēliju runāt par parastām skolas lietām, un Amēlija arī laipni atbildēja, bet tad šī meitene uzdrošinājās un bailīgi pajautāja, kāpēc Amēlija nevienam neko nestāsta par savu dzīvi vai ģimeni, jo šī meitene bija pārliecināta, ka Amēlija no kaut kā cieš un raud iekšēji, nevienam nav perfekta dzīve, katram ir savas rētas, kas viņu maina. Amēlija tikai laipni pasmaidīja un pateica, lai neraizējas par viņu, jo dzīvē ir daudz svarīgākas lietas nekā raizēties par cilvēku, kuru pat īsti nepazīsti, tikai viņas ārējo daļu. Šī pasaule ir tik aizņemta ar visādām lietām, ar lietām, kurās pat nav interesēti, vienkārši tēlo, ka ir aizņemti, lai neviens nenāk klāt un neuzdod nekādus jautājumus. Vai vispār mūsdienų jaunatnei ir kaut kādas sāpes? Vai vienkārši tā čīkst par visādiem sīkumiem, kas viņus neapmierina un kas viņus nepadara laimīgus.

Amēlija atkal aizdomājās...

Kāpēc cilvēki vispār viens otram pāri dara? Un kāpēc ļoti daudzi slēpj to un turpina dzīvot, neko nemainot? To pašu jautājumu Amēlija sev uzdeva. Kāpēc viņa klusē par savām rētām un ciešanām? Viņa pat ļoti vēlas kādam klēpī vai azotē izraudāties un izkrafīt katru sīkumiņu, kas padara viņas sirdi tik smagu un smagāku, bet nav jau kur un nav jau kam. Viņa pati ļoti vēlas kādam pateikt, cik ļoti viņa mīlēja savu māti, kura nomira autoavārijā. Viņa grib pateikt, ka viņai pietrūkst mātes, ka viņa grib viņas siltās un dāsnās rokas. Viņa grib pateikt un izraudāt, cik ļoti viņa ienīda savu tēvu, kurš pēc mātes miršanas sāka dzert un sist Amēliju. Viņa gribēja pateikt, ka tieši viņa padarīja tēvu neredzamu un pateica visiem, ka tēvs esot kaut kur aizbraucis prom un pazudis. Amēlija grib visu pateikt, pateikt, ka dzīvo viņa sāpēs un ka nav neviena, kas viņai paglauda galvu un nomierina viņu. Pie šīs frāzes Amēlija saprata, ka pazaudēja savu lielāko mīlestību- māti, un viss, kas viņai atliek, ir dzīvot uz priekšu un varbūt kādu dienu parādīsies kāds, kas nāks viņai pretī ar siltu smaidu un stipru roku pados, lai viņa atkal varētu nostāties kājās un sākt elpot tīru gaisu, un atkal būt priecīga par sevi un par pārējiem. Bet līdz tam pašam mirklim viņa klusēs un nestāstīs nevienam par savu pagātni, jo tā ir pagātne, un neviens nebūs interesējies par viņas pagātni. Viss, kas viņai tagad atliek, ir nest šo nastu līdzī un cerēt uz to gaišāko. Nevienam nav dzīve ideāla un viss nerit gludi, kā pa dziedziņu, bet viņa izlēma turēties un cerēt, jo tas ir viss, ko viņa pagaidām var izdarīt- klusēt par sāpēm un rētām.

Dieva kalnos iet ļaužu kājas

/J. Akurāters./

Ja man tiktu ļauts izvēlēties vienu īpašu vietu, kur zeme ar debesīm satiekas, es teiktu ka tie ir "Upmaļi". Ir patīkami atgriezties šeit, sajūst Dieva zemi, ko tavas mazās bērns kājas vēl nesen mīņāja. Izbradātās burkānu un kartupeļu vagas. Rudzu vārpu maigais pieskāriens un plašie ganību lauki. Dārzs ir vilinošs un nepielūdzami skaists un apreibina ar tikko plaukušo ābeļu ziedu smaržu.

Šeit vienuviet satiekas viss, tas no kā es esmu radusies. Te tur godā manu vecvecvecmammu Ievu par viņas radošumu un sirsnību. Manu vecvecvectēvu Krišjāni par viņa godkārtību un neatlaidību. Uz mājas ķieģeļiem jau vien ir iegravēta mājīguma sajūta. Te ik pa piecgadei es redzu savu ģimenes atplaukušo zaru. Arī tas no mazas rozes stāda ir izaudzis par krāšņu rožu krūmu, pilnu atplaukušo pumpuru. Es redzu prieku, laimi un liksmību, redzot radu maigi atplaukušās sejas uz atkalredzēšanās laiku.

Mazu bērnu klaigas pēc tām piepilda tik sen noilgojušās mājas sienas, pēc jautrības un liksmības, ka tās gandrīz kā mammas klēpis tevi silti un mīli sagaida pretī. Taču mājas runča sejā nav manāms prieks, ka viņa laiskais gulējiens uz kaķumētru maisa ir izjaukts no spiedošu un blāujošu māsīcu un brālēnu jautājumiem: "Vai, kāds liels runcis! Vai drīkst viņu paglaudīt, sabužināt un samīļot?", taču runcis izliekas to nemanot un laižas saldā dzirnavu murājiņā.

Pieaugušo čalas un sarunas atgādina par vecajiem un labajiem laikiem. Par bērniības nedienām un sastrādātajām muļķībām, taču šī māja kā Dieva svētīts templis vēl stāv un uzņem katru rada gabalu, ar kādu siltu un mīļu atmiņu, ko glabā savā sirdī.

"Upmaļi" ir vieta, kur viss var beigties un atkal no jauna sākties. Kā nebeidzams vāveres ritenis, kas met lokus dzīves līkločos. Saule šodien šeit maigi silda un vējš maigi šūpo tikko jauniestādītos bērzu stādus. Atstātās jaunās paaudzes zīmes uz šīs zemes arī nes savu artavu.

Dažbrīd man šķiet, ka šis Dieva svētais nostūris nes tādu mieru un pārpilnību, ka man neko citu nevajadzētu kā nogulties uz zemes un sajūst zāles stiebrus pieplokam pie mana ķermeņa. Mēs saplūstam vienā un esam viens veselums. Tāpat ir arī ar manas ģimenes saimi. Mēs minam Dieva svētītās takas ābeļdārzos, kas pildās ar tikko plaukušiem pumpuriem.

“Laba sirds ir visa sākums

Laba sirds ir visa beigums.”

/Rainis./

Es, Adalīne Freja, esmu Cirīdilles bagātākās pilsētas – Saulines valdnieka, nama strādniece. Mans darbs ir diezgan interesants. Es esmu šī nama burvja galvenā mācekle un es bieži dodos uz bīstamām vietām visapkārt šajā skaistajā valstī. Viņš negrib to atzīt, bet viņš zina, ka kādu dienu es būšu pārāka par tā saucamo “stiprāko” burvi Cirīdillē. Ar katru dienu es jūtu, kā manas spējas kļūst stiprākas. Pietiks runāt par mani. Sauline ir bagātākā pilsēta tāpēc, ka šeit dzīvo karalis. Kā jau var saprast, es strādāju viņa namā. Dienu dienām es varu meklēt to, ko grib karalis. Tas var būt kāds rets un, protams, ka ļoti skaists zieds, kādi minerāli vai akmeņi. Viņam patīk skaistas lietas, kuras ir dabas radījumi, bet šoreiz man vajadzēs darīt ko citu.

Es nedzīvoju Saulinē, jo nevaru to atļauties, bet mana nelielā māja atrodas netālu no pilsētas vārtiem. Pašā rīta agrumā es saņēmu ziņu – burvis gribēja mani satikt, jo ir radusies kāda problēma. Aši sataisījusies, es aizskrēju uz karaļa namu. Bija atnākusi ziņa, ka no tālākās pilsētas Cirīdillē – Mārkates. Ziņā bija teikts, ka divi drosmīgi jaunekļi bija noķēruši farsvīru, kurš bija plānojis ielauzties karaļa namā un atbrīvot kādu ieslodzīto. Farsvīri ir cilts, kura pārsvarā dzīvo valstības mežos. Viņi netic Cirīdilles deviņiem dieviem, un dievietēm, tāpēc šis valsts cilvēki viņus atraida un uzskata par necivilizētiem mežoniem. Es biju satikusi dažus cilvēkus no šīs cilts, kad es biju “slavenajās” Nāves alās. Mēs nerunājām. Mūsu acu skatieni satikās uz mazu brīdi, un tad viņi aizskrēja. Es nekad neaizmirsīšu to īso mirkli. Tas puisis, kuru es redzēju, viņam bija tik skaistas zilas acis. Es negribēju no tām atrauties. Mani ieinteresēja, ko viņi meklēja alās, bet man nebija laiks, lai to uzzinātu. Man nevajadzēja nekur steigties, es vienkārši negribēju tur atrasties. Ir leģenda, ka pirms vairākiem simtiem gadu karalis Taibers Septims, kurš karā piedalījās ar vārdu ģenerālis Talos, mira šajā alā. Tajā laikā, kad bija karš, karavīri naktīs slēpās alās, lai pretinieki viņus neatrastu. Vienu nakti pazuda gandrīz puse no Taibera vīriem. Starp atlikušajiem klīda baumas, ka viņa atrodas kāda dēmona alā. Taibers izlēma doties alas dziļumos, jo viņš negribēja zaudēt vēl vīrus. Nevienš nezina, kas notika tālāk. Daži saka, ka viņš bija cīnījies ar Arkaju, nāves un apbedīšanas dievu, bet citi saka, ka viņš brīvprātīgi atdeva savu dzīvību, lai glābtu savus cilvēkus. Pēc visa notikušā cilvēki sāka lūgties Taiberam, lai iegūtu viņa drosmi un pēc šiem notikumiem viņš kļuva par Talosu – kara un drosmes dievu. Runājot par mūsdienām, es tiku aizsūtīta uz Mārkatī, lai uzzinātu vairāk par to ieslodzīto.

Pagāja dažas ļoti garlaicīgas dienas, un es beidzot sasniedzu pilsētu. Es apjautāju apsargus, bet neviens man neko negribēja teikt. Man pat bija karaļa orderis. Visiem par to bija nospļauties. Dusmas mani pārņēma un es izlēmu darīt kaut ko ne īpaši labu. Ar maģijas palīdzību es iekļuvu kāda apsarga prātā un mēģināju atrast atbildes. Tumšs cietoksnis, viens jauns puisis, apmēram mana vecuma, un viena lāpa, lai nebūtu pilna tumsonība, bija viss ko es redzēju. Dēļ šīm spējām es sajutu nelielas galvassāpes. Kad tās pārgāja, es izlēmu darīt kaut ko riskantāku. Piegājusi pie apsarga, es nemanīti ieliku pasmagu maisiņu ar zelta monētām aiz viņa jostas un pajautāju, kur tur ieslodzītos. Dubulto zeltu, un es tevi pavadīšu viņš man teica. Es viņam piekritu un iedevu to zeltu. Tas nebija mans, tāpēc man to nebija žēl. Mani pavadīja līdz ieejai un teica, lai tālāk eju viena. Es izsaucu nelielu gaismas bumbiņu, jo tur bija ļoti tumšs. Visā pazemes cietoksnī bija tikai viens cilvēks. Pietuvojoties viņam, es biju izbrīnīta un pat apjukusi uz kādu laiku. Uz zemes vienatnē sēdēja tas puisis ar skaistajām, zilajām acīm. Izskatījās, ka viņš mani arī atpazīna. Pēc ilgas sarunas, es uzzināju daudz ko jaunu un biju vēl vairāk apjukusi. Puiša vārds bija Dorians, un kā es pirms tam teicu, viņš ir farsvīrs. Karaļa namā tika turēta gūstā viņa māsa. Es to uzzināju nevis no sarunām, bet ieejot viņa galvā. Man tas bija vajadzīgs, lai uzzinātu, vai Dorians nemelo. Es arī redzēju, kā viņus noķēra. Tas viss notika karaļa namā. Viņi abi tur bija, lai atgūtu lietu, kuru no viņu mājām bija nozaguši karaļa palīgi. Tas bija diezgan liels kristāls. Cik es sapratu, tajā kristālā bija viņu mātes dvēsele. Nāves laikā pie viņas bija šis kristāls, un tā viņas dvēsele uz to pārcēlās. Ar tā palīdzību, viņi abi jūta, ka viņu mīlā māmiņa ir un vienmēr būs ar viņiem. Es biju vairāk nekā šokēta. Tādēļ viņus ieslodzīja? Tādēļ Dorianam piesprieda nāves sodu? Es to visu tā nevarēju atstāt. Viņš man prasīja, vai es esmu gatava nodot savu namu un palīdzēt tādiem mežoniem? Nedomājot es atbildēju, ka es darīšu to, ko saka mana sirds. Dorians uz mani paskatījās un klusi pateicās. Prieku un pateicību varēja saskatīt viņa sejā, Es sasaldēju durvis, aiz kurām bija puisis, un iespēru pa tām, salaužot lielu daļu. Tas radīja pamatīgu troksni, tāpēc mēs uzreiz aizskrējām prom.

Nonākot pie Saulines vārtiem, es pateicu Dorianam, lai viņš mani pagaida manā mājā. Man vajadzēja izdomāt, ko teikt karalim par to “noziedznieku”. Satikusi burvi, es sāku runāt par dažādām lietām, kuras es redzēju pilsētā. Viņš domāja, ka varēs mierīgi ieiet manā galvā, un visu redzēt, bet viņš neapzinājās, ka es esmu daudz stiprāka par viņu un spēju sevi aizsargāt. Es aizsūtīju neīstas domas par to, kas it kā notika. Saņemot šīs ziņas, burvis aizskrēja pie karaļa, lai tas arī uzzinātu jaunumus. Viss gāja perfekti. Tagad viss, kas man atlika, bija atrast to kristālu un atbrīvot Dorianu māsu. Ar otro uzdevumu nebūs nekādu problēmu, jo es zinu vienu tuneli, kurš iet caur pilsētas pazemi un cietumu. Bērnībā es daudz kur noklīdu un izceļoju visus stūrus Saulinē. Kas būtu domājis, ka kaut kad man tas noderēs. Atgūt kristālu būs daudz grūtāk. Visticamāk, ka karalis to glabā savā istabā, savā “mantiņu” plauktā. Dažas dienas visu plānojot, es beidzot izdomāju, ko darīt. Tas prasīs lielu daļu, varbūt pat visu manu spēku, bet man par to bija vienalga. Nezinu, kāpēc es viņiem palīdzēju, bet arī par to man bija vienalga. Es to gribēju darīt, jo sirds man tā

lika. Tas, ko es plānoju, būs bīstami man, jo tā ir maģija, kuru izmantoja mistiskie radījumi - drakoni. Tas bija lāsts, kurš iemidzināja cilvēkus nelielā apkārtnē. Kad visu izstāstīju Dorianam, viņš neizskatījās apmierināts, jo uztraucās par mani.

“Neuztraucies par mani. Es zinu, ko daru,” es viņam teicu un gāju ar puisi pie tuneļa ieejas. Es biju sagatavojusi divus kulonus izgatavotus no drakona sirds, lai tie pasargātu savus nēsātājus no lāsta. Ja es vienu uzvilktu, tad es nevarētu izmantot savas spējas. Nonākusi cietumā, es apdullināju apsargus, lai viņi mums netraucētu. Nonākot pie Dorianas māšas ieslodzījuma vietas, es atslēdzu durvis ar atslēgu, kuru es biju paņēmusi no viena apsarga. Kopā mēs aizgājām uz pili. Es liku abiem jaunajiem draugiem uzvilkt kulonus no drakonu sirds. Es negribēju, lai ar viņiem notiktu kas slikts. Es sāku runāt senā drakonu valodā. Neliels sprādziens bija viss, ko es jutu. Knapī stāvēt kājās, es lūkojos uz Dorianu un Kristenu, viņa māsu. Vārdi nenāca pār lūpām, bet man bija tik daudz ko teikt, jo es aizmirsu izskaidrot, kā tikt līdz karaļa istabai. Kādu brīdi es atguvu elpu, savācu pietiekami daudz spēku un sāku iet. Es paķēru Dorianu roku un vedu viņu uz to istabu. Kad mēs tur nonācām, mēs visi ieraudzījām kristālu. Kristena ātri to paņēma un sāka raudāt no prieka. Dorians mani paņēma klēpī un devās uz pils izeju. Pēkšņi viņš sasala un es izkritu no viņa rokām. Tas bija burvis. Lāsts uz viņu nedarbojās. Es zināju, kas man ir jādara, Es atkausēju Dorianu un teicu, lai viņš dodas mājās ar savu māsu. Viņš piekrita. Pie izejas viņi apstājās un atskatījās uz mani, lai redzētu, ko es darīšu. Nekas cits man neatlika, kā ziedot savu dzīvību. Maģija ir kaut kas nesaprotams, neizskaidrojams. Lai darbotos, tā izsūc cilvēka spēku. Tā kā man tā vairs nebija, maģija izmantoja manu dzīvību. Es nenogalināju burvi, bet gan savācu viņa spējas.

Vai es tiešām nomiru? Iespējams, ka nē. Es taču esmu visstiprākā burve visās zemēs. Bet šoreiz spēkam nebija nozīmes. Pēc tā, ko es izdarīju, es satiku nāves dievu Arkaju. Saņemt tādu dvēseli kā manu, protams, būtu liels prieks, bet viņš zināja, ka mans laiks vēl nebija pienācis. Es pamodos Dorianas rokās, viņa ciemata robežas meža kapos. Mana labā sirds mani izglāba.

Sliekšnis. Durvis. Kāpnes.

Sevis pilnveidošana. Tā nav parasta lieta, kuru var paveikt īsā brīdī. Tas ir ceļojums, neparasts ceļojums. Tā laikā cilvēks sastaps vairākus šķēršļus. Iespējams, ka dažus no tiem pārvarēt nebūs tik viegli, vai vispār nevarēs paveikt.

Sliekšnis. Grūtākais šķērslis šajā ceļojumā. Iekšējie dēmoni, kuri moka ceļotāju. Tie neļauj doties tālāk, ja Tu nebūsi gatavs, nebūsi pārāk stiprs. Sliekšnis kā jūtas varētu būt bēdas, dusmas, nožēlojumi par pagātne padarīto vai nepaveikto. Šīs nelabvēlīgās, negatīvās jūtas pārņem cilvēku. Lēnām vai ātri, tas notiek dažādā ātrumā ar dažādiem cilvēkiem. Ir cilvēki, kuri ir spējīgi pārkāpt pāri šim sliekšnim, bet šaubās vai baidās. Bailes rodas no nezināmā. Kas būs tālāk?

Durvis. Šī laikam ir ceļojuma visbiedējošākā daļa. Jautājums ir gandrīz tāds pats, kā pārkāpjot pār sliekšni. Kas ir aiz šīm durvīm? Man liekas, ka atbilde uz šo jautājumu visiem cilvēkiem ir vienāda, bet ne visi to saprot vai ir gatavi pieņemt. Aiz durvīm ir jauns sākums. Vai tas sākums būs jauks, patīkams un viegls, vai tas būs grūts, nesaprotams un sarežģīts. To var izlemēt tikai cilvēks pats. Visi cilvēki ir dažādi. Citiem ir viegli aizmirst par nebēdām un tikt tām pāri, bet citiem tas tā nav. Viņi cīnās ar sevi, lai kļūtu labāki, lai tiktu tālāk.

Kāpnes. Pēdējā un visvieglākā daļa no šī ceļojuma. Pēc cīņām ar sevi pienāk brīdis, kad cilvēks iet tikai uz augšu. Bez atskatīšanās, bez apstājas jādodas uz augšu. Šī ir visvieglākā daļa tāpēc, ka viss sliktais jau ir aizmugurē. Priekšā ir bezgalīgas iespējas, bezgalīgas emocijas. Ejot pa šīm kāpnēm, cilvēks beidzot sapratīs, kas viņš ir un ko viņš ir vērts. Šai daļai ir arī nepatīkama, skumja puse, jo pa kāpnēm var arī iet lejup. Daži cilvēki arī cīnās, lai kļūtu sliktāki. Es nezinu, kādi varētu būt iemesli, lai to darītu, bet ir tādi cilvēki. Viņi cīnās pret savu labumu un dodas lejā uz pazemi. Pazeme ir šausmīga vieta, kur ir sakrājušās visas negatīvās jūtas, kuras cilvēki, ejot augšā, ir pametuši. Cilvēki, kas izlemj turp doties, kādā brīdī gan jau sapratīs, cik lielu kļūdu viņi ir izdarījuši. Ejot uz augšu pa kāpnēm, var likties, ka drīz jau būs tam beigas, un ceļotājs beidzot būs kaut kur nokļuvis.

Sevis pilnveidošana ir svarīga lieta katram cilvēkam. Ne visi to dara vienādi, bet galā viņi visi būs tādi, kādi viņi ir pelnījuši būt. Kāpnēm, pa kurām dodas augšā vai lejā, beigu nav. Varbūt tās ir īstas beigas, bet, lai tās sasniegtu, vajag vairāk nekā vienu cilvēka mūžu.

„Mūžam sāpēm nav gals, kad mīlas saldums dzel”

„Mana mīla pieder kādam cilvēkam... viņa ir kā ķīķināšana bērēs, ikviena apkaunojums, vajadzēja to paslēpt jau ātrāk...

Ja tikai debesis kaut kad runātu... viņa ir tik aprunāta – katru svētdienu, katru nedēļu, dienu.

Mēs piedzimām slimi, - tu to vari dzirdēt viņus sakām.

Es piedzimu slimis un es to mīlu, āmen...”

Viņš ieturēja pauzi un pēc neilga brīža turpināja.

„Vienīgās debesis, uz kurām es tikšu sūtīts, būs tikai tās, kur būšu vienatnē un kopā ar tevi – manu mīlu... Katru svētdienu es nāku lūgt tavu svētību, sūdzēt šo grēku – mīlestību. Vai man tas ir vajadzīgs? Es nenāku šeit pēc savas gribas. Man tā ir liegta. Viņi domā, ka tu spēsi mani „salabot”. Bet es zinu...Tu zini, ka tā nebūs, esmu dzimis šāds, un mainīt to nav iespējams, kā tikai atteikties no visa un dzīvot dzīvi vienam...bet arī to es nevaru un nespēju...”

Tas bija viņa pēdējais izdvestais vārds. Karsta, ugunīgās liesmās kvēlojoša asara notecēja pār viņa iesārto vaigu. Smagam pūtienam veļoties pār mitro apakšlūpu, viņš piecēlās un devās ārā no baznīcas, devās mājup, kur viņu mūžīgi sagaida tīrība, māju siltums un maigā patvēruma sajūta. Mīlas pilnās sienas – aplīmētas ar dažādiem plakātiem, bildēm, fotogleznām un citādām interesantām lietām pieminai par kādu dzīves notikumu.

Smagās lietus piles atsitās pret jumtu kā dzeņa spicais deguns, kas tikko ietriecies priedes stumbrā. Katra nākošā ūdens pile arvien smagāka un smagāka. Šai dienai vairs īsti nebija, ko darīt. Prāts kā apjucis skrien domās apkārt tikai visam tam, ko viņš sarunāja baznīcā. Likās neiespējami domāt par kaut ko citu.

Tējas tase uz galda bija gatava, vakariņas arī. Pēc minūtes atskan telefona glābējzvans – zvanīja mīlestība. Viņš pacēla klausuli, lai saklausītu tās maigo, bet tai pat brīdī spēcīgo balsi, lai tikai dzirdētu „Es drīz būšu mājās.”

Ar to pietika, lai atviegloti nopūstos un sagatavotu lūpas lielam, mīlas sāpju pilnam skūpstam pirms vakariņām. Prāts sajuka prātā. Tas šodien bija iestrēdzis, ieciklējis, uzkāries uz vienām un tām pašām domām. Bija smagi acu priekšā redzēt visas sāpīgās dienas kā nelielā īsfilmā, grimstot atmiņās. Atcerēties un saprast to, ka tas viss ir izciests tikai mīlestības dēļ pret kādu.

Mīla dzēla ar saldu, sāpju pilnu dzēlienu, kurš saindē vēl vairāk. Visi to uzskatīja par slimību, kaut ko kroplīgu, nepareizu – „tā nedrīkst būt, tev jāmaina sevi, jāmaina.”

Sirds savilkās krūtīs sīkā kamolā, aptrūkās elpa, un viņš sabruka pie galda, kur vakariņas vēl priecīgi dvesa karstuma garaiņus. Mežonīgas asaras, akmeņi veļamies no klints, bira pār vaigiem, katra izdzedzinot jaunu ceļu.

Parasti iešana uz baznīcu līdzēja, un svētdienas bija tās, kad viņš varēja līksmi un brīvi uzelpot, bet viņa grēksūdze bija savādāka. Parasti tā bija vienkārša Dieva piedošanu lūdzoša, jo bībele šādu mīlestību laikam jau arī uzskata par grēku...

Mīļotais cilvēks klausulē izklausījās neparasti priecīgs, glaimu pārpildīts, nenoguris no smaga darba. Pagāja vairākas minūtes, un viņa vēl nebija pārnākusi mājās.

Tuvojās pēdējais brīdis, lai sevi saņemtu grožos un turpinātu gaidīt to glābēja dienu, kas bija tāls sapnis, kad viņi dotos prom no šīs zemes, šīs vietas, kur viņi dzīvo. Uz citu, labāku, kur apkārtējie pieņemtu, nenosodītu un dzīve, arī mīlestība būtu savādāka, vieglāka un pārstātu indēt ar savu saldi maigo dzeloni, kas pēc katra dzēliena ar vieglu pieskārienu aizdziedē un negaidīti triec atkal pa to pašu sāpošo vietu. Vēl pēc minūtes durvis atlēca vaļā. Viņš sagaidīja savu mīlu pie vakariņu galda nelielajā, omulīgajā virtuvītē, sniedza kaisles pilnu skūpstu, neļaujot savām sārtajām, noraudātajām acīm tikt pamanītām. Viņš atkal bija saņēmis spēkus un turpināja dzīvot tālāk. Vismaz uz kādu brīdi tas šķita iespējams.

„Tu raudāji?” mīla jautāja, liekot viņa acīm tūlītēji novirzīties un palūkoties tumšā kaktā.

„Nē, tu ko acis mazliet nemās šodien, nezinu, kas par vainu..” – melu pilnu smējienu viņš atbildēja, zinādams, ka viņa mīlai riebjas viņa nemitīgie pārdzīvojumi viņu mīlas seku dēļ.

„Es zinu. neslēp, lūdzu. Es zinu, par ko tu raudāji, bet zini, ka tam visam ir pienācis gals, rīt mēs braucam prom...”

Viņš nespēja noticēt tam, ko tikko dzirdēja. Nupat likās, ka viss ir sašķīdis tūkstoš kristāla lauskās, bet te viss salikās atpakaļ kopā. Vai tiešām mokpilniem dzīves gadiem ir gals jau rīt?

Lūpas kustējās un abas mutes vērās ilgām sarunām un, baudot vakariņas, līdz tam brīdim, kad šī nakts, kas bija jau pienākusi, bija negulēta, rosmes pilna, viņi kravāja savas mantas, lai rīt dotos prom.

Šeit cilvēki bija savādāki, saprotošāki, pieraduši un vienkārši citādi. Viss šeit bija citāds un dzīve tik tiešām bija savādāka. Nekādas paslēpes vairs nav jāspēlē, var dzīvot kā normāls cilvēks, nevis pazemots, apkaunots, no sabiedrības atstumts un ar pirkstu rādīts tikai tā dēļ, kuru mīli.

Atgriešanās tēvzemē! Pat uz mirkli nenāca prātā kā doma, bet gan reibinošs riebums. Sabiedrības aprobežotība nodarīja pietiekoši daudz sāpjpilnu ciešanu bērībā un līdz šai baltai dienai. Viņš vienmēr bija savādāks, viņa mīla arī. Tādus cilvēkus tur vienkārši nesaprata.

Likās, ka dzīve tā arī paies ar teikumu, ko kādā afīšu stendā viņš lasīja – „mūžam sāpēm nav gals, kad mīlas saldums dzel”.

Šī bija jauna elpa, jauns sākums, jauna dzīve un jauna mīlestība – sapnis, kurš šķiet tik sasodīti tāls.

„Tu vari sapņot un gaidīt”

/J. Akuraters./

Bija vēsa, drūma un pelēka diena. Jurijs sēdēja Sauriešu bārā un tukšoja kārtējo „simtiņu”. Viņš tur jau sēdēja divas stundas un mierīgi domāja, kasīdams bārdaino zodu. Jurijs bija aizdomājies par savām iespējām labi nopelnīt naudiņu.

Jurijs bija pirms trim gadiem pabeidzis mācīties tehnikumā par pavāru un viņam ļoti padevās gatavot garšīgus ēdienus. Jurijs sapnis bija kādreiz atvērt pašam savu, nelielu kafejnīcu. Sauriešu pieturā piestāja autobuss, un Jurijs, tukšojot „granjonku”, noskatās uz tā pasažieriem. Tad pēkšņi viņš ierauga no autobusa izkāpjam ļoti skaistu, brīnišķīgu sievieti. Viņai ir tumši, cirtaini mati, skaists, melnā mētelī ietērpts augums un nedaudz nesteidzīga gaita.

Jurijs zināja tikai vienu- šī dāma nedzīvo Sauriešos, jo Sauriešos viņš pazīst kā savus piecus pirkstus. Jurijs grib iepazīties šo meiteni, bet nezina, kurp viņa dodas un ko viņa šeit, Sauriešos, vispār dara. Kādu laiku Jurijs aizsapņojās, kā būtu dzīvot kopā ar šo sievišķi un vadīt savu mazo kafejnīcu. Pa to laiku dāmīte jau bija aizgājusi no viņa redzes loka, un viņš pie sevis nodomāja: „Na i h** s ņim.” Bet, tomēr, viņš turpināja par skaisto sievieti domāt, un caur mākoņiem sāka spīdēt saule. Jurijs pastūma glāzīti tālāk, jo rīt taču jāiet uz darbu un skaidrā viņš šo pavasarīgo saulīti izbaudīs labāk.

Garu darba dienu „Čili picā” aivadijis, Jurijs ar autobusu brauca mājās. Autobuss ir diezgan pilns, bet pieturās turpina kāpt daudz cilvēku. Pēkšņi Jurijs sirds sāk sisties kā traka, jo autobusā iekāpj atkal šī brīnišķīgā sieviete ar melno mēteli. Viņa apsēžas Jurijam blakus brīvajā vietā, un Jurijs kļūst pavisam uztraukts. Visu ceļu līdz pat Sauriešiem sieviete sēdēja Jurijam blakus. Visu ceļu līdz pat Sauriešiem Jurijs nespēj saņemties šo sievieti uzrunāt.

Vakarā Jurijs nespēj iemiegt, jo nevar beigt domāt par skaisto sievieti. Ir jau pagājis mēnesis, bet skaisto dāmu Jurijs nebija vairāk redzējis, ja neskaita viņa sapņus katru nakti. Jurijs to saprata un skaļi sev noteica: „Tu vari sapņot un gaidīt, bet, ja nerīkojies, nekas nenotiek...”

Mans Dievnams

Es sēžu uz koka zara un lūkojos apkārt, lūkojos uz to, ko man devis Dievs. Es domāju, domāju par to, ka Viņš man ir devis, Viņš man devis sauli, kas spoži spīd uz manām aukstajām rokām, Gaisu, kas palīdz uzturēties šajā Dievnamā, acis, lai redzētu visu to labāko un netiektos uz slikto, smadzenes, lai domātu, ko dara un lai netēlotu malēnieti, un galu galā viņš deva man dzīvību, lai es to visu spētu sajūst un izjust.

Mans Dievnams ir tas, kas mīt manā mazajā sirsniņā, jo citur viss apkārt ir viena vienīga elle, bet tas nekas, jo labais vienmēr uzvar. Kāpēc ir tā, kā nevajadzētu būt? Kāpēc mēs ticam tam, ko neredzam, kāpēc mēs ticam tam, ko dzirdam, kāpēc mēs dzirdam to, ko negribētu dzirdēt. Tāds ,lūk, ir šis Dievnams.

Pilns ar sāpēm, kas nav rimušās, ar meliem, kuri nav izlaboti, ar rētām, kuras nav sadzijušas. Kas mūs nosoda? Laikam, ka mēs paši, jo nedomājām, ko darām un kā būs. Mēs esam tādas būtnes, kas no sākuma izdara un tad tik domā, ko izdarījuši.

Antiņš un es mūsdienu pasaulē

Mūsdienās viss ir citādāk un ir tikai dažas vērtības, kas pastāvēja un pastāvēs mūžīgi. Manuprāt, šīs vērtības ir ģimenē un mīlestībā, jo katram ir kāds, kas tam nozīmē visu pasauli.

Antiņš lugā bija labestības iemesisojums, un viņam piemita tik daudz laba, ka mūsdienās tādu cilvēku būtu jāmeklē ļoti ilgi, un tāpat tādu kā viņu var arī neatrast, jo mūsdienu pasaule un tehnoloģijas ir mainījušas cilvēku uztveri par dzīvi un vērtībām, bet es ticu, ka katrā cilvēkā ir kaut kas no Antiņa gaišuma. Ir tikai jāprot pašam to pamanīt sevī un izcelt.

Cilvēki ir dažādi, un arī viņu dzīvesveids ir atšķirīgs. Kāds strādā dienām un naktīm, lai tikai pabarotu savu ģimeni, bet kāds cits tikmēr sūdzas par savu dzīvi, kaut gan viņam ir viss un vēl vairāk kā nepieciešams.

Mēs vienmēr spriežam par citiem, taču neredzam sevi. Mums ir jābūt pateicīgiem par to, kas mums ir, jo vienmēr var būt arī sliktāk.

Antiņš ir tēls, no kura mums katram ir jāiedvesmojas un jāpadara pasauli labāku.

„No sevis kas var projām bēgt.”

/J. Akuraters./

Reiz kādā karaļvalstī karalis, būdams jau vecs un vārgs, nevarēdams vairs pārvaldīt valsti, aizgāja pie sava dēla un teica, ka viņam būs jāņem karaļvalsts savās rokās. Bet, karaļa dēls ir vēl jauns jauniešs, nenopietns un vēl nenobriedis, lai tagad, uzreiz ņemtu karaļvalsti un pārvaldītu to. Karaļa dēls, uzzinot jauno vēsti, ka būs karalis, apmuls un viņa acīs varēja redzēt, ka ir nobijies, jo negrib vēl kļūt par karali. Karaļa sieva, to redzējuma, teica karalim, ka viņš nav gatavs, ka viņš ir par jaunu. Karalis zina, ka viņš ir vēl par jaunu, bet viņam nav citas izvēles, tik un tā būs viņam jāuzņemas šī atbildība. Tikmēr dēls sēž savā istabā un no satraukuma un bailēm nezina kur likties. Viņam visu laiku galvā šaudās domas par to, ka viņam būs jākļūst par karali.

Visi pils skolotāji un padomu devēji iet pie viņa un cenšas mierināt viņu, sakot, ka tas nav viegli tā uzreiz kļūt par karali, no tās bezrūpības, kad biji jauns, uzreiz kļūt par pieaugušu un nopietnu vadoni, kuram tauta uzticas, bet tāpēc tev esam mēs, kas dos tev padomu grūtā brīdī un galu galā tu no šīs atbildības nevari aizbēgt, tu esi troņa mantinieks, šī atbildība tev jau no dzimšanas nāk pūrā. Karaļa dēls, šo dzirdot, nobīstas un nolemj pa nakti aizbēgt no pils, aizbēgt no atbildības un no paša sevis. No rīta visi pilī saprata, ka karaļa dēls ir aizbēdzis. Karalis, dzirdot šo ziņu, pakrīt nemanā, jo neiztur savas sāpes, ko ir nodarījusi ziņa par dēla aizbēgšanu. Viņam paliek tik slikti, ka pēc kāda laika karalis nomirst. No tās dienas karaļvalstī ir drūmie laiki un neveiksmes laiki. Viss apkārt ir drūms un slikts, jo nav neviena, kas visus uzmundrina un saliedē. Arī karaliene nepaliek jaunāka, viņai arī slikti, jo nu viņa ir palikusi viena.

Bet pa to laiku karaļa dēls bez rūpēm dzīvo kaut kur pie jūras. Kādu dienu viens no karaļvalsts padomniekiem izstāsta situāciju un lūdz viņa atgriešanos. Karaļa dēls sev prasa: „Vai es tā varu ņemt un atgriezties? Stāties pretim pagātnei, tam, kas mani pavada tajās zemēs?” Karaļa dēls nevarēja pats ar sevi vienoties, viņu mocīja domas, un ķermenis arī tā savādi uzvedās. Pagāja vairākas dienas, līdz viņš izlēma atgriezties.

Karaļa dēla atgriešanās bija šoks ne tikai viņam, bet arī visai tautai, kas nevarēja noticēt tam. Viņam bija tāda doma, vai vispār viņu pieņems, cienīs un uzklausīs kā jauno karali. Bet, tomēr, tās bija liekas domas, jo tautai vajadzēja kādu, kas spēja to vienot. Tādu personu, kuru tie cienīs un uzklausīs. Tādai personai būs jābūt viņam, jo tas ir viņa liktenis un dzīve, no kuras aizbēgt nav iespējams, kaut vai tālu tu bēgot.

Suņi

Cik lieli var būt suņi,
Bet lieli var būt tiem arī puni.

Lai suņi būtu jauki,
Tiem jādāvina trauki.

Šiem suņiem vajag barību,

Bet tāpat arī mīlību.

Lai suņi varētu dzīvot,

Tos jāaudzina mīlot.

Mana valoda

Kas tad ir tā “mana valoda”? Vai tā ir mana dzimtā valoda? Vai valoda, kas pieder tieši man? Laikam jau valoda, kuru es zinu, kurā es runāju, kurā es mācos. Tā var būt gan latviešu valoda, gan krievu valoda, gan ķīniešu valoda. Tā ir valsts valoda tavā valstī. Tā ir tā, ar kuras palīdzību mēs sazināmies. Dieva dotā iespēja! Kas gan zina, kas būtu bez valodas? Vai mēs visi sēdētu mežā un domātu par bezgalīgajām iespējām? Vai mums vispār būtu mājas? Vai pastāvētu draudzība? Man liekas, ka nē. Vai mēs tiktu līdz tādām progresām bez valodas? Gan jau nē. Valoda ir tas, kas satur mūs visus kopā. Valoda ir tā, kas padara mūs gudrākus. Tā ir zinātne.

Bez valodas mēs nebūtu nekas, tāpēc cieniet to!

Mans baltais piedzīvojums

Baltās sniegpārslas ceļā es satiku mazo sniegavīru, kurš mani aizveda vienā no jautrākajiem un smaida pilnākajiem piedzīvojumiem. Tur es satiku daudz jautrus cilvēkus un uzzināju daudz jauna. Tur es pavadīju Veco un sagaidīju Jauno gadu. Apņēmos izdarīt daudz laba!

Neaizmirstami bija Ziemassvētki – laiks, kurā es sapratu to, ka mums katram ir savs eņģelis, kurš sargā mūs, un, lai arī, cik ļauna būtu darījuši, katrs mēs spējam darīt labas un jaukas lietas.

Šis īsais, taču jaukais piedzīvojums man lika daudz smaidīt. Tāpēc ar nepacietību gaidu nākošā gada īso, balto piedzīvojumu.

Darbs mūs māca

Beidzot ir sākusies vasara, un jaundzimušais kurmēns Raks vēlas māmiņai palīdzēt. Raks sēdēja siltajā kurmju aliņā, kura atradās augstu debesīs – septiņdesmit sestās ielas trešajā mākonī, bet māmiņa ravēja lietus sakņu dārzu. Kādu dienu, kad kurmēns jau lieliski prata rakt, viņa nelielajā kurmja galviņā iešāvās lieliska ideja... Diezin kāda?

Raks bija nolēmis doties ārā no savas mākoņālas. Kad kurmēns bija saņēmis, viņš to patiešām izdarīja. Viņš izrāpoja ārā. Lielajā pasaulē. Kad kurmēns bija pilnībā izlīdis, tā actiņas sāka nelāgi sāpēt, bet ne jau ilgi, jo acis ātri pierada. Raks ieraudzīja māmiņas sakņu dārzu, viņš tūdaļ sāka to ravēt – rakt. Neveiklā kurmēna darbs beidzās ar māmiņas bēdīgo skatienu. Kurmēns paskatījās uz paveikto darbu un ātri vien saprata, ka tas nebija labs darbs. Brīdi skatījies uz izpostīto dārzu, viņš sacīja māmiņai: “Nekas, mēs to veidosim no jauna!”

Tā arī notika. Nākošajā dienā tapa liels un skaists lietus sakņu dārzs, un nu Raks saprata, ka darbs mūs māca.

Mans mīļākais gadalaiks

Nav pat ko domāt! Mans vismīļākais gadalaiks ir pavasaris! Šajā gadalaikā notiek īsts sajūtu uzbangojums, cilvēku atmoda no ziemas miega un dabas uzplaukums!

Kad ieraugu pirmo, auksto un gaismā vizuļojošo sniegpārsliņu, liekas, esmu laimīga! Bet, kad ieraugi maigo un vistīrāko pavasara pirmo ziedu, saproti, šī laime kļuvusi silta. Tā uzziedēja un atkusa līdz ar balto pārsegu. Un prātā tūdaļ uzplaukst Raiņa dzejotais:

„Zīlīte sēd uz zariņa gala: Nebūs vairs ziema, nebūs vairs sala!”

Pavasārī arī cilvēki uzzied līdzīgi ziediem. Viņu sejas atmaigst, lūpu kaktiņi paceļas augšup un uzzib mirdzošie skatieni. Visiem nelaimīgajiem apkārt apstāda uzmanības un mīlestības puķudobi, lai tie uzzied ar divkāršu spēku. Un atkal Raiņa vārdi iespiežas domās:

„Gudrie kraukļi nedrīkst skaļi runāt pret pavasari.”

Protams, viskošāk pār visiem un visām, apgērbusies ir daba. Tā rada silto un maigo pavasara laimi un ziedošos cilvēkus sev apkārt. Daba vienmēr ir droša savos uzskatos un darbībās, tā pieņem ar atplestām rokām visus nācējus, neko neņemdamā pretī. Tā ir mūsu pavasara būtības māte.

Pavasaris mūs noved nekontrolējamā laimes un prieka izvirdumā. Gluži kā vulkānā, mūsu pozitīvās emocijas sprakšķ uz visām pusēm, aplipinot citus. Pavasara sajūtas ir neatkārtojamas, un katru reizi liekas, ka pavisam nepiedzīvotas. Tāpēc jau es teicu, ka „nav pat ko domāt”, to vajag sajust! Es ar sirdi jūtu, ka mans mīļākais gadalaiks **ir** pavasaris!

Ziemā...

Baltās sniegpārslas ceļā
Es virzos uz pareizo pusi.
Uz pusi, kur gaida mani prieks.

Prieks sagaida mani ar balto kažoku mugurā
Stāvu es nakts vidū baltā pļavā,
Skatos uz mirdzošām zvaigznēm,
Kuras spīd tieši man acīs!

Beidzot ir uzsnidzis sniegs!
Sniegs pārklāj zemi baltā, skaistā kažokā,
Sniegs, sniedziņš balts!

Baltā sniegpārsla

Baltās sniegpārslas ceļā

Putenis putināja.

Baltās sniegpārslas ceļā

Eglītes nēsāja.

Baltās sniegpārslas ceļā

Salūti lēkāja.

Baltās sniegpārslas ceļā

Sniegavīru cēla.

Baltās sniegpārslas ceļā

Kaķēni skaļi skrēja.

Un suņuki jautri rēja.

Ak, baltā sniegpārsla!

Viss ir tavā ceļā - visi prieki, visas bēdas,

Kuras radi tu!

Vecais un gudrais suns

Reiz dzīvoja kāds suns, kuru sauca Olafs. Viņš tagad ir kādas optimistiskas ģimenes suns. Es stāstīšu par to, kā Olafs nonāca kādā barā un saņēma mācību. Un, pateicoties mācībai, Olafs izglāba kāda kucēna nākotni no nokļūšanas uz ielas.

Kad Olafs bija pavisam mazs, māja, kurā viņš dzīvoja ar saimniekiem, nejauši aizdegās, jo Olafs spēlējoties bija apgāzis degošu sveci. Mājā tanī brīdī atradās viens bērns un divi pieaugušie. Suns Olafs un mazais bērns ar māti un tēvu izkļuva dzīvi un mājai beigu beigās bija tikai nedaudz apdegusi siena, bet ģimene neturēja ļaunu prātu, bet Olafs to uztvēra tik nopietni, ka aizbēga no mājām. Viņš skrēja, cik ilgi vien spēja, kamēr tajā pašā brīdī saimnieki viņu meklēja. Olafs, skriedams visu nakti, bija piekūsis un bija nonācis pie kāda jauka miesnieka, kurš viņu pabaroja ar desas gabalu. Nepagāja nemaz ilgs laiks, līdz Olafs sailgojās pēc mājām, bet viņš bija nejauši ieskrējis kādā pamestu suņu barā, no kura viņu nelaida ārā. Tur katrs žēlojās par sevi. Kad bars bija dzirdējis Olafa stāstu, viņi uzdeva jautājumus. "Vai tiešām tas ir tavs iemesls?" jautāja barvedis. "Ja mums būtu bijis kā tev..., tu nevari iedomāties, kas tu par karali skaitījies, tevi apčubināja, tevi paēdināja, bet mūs, mūs vienkārši pameta uz ielas kā tādus nevajadzīgus traucēkļus!" uzblāva barvedis. "Bet manis dēļ aizdegās māja!" atteica Olafs. "Bet tu pats teici, ka tas bija nelaimes gadījums!" attrauca barvedis. "Reiz tu, puis', sapratīsi, kādu kļūdu tu pieļāvi, aiziedams no mājām, **mēs visi saņēmām mācību,**" teica barvedis. Kādu dienu Olafs redzēja lēnām, vārgi velkoties pa ielu kādu kucēnu, kurš bija aizbēdzis no mājam. Olafs pieskrēja pie viņa un saprata, kas ir atgadījies. Viņš veda kucēnu pie prāta, un mazais suņuks devās mājās.

Un kas notika ar Olafu? Olafs atrada sev jauku ģimenīti, iekārtojās pie daudziem jauniem suņu bērniem un kļuva par to skolotāju.

Ringolds Švītņs

11.klase

Ir labi, ka tu esi man klāt,

Klāt, kad tevi man vajag visvairāk,

Ka radi to sajūtu, kas liek nepārtraukti smaidīt.

Ir labi, ka tu esi tik jauka,

Ka tevī ne kripatiņas ļauna,

Ik diena man ir forša,

Jo ar tevi sajūta man droša.

Salocītā dakša

Reiz skolas ēdnīcā, kāds zēns salocīja dakšu. Neviens to nenojauta, bet šī dakša bija īpaša. Dakša prata darīt labus un sliktus darbus. Kamēr dakšu kāds nebija salocījis, tā darīja labus darbus. Piemēram, kad kādai klasei bijis klases vakars, skolēni pēc sevis nesavāca klasi. Klasi satīrīja taisnā dakša, skolotāja bija ļoti priecīga un gandarīta, bet tagad, kad dakša salocīta, skolā sāk notikt briesmu lietas. Skolā lūzt trepes, sāk slēgties signalizācijas un skolā ir ļoti auksti. To visu panākusi viena nieka dakša, bet te neviens pat to nenojauš, tomēr ir viens zēns, kurš novēro dakšu, reiz viņš šo dakšu dzirdējis buramies. Skolēnam bail kādam to stāstīt, jo visi domās, ka viņš ir jucis. Tomēr skolā briesmu lietas turpinājās. Kādu dienu pavāre dakšu atlocīja. Skola atkal vienmēr bija tīra un kopta. Tā tas noticis daudz reižu, bet vienmēr dakšu kāds atloka atpakaļ. Skola paliek pateicīga dakšai, jo, ja šādi būtu ar visiem priekšmetiem, tad vienmēr neviens neko nelauztu.

Līkā dakša

Līkā dakša stāv

Seja viņai blāv.

Kur lai dakša stāv?

Kāpēc viņa blāv?

Līkā dakša līkst

Un pēc brīža plīst.

Dakšas mati slīkst

Bet pati dakša tikai līkst.

Mans dzīves ceļš

Vai esi dzirdējis teicienu – dzīve sākas pēc četrdesmit? Muļķības! Dzīve sākas no tavas dzimšanas un turpinās līdz tās beigām. Mans dzīves ceļš vēl ir īss un samērā mierīgs. Es savu dzīves ceļu eju jau 12 gadus un ar to lepojos. Mani vienmēr aizrauj zīmēšana un jautrība. Es jau visus 12 gadus tuos kopā ar savu labāko draugu.

Kad man bija trīs gadi, es sāku iet bērnu dārzā. Tas bija mans pirmais darba kolektīvs. Mēs visi bijām draudzīgi un vienmēr rotaļājāmies kopā. Manuprāt, ir svarīgi mazam bērnam būt kolektīvā, ar kuru viņam jāmācās sadzīvot un sastrādāties. Ne vienmēr man patika iet uz bērnu dārzu. No rītiem man gribējās pagulēt, bet pēcpusdienā es gribēju ilgāk būt bērnu dārzā, negribēju iet mājās.

Kad sāku iet skolā, viss mainījās. Es netiku uzņemts pārāk labi, vienmēr jutos tā kā mazliet atstumts. Mācībās man neveicās pārāk labi, un ar draugiem bija tāpat. Es bieži tiku apcelts un aizskarts. Tā tas turpinājās divus gadus.

Mājās man patika labāk, un es gribēju mācīties mājās. Bet vienmēr, kad man sāpēja, es izdomāju daudz labu lietu, par ko priecāties.

Atcerējos, ka tad, kad biju pavisam mazs, mani visi bužināja un mīlināja. Diemžēl tagad vairs nē.

Vienmēr esmu domājis, ka kļūšu par veterinārārstu, tagad esmu pārdomājis – gribu būt IT speciālists. Bet varbūt būšu animators. Redzat, cik daudz iespēju ir dzīves ceļā!

Manas dzīves ceļš

Mani sauc Diāna, pašlaik vēl esmu ļoti jauna un esmu nodzīvojusi vēl tikai 12 gadus. Man priekšā vēl visa dzīve. 12 gadi ir ļoti īss dzīves ceļš, tādēļ pastāstīšu par to, kas ir noticis šajos īsajos 12 gados.

Pašu bērnību es īsti neatceros, bet zinu, ka es dzīvoju Ulbrokā un vēl joprojām tur dzīvoju. Tad, kad man bija apmēram 1 gadiņš, manam brālim Mārim bija apmēram seši līdz septiņi gadi, un tajā laikā viņš jau bija beidzis bērnudārzu un sācis iet skolā, kamēr es pat nebiju sākusi iet bērnudārzā un nemācēju pat runāt un normāli staigāt, tikai rāpot.

Mana mamma stāstīja, ka es bērnudārzā sāku iet, kad man bija trīs gadi. Tad es vēl biju maza un īsti nesapratu, kas ir bērnudārzs, bet, protams, ar laiku pieradu, un man tas iepatikās. Bērnudārzā bija ļoti jaukas, foršas, atraktīvas audzinātājas un auklītes, kuras pret bērniem izturējās jauki, un, ja gadījumā kas notika, mierināja un centās kā palīdzēt, viņām tas bija grūti, jo bērni vēl bija mazi un īsti nevarēja saprast, ko bērni vēlas un kāpēc viņi raud, bet tik un tā centās ko labot un saprast viņus.

Sākumskolā es sāku mācīties septiņu gadu vecumā. Sāku mācīties skolā, tad pat, kad pārējie mani grupiņas biedri. Ulbrokas vidusskolā mācos jau kopš pirmās klases, un pirmos četrus gadus mācījos sākumskolā pie skolotājas Guntas Jaundalderes. Atzīmes priekš manis man bija izcilas, bet, protams, ar katru gadu tās kaut nedaudz pasliktinājās. Mīļākais priekšmets sākumskolā man bija matemātika un mūzika, jo tajās mācībās es visu sapratu. Līdz ar pirmo klasi es sāku mācīties arī Ulbrokas mākslas skolā sagatavošanas klasē. Mamma teica, lai izvēlos mācīties mākslas skolā vai mūzikas skolā beigās tomēr izvēlējos mākslas skolu, jo no draudzenēm biju dzirdējusi, ka mūzikas skolā ir mājas darbi, un man viņi nepatīk, tāpēc arī negāju.

Pagājušogad es sāku iet pamatskolā 5.a klasē, bet šogad jau 6.a klasē. Pamatskolā mācīties ir grūtāk nekā sākumskolā, jo ir vairāk stundu un grūtāka viela. Es domāju, ka es šajā skolā mācīšos līdz devītajai klasei un tad iešu uz mākslas akadēmiju, bet neesmu vēl neko īsti izlēmusi. Mākslas skolā es mācīšos līdz galam, jo mākslas skolā ir septiņi kursi un pašlaik es mācos piektajā kursā. Skolā man ir daudz draugi, un skolā es pavadu ļoti daudz laika. Es domāju, ka nevienam bērnam īsti negribas mācīties arī man nē, bet lai kaut ko sasniegtu, tas ir jādara.

Dzīves ceļš

Ceļš var būt gan zemes ceļš, gan parasts ceļš, gan šoseja. Tas var vest gan pa labi, gan pa kreisi, uz priekšu un atpakaļ. Ceļu var arī uzzīmēt uz lapas, var arī vienkārši izdzēst.

Bet dzīves ceļš nav tāds pats kā parasts ceļš, tas nevar būt šoseja vai zemes ceļš. Tas ir katra iedomu ceļš. Katram dzīves ceļš ir savādāks - vienam tas ir veiksmīgāks, citam ne tik veiksmīgs...

Kad mēs esam pavisam mazi, mēs neizlemjam savu dzīves ceļa sākumu, to mūsu vietā izdara vecāki. Augot lielāki, mēs sākam pieņemt mazus lēmumus paši un pamazām ievirzām sevi pa savu dzīves ceļu. Augot vēl lielāki, mēs sākam ielaist savā ceļā arī citus cilvēkus. Dažreiz šie cilvēki mūs pieviļ, bet ir arī tādi, ar kuriem mūsu ceļš paliek vēl skaistāks. Augot vēl, mēs sākam veidot savu karjeras ceļu.

Dažreiz mēs savā ceļā pieņemam nepareizus lēmumus un nogriežamies nepareizajā virzienā. Citreiz mēs baidāmies būt atšķirīgi un iet savu ceļu, tā vietā izvēloties sekot citiem. Tomēr pieļautās kļūdas mūs ved arvien tuvāk laimīgajām beigām. Parastam ceļam beigu nav, tu vari vienmēr atgriezties atpakaļ un sākt no sākuma, bet dzīves ceļā atpakaļceļa nav.

Beigās tad, kad, ejot dzīves ceļa pēdējos metrus, var redzēt jau saulainās beigas, mēs atceramies pieļautās kļūdas un pabeigtās lietas. Nonākot galā, mēs saprotam to, ka visa dzīve ir bijusi tikai gara pastaiga pa dzīves ceļu.

Piena ceļš

Piena ceļš ir balts kā pūka, kā vistīrākais sniegs no debesīm, tas ir tikpat balts kā Salaveča bārda visskaistākajai dienai.

Piena ceļu var atrast gan debesīs, gan manā brokastu bļodā starp auzu pārslām, bet tas arī draudzējās ar uzpūteni lielajā katlā.

Piena ceļš var mirdzēt manās acīs, kā arī uz šī piena teksta, tas var aiztecēt projām kosmosā un ietecēt tavā prātā, un tad tu tikai sapratīsi, kas ir piens un kas ir ceļš, un kas tie ir abi kopā!

Vai tu to jau esi to sapratis? Ja saprati un uzzināji, tad piezvani.

Man pieder pats vērtīgākais

Īstenībā man nepieder pats vērtīgākais, jo man nepieder „Milkas” fabrika un „H&M” apģērbu tīkls. Varētu padomāt, ka es neesmu pārāk iedziļinājusies šajā tēmā, bet kurš gan mūsdienās iedziļinās? Visi skatās ,tā teikt ,tikai uz „vāku” ,reti kurš skatās saturu.

Tagad savā vērtībā cilvēki atliek naudu ,naudu un vēlreiz naudu. Gribat mīklu? „Bez tā tu būsi nekas, neko neiesāksi un neko neuzveiksi. Cilvēki iemīdīs tevi zemē vēl ātrāk par mušu, līdz sapratīs, ka tagad bez šīs lietas tev nav palicis neviena paša drauga.”

„Bet vai tad viss ir patiešām tik skarbi, profesor?” iemalkojusi tēju ,sieviete ieskatījās gudrajās profesora acīs. ‘’ Es pazīstu vairākus desmitus cilvēku , kuriem pats vērtīgākais ir ģimene. Viņiem nav svarīgi, cik dārga mašīna stāv viņu pagalmā, viņiem ir svarīgi tas ,ka viņi brauks ar šo mašīnu sveiki un veseli un ,galvenais, - pilnā sastāvā.’’

Tāpat nauda visu bojā. Sapratne, ka tavā īpašumā ir vairākas lielas kaudzes parastā papīra sajaukta ar kokvilnu, nobendē cilvēku. Viņš sapūst no iekšpuses, un beigās paliek vien skaists apvalks.”

“Šeit gan jums piekritīšu. Gan tiešā , gan pārnestā nozīmē.” Sieviete nolika tasi uz galda un paņēma somu. ‘’ Paldies par interviju, profesor! ,,

Iesēdusies mašīnā, viņa iedarbināja motoru un lēnām devās uz pilsētas pusi , nekaunīgi apzinādamās, ka arī viņai pats vērtīgākais ir nauda, un ka par šo interviju viņa dabūs pietiekamu summu, lai aizbrauktu atpūsties uz kādu siltu zemi.

Bet profesors tobrīd klusumā sēdēja savā guļamistabā un vēroja sievas fotogrāfijas, viņas nebija jau veselus 24 gadus. Viņš labi apzinājās, ka nevienam nevarēs iestāstīt to, ko pats bija sapratījis jau pārāk vēlu.

Cerību ceļš

Cerība mīt visos cilvēkos, jebkurā un katrā cilvēkā un pat mazās dvēselītēs. Viņiem ir cerība, ka kaut kas izdosies, notiks vai nenotiks.

Pat ļaunam un noziedzīgām cilvēkam ir cerība, ka viņam izdosies aplaupīt banku un viņu neiesliks cietumā.

Pat gliemežiem ir savs cerību ceļš, kuru viņš mēģinās iet un cerēs nokļūt līdz mērķim. Viņiem ir cerība, ka viņu neviens neapēdīs un nesamīdīs un viņš nokļūs līdz savam mērķim - rabarberam.

Pat jau zaudētā hokeja spēlē visiem ir cerība, ka varēsīm iemest pēdējos vārtus un kaut kā izlīdzināsim rezultātu un spēlēsim kaut papildlaiku, bet tomēr izcīnīsim, izrausim uzvaru.

Tādas ir manas domas par cerību ceļu un man arī ir savs cerību ceļš mācībās, sportā, dzīvē...

Uzvaras ceļš

Šis ir ceļš, par ko katram jācīnās pašam. Es šo ceļu esmu gājis un izgājis ar lielām pūlēm, kas man arī sagādāja uzvaru.

Tātad tas sākās rudenī. Treneris pastāstīja mums par Eirāzijas čempionātu un izvēlējās pāris, to starpā arī mani, priekš gatavošanās. Daudzi šo ceļu neizgāja un pameta treniņus, bet es turpināju trenēties. Protams, tas bija grūti un sāpīgi, bet, ja tu no sirds to vēlies, viss būs ļoti viegli.

Atlika trīs nedēļas līdz manam čempionātam. Treniņi palika arvien smagāki un smagāki. Es jau knapi varēju visu izturēt, un tad treneris pateica, ka tagad mums jānododas mājās un jāatpūšas līdz čempionātam.

Pienāca čempionāts. Manā grupā bija 10 cilvēki. Vienu pēc otra man izdevās vinnēt līdz cīņai, kur man iesita pa celi, kur nav atļauts sist. Es vairs normāli nevarēju pakauties, bet tad treneris pateica: „Nekad, nepadodies”, un es tā darīju un kļuva par čempionu.

Šis bija stāsts par manu uzvaras ceļu, lai kļūtu par labāko no labākajiem. Šis bija grūti ejams ceļš, bet es to izgāju.

Klases ceļš

No pirmās klases mācoties kopā, klase nogājusi un nobraukusi daudz kilometru pa mūsu klases ceļu.

Ik gadu mēs braucam ekskursijās. Kad mēs pa to pašu ceļu braucam atpakaļ, mēs smejamies un atceramies muļķības, kuras sadarījām ekskursijas laikā.

Daži klasesbiedri iet mācīties citās skolās, bet mēs viņus atceramies un dažreiz arī satiekamies. Pat ja viņi nemācas mūsu skolā, mēs viņus aicinām uz klases vakariem.

Mēs palīdzam viens otram, ja kādam klājas grūti. Mēs staigājam pa pasauli un veidojam savu ceļu, bet mēs tajā pašā brīdī veidojam klases ceļu mācoties, palīdzot viens otram.

Klase ir kā ģimene, un arī pēc skolas beigšanas mēs paliksim tā pati klases jeb saliedēta otrā ģimene. Klases ceļš ir tas, kas paliks mums atmiņā uz visu mūžu.

Es savu zemi nepārdodu

Latvieši ir laimīgi cilvēki! Mums ir pašiem sava valsts, valoda un robežas. Mums ir viss, kas vajadzīgs laimei. kataloniešiem, piemēram, nav.

Televīzijas ziņās vakar stāstīja, ka katalonieši veica iedzīvotāju aptauju par atdalīšanos no Spānijas. Es pat nezinu, kas ir katalonieši, bet skan līdzīgi kā latvieši. Un viņu esot septiņi miljoni. Viņu ir pat tik, cik lietuviešus, latviešus un igauņus kopā ņemot... Bet viņiem nav savas valsts!

Tā vien liekas, ka viņu zemē ir pabijis Dīteriha līdzinieks no rokoperas „Lāčplēsis”, bet atšķirībā no Latvijas, viņa novēlējumi jau ir piepildījušies, un viņa teiktais:

„Kad jūs Rīgu nobarosiet,

Tad jūs Rīga pašus aprīs.

Jūsu stundu pēdīgāju

Dziedās Rīgas zelta gaiļi.

Un kad jūs te Rīgā būsiet

Sīka sauja svešinieku...” ir jāsaprot burtiski.

Viņš pareģoja, ka tauta pati ar savām rokām atdos tiesības uz pašnoteikšanos. Vai pārdos savu pilsētu ...

Ja kādai tautai atņem tās teritoriju un brīvību iekarotāji, tad pārējā pasaule to neatzīst, un agri vai vēlu ir cerības to atjaunot. Bet, ja valsti pārdod, tad tas ir uz visiem laikiem!

Valsti būtu grūti pārdot kā preci, bet notirgot atsevišķu pļavu, mežu, ezeru ir reāli. No vēstures vajadzētu mācīties.

Mācīsimies no kataloniešiem, pat tad, ja tur tas „scenārijs” nemaz tāds nebija!

Ja kāda tauta ir kļuvusi par neko savā zemē, tad nevajag par to šausmināties, bet domāt.

Ko mēs varētu darīt lietas labā katrs personiski un visa tauta kopā. Katram jāsāk ar sevi!

Cilvēki, es savu zemi nepārdodu! Mūsu ģimene mūsu zemi nepārdod!

Un mums jāievēl politiķi, kuri radītu apstākļus, ka sava zeme nav jāpārdod. Un jāgādā, lai starp politiķiem nebūtu „Kangaru” un „Dīterihu”, kuri ar viltu vai par naudu pieņem likumus, kuru iespaidā cilvēki ir spiesti izpārdot savus īpašumus un emigrēt.

Tagad ir tādi laiki. Nevajag karu. Pietiek katram pārdot savu māju, vasarnīcu, lauku vai mežu, lai nekā vairs nebūtu. Gabaliņš Latvijas pāriet citas valsts pilsoņa rīcībā. Un nebūs par ko karot un ko aizstāvēt. Pretī var saņemt nelielu papīru kaudzīti, uz kuras glīti nodrukāti cipari vai pārskaitījums bankas kontā.

Nauda visiem patīk. Naudu visiem vajag. Kādas tik skaistas, noderīgas un ļoti vajadzīgas lietas par to var sapirkt!

Bet pirms šī pirkšanas/pārdošanas līguma slēgšanas vajadzētu sev atbildēt uz jautājumu, vai tas, ko es gribu pārdot, ir manis pirkti? Vai tiešām mana vecvecmamma šo zemi kopa, lai es to pārdotu un par iegūto naudu nopirktu kārotās mantiņas, kuras pēc pāris mēnešiem izmetīšu kā nolietotas un no modes izgājušas.

Bet galvenais – vai kopā ar savas dzimtas mežu es nepārdošu arī savu valodu, tiesības uz Latvijas pasi un sirdsapziņu?

Es nedrīkstēšu no politiķiem gaidīt, lai viņi neiztirgo Latviju svešzemniekiem, ja pati tā rīkošos.

Man pagaidām nekas nepieder. Es tikai ceru, ka mani opji, omes, mamma, tētis un viņu ievēlētie „tautas kalpi” manu valsti neiztirgos pasaulei!

Bet ir arī labā ziņa – neviens nevar Latviju ielikt somā un aiznest! Katrs var kļūt par latvieti, ja grib!

SATURS

I.KĀDA DZĪVE

Līga Vīksna	5.lpp.
Kristiāna Veisa – Trifanova	6.lpp.
Džūlija Bubnova	7.lpp.
Denijs Kalmanis	8.lpp.

II.MANI PAŠPORTRETI

Kristiāna Veisa – Trifanova	10.lpp.
Paula Patrīcija Slavika	11.lpp.
Mārtiņš Rūdolfs Bitmanis	13.lpp.
Beāte Goba	14.lpp.
Ketija Dzene	16.lpp.
Džūlija Bubnova	17.lpp.
Roberts Kristiāns Eihe	18.lpp.

III.MANAI MĀMIŅAI

Beāte Goba	21.lpp.
Denijs Kalmanis	22.lpp.
Elīna Beinare – Tjutjunova	23.lpp.
Ketija Dzene	24.lpp.
Elza Šarlote Šarkova	25.lpp.
Karīna Doniņa	26.lpp.
Krišjānis Jekste	27.lpp.
Kristiāns Mikus Sprikuts	28.lpp.
Reinis Dukāts	29.lpp.
Kārlis Ozoliņš	30.lpp.

IV.MANAS SVECES BALLE

Eduards Albužis	32.lpp.
Dārta Šulce	33.lpp.
Margarita Lauce	34.lpp.
Daniela Burkovska	35.lpp.
Daniels Rubins	36.lpp.
V. MANA PASAKA	
Reinis Ramis	38.lpp.
Kristiāna Daniela Deģe	39.lpp.
Estere Eihe	40.lpp.
Roberts Paulāns	41.lpp.
Roberts Timis	42.lpp.
VI. MANS PĀRDOMU STŪRĪTIS	
Mārtiņš Rūdolfs Bitmanis	44.lpp.
Ketija Dzene	45.lpp.
Elza Šarlote Šarakova	46.lpp.
Everts Rūdolfs Mote	47.lpp.
Kristians Mikus Sprikuts	48.lpp.
VII. MANAS DZIESMAS CEĻŠ	
Ričards Simanovičs	50.lpp.
Beāte Goba	51.lpp.
Līga Vīksna	52.lpp.
Paula Patrīcija Slavika	53.lpp.
Elza Šarlote Šarakova	54.lpp.
VIII. MANA EPIFĀNIJA	
Elza Šarlote Šarakova	56.lpp.
Paula Patrīcija Slavika	57.lpp.
Denijs Kalmanis	58.lpp.

Džūlija Bubnova	59.lpp.
Ance Villa	60.lpp.
Ketija Dzene	61.lpp.
IX. MANS VEĻU LAIKA STĀSTS	
Ričards Simanovičs	63.lpp.
Beāte Goba	65.lpp.
Džūlija Bubnova	66.lpp.
Denijs Kalmanis	67.lpp.
Līga Vīksna	68.lpp.
Elza Šarlote Šarakova	69.lpp.
Sandis Senkāns	70.lpp.
X.MANA NOVELE	
Roberts Kristiāns Eihe	72.lpp.
Mārtiņš Rūdolfs Bitmanis	73.lpp.
Sandis Senkāns	74.lpp.
Kristians Mikus Sprikuts	75.lpp.
Kristīne Veisa – Trifanova	76.lpp.
Ričards Simanovičs	77.lpp.
XI. MANA MASKA	
Anna Annija Dežurova	80.lpp.
Daniela Lipčika	81.lpp.
Gvido Trokša	87.lpp.
Ketrīna Kočkina	88.lpp.
Dārta Letīcija Slavika	90.lpp.
Beatrise Šulce	92.lpp.
Madara Freidenfelde	94.lpp.
Laura Veremeja	95.lpp.

Rainers Kadakovskis	98.lpp.
Edgars Plūme	100.lpp.
XII. MANA TRIOLETA	
Valdis Broiko	102.lpp.
Ringolds Švītiņš	103.lpp.
Līga Anspoka	104.lpp.
Elīna Pilsnsniece	105.lpp.
Ričards Korns	106.lpp.
Kristīne Vītola	107.lpp.
Ēriks Budihins	108.lpp.
Toms Dimiters	109.lpp.
Lauma Rute Misūne	110.lpp.
XIII. MANS STĀSTS, MANS DZEJOLIS	
Rūdolfs Šules	112.lpp.
Aleksis Lapsiņš	113.lpp.
Kristīne Vītola	114.lpp.
Lauma Rute Misūne	116.lpp.
Laura Zītare	117.lpp.
Laura Zītare	120.lpp.
Mareks Reveliņš	122.lpp.
Roberts Gurtiņš	124.lpp.
Samanta Drupa	125.lpp.
Sabīne Kalēja	126.lpp.
Kaspars Trifanovs	127.lpp.
Agris Zvirgzdiņš	128.lpp.
Normunds Puķudārzis	129.lpp.
Gabriela Grīntāle	130.lpp.

Gunda Freidenfelde	131.lpp.
Dana Bule	132.lpp.
Jūlija Vilcāne	133.lpp.
Armands Eglītis	134.lpp.
Ernests Ritvars Grava	135.lpp.
Ringolds Švītiņš	136.lpp.
Ulla Imaka	137.lpp.
Gunda Freidenfelde	138.lpp.
XIV. MANS DZĪVES CEĻŠ	
Ronalds Grunde	140.lpp.
Diāna Zukule	141.lpp.
Beāte Goba	142.lpp.
Mārtiņš Rūdolfs Bitmanis	143.lpp.
Dana Bule	144.lpp.
Sandis Senkāns	145.lpp.
Reinis Dukāts	146.lpp.
Aleksejs Zaharovs	147.lpp.
Paula Beāte Trupa	148.lpp.

Redkolēģija:

Kristiāna Veisa – Trifanova

Denijs Kalmanis

Elza Šarlote Šarakova

Paula Patrīcija Slavika

Ketija Dzene

Beāte Goba

Literārā konsultante : Sk.Anta Trukšāne

10 par rakstīšanu

18.laidiens

2015.gada maijs